

ZOEY DEAN

HOLLYWOODUL E CA UN LICEU de fițe

LEDA

TAYLOR HENNING are douăzeci şi patru de ani şi tocmai a primit jobul visurilor sale: asistentă la un important studio cinematografic. Răutăcioşi, colegii ei încep imediat s-o submineze, iar ea înţelege că expresia „Hollywoodul e ca un liceu de fiţe" este cum nu se poate mai adevărată. Nici la şcoală Taylor nu se pricepuse prea bine să-şi facă prieteni – prin urmare, cum ar putea ea să se descurce acum în lumea intrigilor?

Când face însă cunoştinţă cu dezinvolta Quinn – o adolescentă de şaisprezece ani, fiica şefei sale –, are o revelaţie: poate că această „regină a stupului de albine" o va putea învăţa cum să răzbească în industria filmului.

Quinn o ia sub aripa ei ocrotitoare şi, curând, Taylor înregistrează primele victorii împotriva principalei sale rivale, Kylie. Dar în momentul în care Quinn o sfătuieşte să-i fure acesteia iubitul, intervine un lucru neprevăzut în scenariu: Taylor se îndrăgosteşte de el! Va reuşi ea să se comporte ca o fată rea, ca să obţină ceea ce-şi doreşte?

Recomandat de:
BRAVO

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Fotografia copertei: shutterstock
Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-484-4

www.grupulcorint.ro

ZOEY DEAN este autoarea unor cărți de succes, cum ar fi cele din seria *The A-List* (devenită bestseller *New York Times*), seria *The Talent* și romanul independent *Privileged* (publicat recent de Editura Leda, sub titlul *Privilegiul*), care s-a bucurat și el de o mare popularitate, fiind adaptat într-un serial de televiziune pentru rețeaua CW în anul 2008.

Hollywoodul e ca un liceu de fițe (în original, *Hollywood Is Like High School with Money*) se bazează pe experiența personală a autoarei, care, după liceu, a lucrat ca asistentă la Hollywood.

Zoey a crescut în Beverly Hills și își petrece o parte din an în insulele ei preferate din Caraibe, unde lucrează la următoarele cărți din seriile *The Talent* și *The A-List: Hollywood Royalty.*

ZOEY DEAN

HOLLYWOODUL E CA UN LICEU de fițe

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Carmen Botoșaru
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

Zoey Dean, *HOLLYWOOD IS LIKE HIGH SCHOOL WITH MONEY*

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN: 978-973-102-484-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEAN, ZOEY
Hollywoodul e ca un liceu de fițe /
Zoey Dean; trad.: Carmen Ion.
București: Leda, 2012
ISBN 978-973-102-484-4

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mamei mele, care m-a ajutat să trec prin liceu
și prin toții anii care au urmat

CAPITOLUL 1

Dragă Michael,
N-o să ghicești în veci unde sunt.

M-am oprit și am întors cartea poștală pe partea cealaltă ca să mă uit la celebrul însemn al Hollywoodului tronând complet alb și masiv pe fundalul dealurilor cocoșate. Ținând capătul creionului între dinți, am realizat, cu întârziere, că însemnul dădea de gol locul în care mă aflam. Zău așa, unde ar fi putut Michael Deming să creadă că eram — în Peoria? Am oftat, dar am continuat să scriu. La urma urmei, nu era decât o carte poștală.

Am obținut slujba despre care ți-am scris ultima dată. M-am mutat din Middletown aici săptămâna trecută. L.A. e straniu și e o adevărată nebunie, dar mor după el!

Am ezitat, neștiind prea bine ce să adaug. Michael Deming nu-mi răspunsese niciodată, deși de-a lungul a nouă ani îi trimisesem vreo trei sute de scrisori și bilete. Unii oameni, ca de exemplu prietena mea Magnolia, m-ar putea considera un soi de hărțuitor epistolar, dar pentru mine asta nu înseamnă decât că sunt un fan al scrisorilor. Un mare fan. Un fan al naibii de ciudat, ar zice Magnolia, cu toate că eu, evident, n-aș lua-o în seamă. În fond, ce știe ea? Oricât de mult aș ține la Magnolia, adevărul e că încearcă și acum să-și dea seama ce vrea să facă în viață, în

timp ce eu mă aflu aici, într-un studio de film, pregătită să încep *să fac* ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Te țin la curent. Cu drag, T, am încheiat.

Poate că acel „cu drag" de la sfârșit era puțin cam mult, dar simțeam că pot să-i spun orice tipului. E ușor să fii tu însuți când nimeni nu-ți acordă atenție. În plus, nu mă semnam niciodată cu numele întreg — din diverse motive, mă mărginisem întotdeauna la T. — și anonimatul îmi dădea mai mult curaj.

Am vârât cartea poștală între paginile ghidului *Fodor's Los Angeles* pe care îl păstram în geantă și i-am aruncat o privire recepționerei zvelte, cu părul negru, care vorbea încet în cască. Peretele din spatele biroului ei alb în formă de semilună era o cascadă, cu pânze de apă clorurată căzând fără încetare, zgomotos, într-un bazin cu pietre sclipitoare. Moriști de vânt șuierau într-un colț al încăperii și câte un val de aer mirosind a gardenie năvălea din când în când înăuntru printr-un orificiu de ventilare ascuns. O echipă de designeri de interior se străduise foarte mult pentru a face ca sala de recepție a departamentului de creație al Studiourilor Metronome să semene cu un centru spa foarte scump. Și rezultatul era, în mod cert, impresionant, cu toate că zgomotul apei îmi dădea senzația că am nevoie la toaletă, deși de-abia făcusem pipi.

Lui Michael Deming nu i-ar fi plăcut deloc, de asta eram foarte sigură. El părăsise Hollywoodul cu ani în urmă și acum locuia într-o cabană de lemn, fără apă curentă și electricitate, în Insulele San Juan. Sau cel puțin așa se zvonea. Michael Deming — regizor, scenarist, geniu — era un J.D. Salinger al cinematografiei, numai că la viața lui făcuse un singur film, care se dovedise un fiasco din punct de vedere comercial. Dar multă lume, printre care și eu, era obsedată de *Jurnalul unei fete*. Prima oară văzusem filmul când aveam cincisprezece ani și

eram doar o fetiță neștiutoare la Liceul Boardman din Cleveland, Ohio. La genericul de final, știam ce vreau să fac în viață: film.

Mai întâi am încercat să mă apuc de actorie, numai că pe scenă aveam trac. În plus, mă bâlbâiam în mod straniu la toate cuvintele care începeau cu litera *s*. În vara de dinaintea ultimului an de liceu, părinții m-au trimis, la insistențele mele, în Tabăra Regizorilor, dar nici acolo nu m-am descurcat prea bine. Nu mă pricepeam deloc să le spun celorlalți ce să facă, nu aveam o „viziune unitară", după cum se exprimase îndrumătorul, și nu fusesem în stare, pentru nimic în lume, să lucrez la masa de montaj. Din fericire, am mâncat niște creveți stricați, am făcut toxiinfecție alimentară și m-au expediat acasă mai devreme.

În ciuda acestor eșecuri, nu m-am lăsat bătută. M-am concentrat asupra ideii de a face filme fără să fiu nevoită să stau în fața aparatului de filmat sau să manevrez cine știe ce echipamente complicate. Patru ani la Facultatea de Film de la Universitatea Wesleyan m-au convins că aveam talentul necesar pentru a-mi urma visul; doi ani petrecuți ca stagiară pe lângă un profesor îndrăgit, stând mereu în umbra lui, ajutându-l să turneze un film strălucit care avea să fie urmărit doar de o mână de oameni, m-au făcut să-mi dau seama că ceea ce-mi doream era să lucrez la filme care aveau să fie și *vizionate*. Și de-aici prezența mea în sala de recepție, pentru prima zi de muncă în calitate de asistentă a unei asistente de la un important studio de filme.

Mulțumesc, Michael Deming. Ai fost omul care m-a inspirat, chiar dacă nu te-ai obosit niciodată să-mi scrii măcar un bilet de încurajare. Chiar dacă, în momentul ăsta, stai îmbrăcat într-o salopetă soioasă și mănânci carne de veveriță într-un bordei din adâncul unei păduri,

blestemând Hollywoodul și numindu-l cuib de vipere, de mincinoși și trădători.

Am luat o gură de mochaccino cu gheață cumpărat de la cafeneaua de pe strada unde se afla apartamentul meu — mă rog, tehnic vorbind, era apartamentul Magnoliei, care fusese însă drăguță și mă lăsase să mă mut în el, cu tot cu cutii — și mi-am dres glasul, sperând să atrag atenția recepționerei. Ea a oftat și și-a dat șuvițele de păr negru la o parte de pe pomeții admirabil de înalți.

— Taylor Henning? m-a întrebat respirând zgomotos.

M-am ridicat, ascultătoare, în picioare, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Poți să mergi acum. Poftim legitimația.

A împins spre mine un card laminat pe care stătea scris, cu majuscule intimidante, STUDIOURILE METRONOME. Am luat cardul, de pe care o versiune granulată a feței mele înguste și a ochilor mei albastru-deschis se holba înapoi la mine. Aveam părul cam turtit și nasul puțin lucios, dar avusesem fotografii și mai rele. În cea de pe permisul de conducere din Ohio — pe care nu mă obosisem să-l schimb după șase ani petrecuți în Connecticut — arătam ca un infractor.

— Scuzați-mă... unde e? am întrebat. Nu-mi mai amintesc.

— Ultimul birou de pe colț, din aripa de sud-vest.

Recepționera a deschis un exemplar din *Us Weekly* la un poster cu Ben Affleck alimentându-și mașina cu benzină. „Vedetele sunt oameni ca noi!" — proclama titlul.

Vezi să nu, mi-am zis; oameni ca noi, doar că mai bogați, mai frumoși și mereu urmăriți de fotografi. În timp ce mă îndepărtam, recepționera mi-a strigat cu jumătate de gură:

— Succes!

M-am întors și i-am aruncat zâmbetul meu cel mai minunat și mai recunoscător.

— Mersi, i-am răspuns, dar nu se mai uita la mine.

Am trecut cardul prin deschizătura argintie și ușile de sticlă s-au deschis cu un sâsâit. Dacă recepția era un centru spa, interiorul departamentului de creație era o stație spațială de lux. Sub tavanele înalte și albe, pereții iluminați își schimbau mereu culoarea, ca un *screen saver* care pulsa, trecând de la portocaliu aprins la magenta intens și apoi la violet și albastru. Era... nu tocmai lipsit de gust, dar nici prea subtil.

Prin ușile deschise ale birourilor i-am zărit pe directorii de creație, înspăimântător de ocupați cu BlackBerry-urile, laptopurile sau iPhone-urile lor. Asistentele lor stăteau la birouri, în fața încăperilor ocupate de directori, păzindu-le ușile și acționând în chip de secretare, factotum și Omul Vineri. Și peste cinci minute aveam să mă număr și eu printre ele.

Ultimul birou de pe colț din aripa de sud-vest era un cub din sticlă jivrată despărțit de hol printr-o încăpere intermediară, pe jumătate birou, pe jumătate recepție. O plăcuță strălucitoare m-a anunțat că eram pe cale să pătrund pe domeniile lui Iris Whitaker, președinte de producție. Iris Whitaker, noua mea șefă. În camera exterioară se aflau două birouri negre lustruite, două fișete pline cu scenarii, o imprimantă laser de calitate NASA, o canapea joasă și albă și o singură fereastră, care dădea spre curtea interioară și fântâna din centrul spațiului ocupat de studioul de film.

Mi-am pus geanta pe biroul mai mic, gol, și m-am uitat în jur, cu pulsul tot mai accelerat. Celălalt birou, așezat față-n față cu al meu, era decorat cu o grămadă de rame foto argintii, lumânări votive și o vază de porțelan cu lalele roz. Era locul unde ședea Kylie Arthur, asistenta principală a lui Iris Whitaker. Până de curând, Kylie îndeplinise funcția de asistentă secundară, dar acum era și ea, într-un

fel, șefa mea. Nu o cunoscusem, însă Iris mă asigurase cu o săptămână înainte, la interviu, că o să ne înțelegem bine.

N-am putut să arunc o privire în biroul lui Iris din cauza învălmășelii de ghivece cu plante înalte dispuse de-a lungul peretelui de sticlă care îl despărțea de-al nostru, subordonatele ei. Erau câțiva cactuși ca niște turnuri de pază, un grup de ferigi luxuriante, chiar și un portocal în miniatură. Prin frunzișul verde nu am putut discerne decât străfulgerarea ocazională a unei bluze albe. Auzeam însă vocea aspră a lui Iris și, deși nu voiam să trag cu urechea, n-am avut cum să mă împiedic să n-o aud.

— *Quinn,* spunea Iris. Nu-mi pasă ce zice tatăl tău, știi înțelegerea noastră: nu faci cumpărături decât pe Third Street și numai sâmbăta. Nu mă face s-o iau de la capăt.

O pauză, apoi un chicotit.

— Bună încercare, puștoaico. Ne vedem diseară. Te iubesc, pa.

Am așteptat câteva clipe, ca să mă asigur că terminase convorbirea, apoi m-am apropiat de ușă. Deja îmi simțeam obrajii arzând, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată când am emoții. (De asta nu-mi dau cu fard de obraz — ar fi prea de tot.) Mi-am descleștat pumnii, mi-am netezit părul și am încercat să mă gândesc la ceva liniștitor. Am bătut în tocul ușii.

— Intră, a strigat Iris și, ținându-mi răsuflarea, am intrat în cameră.

Iris Whitaker stătea la un birou pe care se aflau îngrămădite o groază de hârtii și apăsa frenetic pe tastele laptopului. Fereastra vastă din spatele ei dădea spre unul dintre platourile de filmare izolate fonic și mai departe spre zgârie-norii din centru, estompați, deloc surprinzător, de un smog maro-portocaliu. Ezitând, am înaintat câțiva centimetri, pășind pe covorul din piele de oaie și admirând măsuța de cafea de marmură și canapeaua

minimalistă de culoarea ardeziei pe care fuseseră aruncate câteva pernuțe din șantung. În birou mirosea ciudat, dar nu neplăcut, a pământ de flori și piele scumpă.

Computerul lui Iris a scos un sunet strident — e-mailul fusese trimis — și ea s-a răsucit spre mine și m-a privit cu ochii ei întunecați. Bucle arămii îi cădeau pe umeri și avea brațe frumos sculptate, prin exerciții Pilates. Iris avea peste patruzeci de ani, dar arăta cam de douăzeci și șapte; cu greu ți-o puteai închipui ca fiind mama unei fete în primul an de liceu — o chema Quinn, după cum îmi dezvăluise ea însăși.

— Taylor! a exclamat călduros. Bine-ai venit! Hai, intră, te rog!

M-am aplecat peste birou ca să-i strâng mâna. Iris era slăbănoagă, măsura aproape un metru optzeci și trei și strângea mâna la fel de puternic ca un bărbat.

— Bună, am spus. Mulțumesc.

După care, ca o proastă ce eram, i-am urat un început de săptămână bun.

A zâmbit, fără să-mi respingă remarca absurdă, dar nici răspunzându-mi.

— Te rog, trage-ți un scaun. Nu, nu pe-ăla — e sprijinit cactusul de el. Deci, văd că ai reușit.

M-am cufundat atât de adânc în fotoliul de piele neagră, încât de la nivelul biroului ei de-abia mi se vedea creștetul.

— Da, am răspuns. Sunt aici de o săptămână.

Am încercat să stau cât mai dreaptă, dar ceea ce îmi trebuia de fapt era un scaun cu spetează.

Iris și-a învârtit pe deget inelul mare cu opal de la mâna dreaptă; în afară de el, nu purta alte bijuterii. Auzisem că fusese căsătorită cu un producător important, însă căsnicia se terminase cu un divorț urât. Tipul fugise cu o starletă — o femeie mai tânără și mai maleabilă,

nu înaltă și aprigă precum Iris Whitaker, a șaptea dintre cele mai puternice jucătoare de la Hollywood. Așa o caracterizase *Entertainment Weekly*; citisem revista în avion, în drum spre Florida, când îmi vizitasem bunicii. Sau cel puțin asta credeam că citisem. Băusem câteva pahare de votcă tonică — *nu* mă dau în vânt după înaltul cerului, fie el și prietenos —, așa că nu puteam să fiu sută la sută sigură.

Iris îmi zâmbea fără să spună nimic și, în clipe de-astea, stânjenitoare, logoreea mea avea obiceiul să erupă.

— Trebuie să vă spun cât de fericită sunt că mă aflu aici, am zis. Știu că am spus și la interviuri: asta mi-am dorit dintotdeauna să fac și acum nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva. Îmi dau seama cât sunt de norocoasă și vreau să știți că vă sunt recunoscătoare. E... e pur și simplu incredibil! Și vreau să vă mulțumesc. Mulțumesc pentru șansa pe care mi-o dați.

Am reușit să mă opresc, mușcându-mi buzele. Tare de tot.

Iris și-a arcuit sprâncenele frumos pensate.

— Asta e bine de știut, a spus o clipă mai târziu. Cu plăcere.

— Filmele sunt pasiunea mea, am continuat să trăncănesc. Și să știți că sunt o alergătoare de cursă lungă. N-am intrat în cinematografie ca să ies cu celebrități sau să mă dau mare că mă cunosc cu vedete. N-am de gând să-mi pierd nopțile cu petreceri la Chateau Marmont sau mai știu eu unde. Sunt aici pentru că tot ce mi-am dorit pe lumea asta a fost să fac filme mari.

Clar, în dimineața asta aveam nevoie de altceva decât să-mi mușc buzele ca să pot să tac. Poate de o mască de gaze.

Iris a surâs.

— *Mari* e poate prea pretențios spus, a zis pe un ton nu lipsit de amabilitate. *Profitabile* e adesea tot ce putem

spera mai bun. Deși, desigur, suntem aici pentru a căuta povești mari. Dacă e să-mi fac treaba așa cum se cuvine — și tu să o faci pe a ta —, asta înseamnă că vom citi toate scenariile pe care le primim, plus fiecare articol de revistă, carte și blog, ca să găsim ceea ce are șanse să devină un hit. Nu trebuie să ratăm nimic din ce poate fi transpus pe ecran. Aici noi săpăm în căutarea aurului, Taylor, iar pentru asta cernem toate pietricelele din râu.

A făcut o mică pauză, după care a continuat:

— Bun, ăsta-i discursul meu de recrutare. Nu că *tu* ai avea nevoie să fii convinsă. Se pare că ai băut deja Kool-Aid[1]. Sper că-nțelegi metafora.

— Desigur.

Avea dreptate — eram deja convinsă.

— Nu e o slujbă ușoară, a continuat Iris, jucându-se cu inelul. Trebuie să fii mereu disponibilă — și aici intervine BlackBerry-ul, a spus făcându-mi cu ochiul.

Mi-am simțit stomacul fremătând de emoție. Nu la gândul e-mailurilor din toiul nopții (*Vreau scenariul ăla la mine pe birou mâine la 8 fix!*), ci deoarece ideea că voi avea propriul BlackBerry — un fel de pager, precum doctorii — mă făcea să mă simt puternică, o adevărată profesionistă. Și Dumnezeu știe că vechiul meu Nokia prăpădit avea nevoie de un upgrade.

— Desigur, a adăugat Iris, mă aștept ca asistentele mele să mă ajute în prospectări.

— Evident, am spus.

Era chiar motivul pentru care îmi dorisem cu atâta ardoare slujba asta. La Metronome, asistentele nu erau cele care doar le aduceau cappuccino șefilor; ci, în timp ce împărțeau cafeaua, erau întrebate ce păreri aveau. La agenții, începeai cu sortarea corespondenței.

[1] În sens figurat, a fi de acord cu o idee.

— Entuziasmul tău ne va fi de folos. Deși uneori entuziasmul poate întuneca judecata, a continuat Iris. Nu orice film merită făcut, să știi, a gesticulat cu BlackBerry-ul spre mine.

— A, nu, am căzut eu imediat de acord. Sigur că nu. Vreau să spun că jumătate din filmele care sunt făcute, de fapt, nu merită; sau, în orice caz, așa cred eu. Ca de pildă cel în care Owen Wilson joacă rolul antrenorului de cai olog, și chestia aia cu maimuțica, of, cum se numea filmul? Nu știu cine și-a închipuit că *asta* ar fi fost o idee bună de film.

— Adevărul e, a spus Iris împreunându-și sprâncenele, că scenariul a plecat de la noi.

— O, m-am bâlbâit eu, scuze... sunt sigură că avea potențial. Cred că...

O bătaie în ușă și m-am așezat mai bine în fotoliu, recunoscătoare pentru întrerupere. Încă două minute, și, cu logoreea mea, mi-aș fi pierdut slujba, iar pe urmă ce-aș fi făcut? M-aș fi întors în Middletown și l-aș fi implorat pe Eckert Pinckney — profesorul care îmi dăduse de lucru în ultimii doi ani, fără să mă plătească — să mă ia înapoi? Nu că nu ne-am fi despărțit în termeni buni; oricum, datorită lui căpătasem postul ăsta. Iris Whitaker se numărase printre cei câțiva oameni care vizionaseră *Zona cenușie* — temerarul film pe care îl ajutasem să-l facă. Cu o asemenea ocazie nu te-ntâlnești decât o dată în viață, așa cum îi place mamei să-mi amintească mereu, și n-aveam de gând s-o las să-mi scape.

O blondă minionă — într-o pereche de balerini de un verde-gălbui intens — s-a strecurat înăuntru.

— 'Neața, Iris, a spus. Bryan Lourd vrea să luați prânzul la Cut la douăsprezece treizeci. I-am spus că-i prea târziu, dar a insistat. Și ciudatul ăla de fugar a sunat din nou.

Și-a dat capul pe spate în așteptarea răspunsului lui Iris. Stătea lângă cactus și nu mi-a aruncat nicio privire.

Îmi amintea de Sienna Miller în filmul *Factory Girl*, în rolul lui Edie Sedgwick, numai că avea părul lung ondulat și auriu-închis, cu șuvițe de culoarea untului, care-i încadrau fața. O mulțime de lanțuri de argint i-au zdrăngănit la gât în timp ce-și muta greutatea de pe un picior delicat pe celălalt. Parfumul ei mirosea a crini — a crini teribil de scumpi.

— Mersi, Kylie, a spus Iris. Kylie, ea e Taylor. Taylor, ea e Kylie Arthur, asistenta mea principală. A ocupat postul tău până săptămâna trecută, când Christy a fost promovată ca director executiv.

O cunoscusem pe Christy Zeller cu o lună înainte, când zburasem din Middletown la L.A. Nu stătusem decât două zile, acasă la Magnolia, și mersesem la interviuri la Metronome. Christy nu era la acea vreme decât o asistentă ca oricare alta, iar acum avea propriul birou și propria asistentă. La Metronome încurajau talentul și-și promovau propriii oameni.

M-am săltat din fotoliu, dar Kylie nu mi-a întins mâna. A rămas pe loc — în blugii ei strânși pe picior și bluza de mătase cu picățele, cu guler tunică — și mi-a zâmbit.

— Bună. Bine-ai venit la Metronome!

M-a măsurat de jos până sus, de la pantalonii negri din amestec de lână făcuți într-o republică bananieră până la cămașa din material gofrat de la Forever 21.

— Drăguți pantofi.

Fără să vreau, m-am uitat în jos la pantofii mei negri cu toc Nine West dar-care-aduceau-a-Michael-Kors.

— Mersi, am spus, nesigură dacă râdea de mine sau nu.

— Taylor tocmai s-a mutat aici din Connecticut, a informat-o Iris. A lucrat cu Eckert Pinckney la filmu-ăla de care ți-am povestit, despre îndrăgostiții născuți sub o stea nenorocoasă și despre violența domestică, mai ții minte?

— Oh, a făcut Kylie, jucându-se cu unul dintre lanțurile de la gât.

Într-un târziu, m-a privit în ochi.

— Și cum îți place L.A.-ul?

— E mult smog, am răspuns.

Era singurul lucru care îmi trecuse prin cap.

— Așa e, a punctat Kylie aruncându-mi o privire goală printre genele lungi date cu rimel.

S-a așternut o tăcere stânjenitoare, întreruptă de Iris.

— Kylie e una dintre cele mai bune asistente pe care le-am avut vreodată, a spus. Dacă ai întrebări, ea e cea mai în măsură să-ți răspundă.

S-a întors la e-mailurile ei.

— Bănuiesc că va trebui să-mi muți întâlnirea de la două treizeci, ca să nu întârzii dacă se prelungește prânzul la Cut.

— Nicio problemă.

Kylie a dat din cap energic și a dispărut în spatele plantelor, în celălalt birou.

— Kylie o să-ți spună ce ai de făcut, a zis Iris, dându-mi liber. Succes!

— Mulțumesc.

M-am gândit dacă nu cumva era cazul să-i strâng mâna din nou, dar deja era ocupată să-și cerceteze BlackBerry-ul. În drum spre noul meu birou, trecând pe lângă jungla de plante, am simțit un amestec de exaltare și spaimă. Pălăvrăgisem ca o elevă de clasa a șaptea, purtam imitații de haine de firmă și îmi rezumasem sentimentele cu privire la noua mea casă prin cuvântul „smog". *Și totuși sunt aici*, mi-am spus. *Am reușit.*

Mi-am îndreptat umerii și mi-am supt burta. Aveam douăzeci și patru de ani și eram pregătită să încep o nouă viață. Dar mai întâi trebuia neapărat să fac pipi.

CAPITOLUL 2

— Unii oameni consideră slujba de asistent secundar ceva oarecum umilitor, a spus Kylie scăpărând un chibrit pentru a aprinde una dintre lumânările ei votive. Dar nu-i așa. De fapt, e incredibil de importantă. Și chiar o să-mi lipsească puțin.

Fitilul a sfârâit, apoi s-a aprins. Kylie mi-a aruncat o privire.

— Sper că nu te deranjează, a zis suflând ca să stingă chibritul. Lumânările astea sunt pe bază de soia și au efect aromaterapeutic. Mă ajută să mă concentrez.

— Nicio problemă, m-am grăbit să răspund, abținându-mă de la glume cu incendii și pompieri.

Aș fi vrut s-o întreb pe Kylie ce anume avea să-i lipsească — să fotocopieze? să aducă paharele de cafea cu lapte degresat? să stea la biroul ăsta mic? Să nu mă înțelegeți greșit, eram entuziasmată că mă aflam la Metronome, dar și perfect conștientă că unele aspecte ale muncii mele nu aveau să fie deloc incitante. Pentru că lucrurile așa merg: te zbați să obții ceva, și după aia faci ceea ce ți se spune. Deocamdată, în jumătatea de oră de când eram asistentă secundară, nu făcusem decât să mă loghez la computer, să-mi bag agenda în sertar și s-o aștept pe Kylie să-mi explice ce aveam de făcut.

Kylie a zvârlit cutia de chibrituri pe birou. Pe ea scria — cu un font total aiuristic — „Chateau Marmont".

— Bun, uite ce înseamnă să fii asistenta lui Iris. Răspundem la toate telefoanele și îi organizăm programul.

Ne asigurăm că nu vorbește decât cu cine vrea ea și că nu se lasă niciodată surprinsă de *nimic*, a spus Kylie enumerând pe degete. Tot ce știe ea trebuie să știm și *noi*. Cam asta ar fi.

Mi-a întins un vraf de hârtii îndosariate pe care le-am luat din mâinile ei subțiri, manichiurate.

— Agenda asta e Biblia ta. Cunoscută și sub numele de manualul salariatului asistent al președintelui de producție. Cuprinde totul: parolele de verificare a mesajelor vocale, numerele private de telefon ale tuturor impresarilor importanți, numerele tuturor restaurantelor ei preferate și o listă de apelanți cu care să-i faci *întotdeauna* legătura. Tot aici găsești programul fiicei sale, câteva rânduri despre ținutele potrivite în diverse ocazii și rețeta ei de sirop de spirulină.

— Uau, am făcut răsfoind paginile; numărul listelor și diagramelor era absolut năucitor. Grozav! Știi, o dată am văzut un ghid al angajaților care lucrează la carnavaluri. Reguli dintr-astea, general valabile, cum că să nu te culci sub mașini. Să nu te îmbeți atât de tare, încât să nu poți să răspunzi cerințelor clienților. Să nu urinezi în public...

Kylie se holba la mine.

— Știu că n-are nimic de-a face cu slujba noastră! Doar încercam și eu să fac o glumă, am spus încet după o pauză.

— Bine. Acum, nu știu... câtă muncă de asistentă ai făcut cu proful ăla al tău? m-a întrebat Kylie uitându-se la ecranul computerului ei Mac Pro.

— Nu prea multă, de fapt, am recunoscut eu. I-am fost mai degrabă asistentă din punct de vedere *creativ*, am adăugat fudulindu-mă un pic.

OK, poate că jucasem mai curând un rol din umbră, oferindu-mi ocazional părerile în privința acțiunii, a scenariului, a felului în care puteau decurge filmările. Și da, făcusem și ceva muncă ingrată, punând laolaltă fondurile mizere de care dispuneam și încercând să găsesc soluții ca să ne încadrăm într-un buget foarte restrâns. Dar Kylie n-avea de ce să afle toate astea.

— Bun, a zis Kylie mutându-și privirea de la monitor la mine. Ei bine, slujba de asistentă la un studio de filme e puțin diferită. De fapt, slujba de asistentă *secundară* este puțin diferită. Sarcinile sunt mai mult de natură — și-a clătinat capul dintr-o parte în alta, în căutarea unui termen cât mai flatant — logistică. Îndosariere, copiere, comisioane, rezervări. Chestii de genul ăsta.

— Și să citim scenariile, am completat eu.

Am deschis agenda. *Ceaiul de plante medicinale preferat de Iris este Tazo's Wild Sweet Orange,* mâzgălise cineva pe margine, *și, cu toate că la micul dejun îi place ceaiul irlandez, detestă micul dejun englezesc și ceaiul Earl Grey.*

— Scenarii? a repetat Kylie.

Când mi-am ridicat ochii, Kylie mă urmărea încruntată — două linii în diagonală apăruseră între ochii ei verzi.

Pentru o clipă, mi-a amintit de Melanie Pitts, cu care fusesem colegă în toți cei patru ani la Facultatea de Film la Wesleyan. Melanie avea un fel supărător de a te privi, de parcă erai un șoricel vorbitor de spaniolă: minuscul și neînsemnat. Adevărul e că multă lume îmi vorbea pe-atunci în acest fel, pentru că nimeni de la cursurile de film nu mă lua în serios. În timp ce toți colegii mei se îmbrăcau în haine negre ca de doliu, fumau țigări în pauze și refuzau să meargă la mall ca să vadă cel mai nou blockbuster, eu făceam constant aluzii la educația mea specifică Vestului mijlociu, purtam blugi de la Gap și tenişi de la Nike și continuam să urmăresc cariera lui Ron Howard. Dar când, în ultimul an de facultate, ne-am prezentat fiecare din noi scurtmetrajele proprii și eu mi-am

proiectat filmul — o combinație între Fellini și Judd Apatow —, colegii și-au dat brusc seama că existam. Iar Melanie, pe care o tot lăudasem în ultimii patru ani, fără a smulge de la ea mai mult decât un „Hm, mersi", m-a invitat la o cafea ca „să discutăm despre opera mea".

— Da, să citim scenariile pentru Iris, am subliniat eu scuturându-mă ca să-mi alung amintirile. Iris mi-a spus că și asta face parte din slujbă.

— Mai degrabă din sarcinile asistentei *principale*, m-a corectat Kylie. Probabil că a vrut să spună că pe viitor s-ar putea să faci și așa ceva.

Înainte să apuc să-i cer să-mi explice, alarma computerului ei a sunat.

— Scuze, nu e decât un IM de la prietenul meu, a zis Kylie întorcându-se spre monitor și tastând „așteaptă".

M-am rezemat de speteaza noului meu scaun. Care a scos un oftat înăbușit, ca de mașină nouă. Am întors rotița, ca să ajustez suportul lombar.

— Și el e tot la un studio?

Kylie a părut să ezite.

— Nu. Nu lucrează în industria cinematografică.

Mi-am imaginat pe loc un bancher, un mogul al afacerilor imobiliare sau un director de agenție de publicitate — cineva care să-i asigure lui Kylie aprovizionarea din plin cu pantofi Louboutin. Un tip care purta probabil cămăși lucioase și un inel Princeton pe deget și care o aștepta pe Kylie, când termina orele de program, într-un Porsche Boxter galben.

— Cu ce se ocupă?

— Predă lecții de tenis în Beverly Hills, a răspuns Kylie clătinând încet din cap, într-o manieră aproape sfidătoare. Deși ar putea să devină actor, dacă și-ar pune în cap, a adăugat, iar eu m-am întrebat dacă nu-i era

oarecum rușine de modul în care iubitul ei își câștiga existența. Toată lumea zice că e teribil de carismatic.

Aș fi putut să-i servesc la schimb o poveste despre iubitul meu, doar ca să-i arăt ce prietenoasă sunt din fire, numai că nu aveam așa ceva. M-am gândit dacă era sau nu cazul să inventez unul — un tip oacheș și elegant care suspina după mine în Middletown. Dar nu-l aveam decât pe Brandon, care, cu siguranță, nu-mi ducea dorul. Asta dacă nu puneam la socoteală faptul că abia aștepta să mă vadă întorcându-mă acasă cu coada între picioare. Brandon Rogers se numărase printre cei care, în ultimul an de facultate, sărise brusc în trenul Taylor Henning. Trecuse de la stadiul de băiat drăguț, dar intangibil, a cărui ceafă îmi plăcea s-o admir în timpul cursului de teoria filmului francez, avansați, la cel de fanul meu numărul unu. Fuseserăm împreună timp de doi ani, după absolvire, în perioada în care eu lucrasem cu profesorul Pinckney, iar el ca asistent de producție la o companie mică din New York, realizatoare de documentare tematice. Ne despărțiserăm în clipa când acceptasem postul de la Metronome. În avionul care mă purtase spre L.A., îmi tot revenise în minte scena în care ne luaserăm adio: sărutul prelungit pe obraz și replica lui:

— Sună-mă peste câțiva ani, atunci când o să faci *Superman 7*...

Dintr-odată, ambele telefoane au sunat. M-am uitat confuză la butoanele ca de la NASA, de pe birou.

Kylie și-a tras delicat o cască mică peste buclele blonde.

— Biroul lui Iris Whitaker, a glăsuit la telefon, de parcă torcea. O, desigur că va veni. Da, cu un însoțitor. *Nu*, mulțumesc. Vezi? Nu e deloc greu, a spus scoțându-și căștile și aruncându-mi un zâmbet.

— Un răspuns de confirmare, am dedus eu încântată, dându-mă atotștiutoare.

— Mda. O recepție cu scopul de a strânge fonduri pentru Asociația Femeilor din Industria Cinematografică. La care Drew Barrymore e copreședintă. Iris o cunoaște încă de pe vremea când s-a turnat *Poltergeist.* Drew venea din când în când acasă la Iris ca să facă pe bona, când fiica lui Iris era mică. În fine, haide să facem rapid un tur, după care o să faci cunoștință cu mașina de copiat.

S-a ridicat din spatele biroului, făcându-mi semn s-o urmez.

— Etajul ăsta e ocupat de directorii executivi și asistenții lor, a spus conducându-mă pe hol, pe lângă afișele înrămate cu toate hiturile de la Metronome.

Din punct de vedere al importanței, directorii de creație se clasificau în diverse categorii, de la adjuncții tineri, proaspăt promovați, la vicepreședinții executivi, și până și eu puteam face distincția între ei după mărimea birourilor ocupate și costurile mobilierului și amenajărilor interioare. Dar fie ei umili sau puternici, cu toții aveau o misiune crucială: găsirea materialului brut care să stea la baza realizării unor filme. Din clipa în care-l găseau și scenariul era cumpărat, sarcina lor era aceea de a trece scenariul respectiv prin cursa cu obstacole a preproducției: căutau regizorul, apoi actorii, angajau noi scriitori care să îmbunătățească scenariul și alegeau locurile de filmare. Acești dezvoltatori erau un fel de ghicitori în stele. Ei erau cei care vedeau cu ochii minții — în paginile albe ale unui scenariu neterminat, în cele câteva mii de cuvinte ale unui articol dintr-o revistă sau în șpalturile unui roman nepublicat — publicul vrăjit, stând în fața unui ecran de zece metri pătrați. Ei erau cei care-l ajutaseră pe Michael Deming să-și realizeze capodopera.

Am privit avidă tot ce era în jur, în timp ce Kylie mă conducea pe coridor. Încăperile de la Metronome erau dispuse circular — spre exterior, birourile mari, cu ferestre,

erau ale șefilor, oameni de calibrul lui Iris. Apoi, imediat spre interior, se aflau birourile asistenților, gata să satisfacă toate capriciile boșilor. Directorii executivi adjuncți dispuneau de un grup de birouri în aripa de nord a clădirii. Iar în secțiunile interioare, lipsite de lumina naturală, se aflau bucătăria, camera copiatoarelor și sala de cubicule destinate diverșilor asistenți de grad inferior.

— Acela e biroul vicepreședintelui de la marketing, a spus Kylie, și aia e asistenta lui, Margie; ăla e Peter, e stagiar.

Am încercat să rețin numele, dar mi-am dat seama că-mi dispăreau din minte la câteva clipe după ce Kylie le rostea, ca niște ecuații învățate în grabă pe de rost înaintea examenului final la matematică.

Un tip de vârsta noastră, cu o cămașă lucioasă și o cravată retro îngustă, a trecut iute pe lângă noi pe hol.

— Bună, Kylie, a aruncat el peste umăr. Trimite-mi un IM — am niște bârfe să-ți spun.

Kylie a scos un mic țipăt de încântare.

— Imediat, a strigat ea.

După care vocea i-a redevenit plată.

— El e Wyman. Tot asistent, ca și noi. Și uite, aici sunt bucătăria, toaletele, camera în care putem să tragem un pui de somn...

— Un pui de somn?

— Mda, Metronome a angajat un consultant care a venit cu ideea că un pui de somn îmbunătățește activitatea, așa că s-a amenajat o cameră de moțăit, deși nimeni n-a dormit în ea până acum. Știi, n-ar părea prea profesional, înțelegi?

Ne-am întors la birourile noastre și Kylie mi-a întins un scenariu.

— Trei cópii, te rog. A treia ușă pe stânga, după cum sunt sigură că-ți amintești.

Am luat paginile și am pornit pe coridor, pe lângă birourile celorlalți asistenți, care erau ocupați să răspundă la telefoane pentru șefii lor. O fată cu părul negru scurt și-a ridicat privirea spre mine când am trecut pe lângă ea; i-am zâmbit și mi-a întors zâmbetul arătându-și dinții, dar era mai degrabă un rânjet decât un surâs. Am vrut să-i zâmbesc din nou — la urma urmei, nu despre asta este karma? —, dar am ezitat. Un lucru era sigur: oamenii ăștia n-aveau de gând să se dea peste cap ca să mă facă să mă simt bine. Fapt care nu mă deranja, mi-am zis. Îmi petrecusem cei patru ani de colegiu simțindu-mă ca un cetățean de rang inferior, și uite ce se întâmplase. Evident, L.A. era altceva, însă n-avea să fie deloc ușor să-i câștig de partea mea pe oamenii ăștia.

Camera copiatoarelor era luminată de un tub de neon fluorescent și rece și cuprindea două aparate Xerox, două faxuri și o imprimantă color imensă. Am introdus paginile în alimentator, realizând în clipa aceea că era cel mai nou scenariu al lui Paul Haggis. Am simțit un mic fior de emoție. Ce zici de chestia asta, Brandon? mi-am zis. În ciuda pălăvrăgelii lui despre moartea filmului american, știam că ar fi fost în stare să ucidă pentru a pune mâna pe un scenariu de Haggis.

În timp ce mașina scuipa foile, le-am luat și m-am apucat să le citesc, sărind peste paragrafele cu indicațiile regizorale ample privind modalitatea de filmare. Începutul era lent, dar pe la pagina douăzeci și cinci m-am trezit captivată de povestea lui Jack Tharp, un avocat dintr-un orășel, care înțelege treptat că duce o viață de impostor, și abia după alte zece pagini am sesizat că aparatul se blocase.

— Rahat, am spus.

Am aruncat scenariul pe masă și am început să deschid pe rând sertarele și compartimentele copiatorului și să le trântesc la loc, tot mai panicată.

— Hei, ce faci, vrei să distrugi copiatorul? am auzit o voce.

Era fata care se strâmbase la mine mai devreme. Avea părul negru tăiat scurt și lucios — ceva gen Catherine Zeta-Jones în *Chicago*, și stătea în prag, rezemată de ușă și părând vag amuzată. *Foarte* vag.

— S-a blocat, am răspuns disperată.

— Văd și eu. Uite ce trebuie să faci, a spus luând paginile rămase din scenariul lui Haggis și introducându-le în alimentatorul celuilalt copiator. Vezi, ăsta merge. Când te întorci în birou, sună-i pe cei de la service.

— Mulțumesc mult, am spus.

— N-ai pentru ce, a zis ea pe un ton blând. Doar e prima ta zi de lucru aici.

— E chiar așa de evident?

— Cam da.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și mi-a întors spatele, chestie pe care am încercat să nu o iau drept o ofensă personală.

Mi-am pus mâinile în șolduri, așteptând ca mașinăria să-și facă treaba. Preț de o clipă, copiatorul a părut că se oprește, iar eu mi-am ținut răsuflarea, consternată. Dar după aceea s-a pus în funcțiune și am oftat ușurată.

— Deci e Ken de la CAA? am întrebat. Era abia al șaselea apel pe care îndrăzneam să-l preiau și o simțeam pe Kylie cum mă urmărește. Îmi plăcea casca — mă făcea să mă simt ca un agent de voiaj sau precum gazda unui infomercial[1] — însă legătura era destul de slabă și auzeam greu.

[1] Emisiune TV în care sunt prezentate diverse produse și telespectatorii sunt invitați să le cumpere.

— Nu, *Kent* de la *UTA*, a spus asistentul de la celălalt capăt al firului ridicând glasul. De câte ori să mai repet? *UTA*, nu *CAA*. Iisuse!

Am tastat cât am putut de repede Ken/UTA pe lista computerizată de telefoane a lui Iris, apoi am dat pe gât ultima înghițitură de Coca-Cola dietetică.

— OK, scuze, am spus. O s-o anunț că ați căutat-o. Vreți să-mi lăsați numărul dumneavoastră de telefon?

Asistentul lui Kent a scos un mârâit de dezgust și mi-a trântit telefonul în nas.

— Avem numărul lui, m-a informat Kylie când mi-am scos casca de pe cap. Avem numerele tuturor.

Mi-am ridicat ochii spre ea, vinovată.

— A fost greșit să pun o asemenea întrebare?

Kylie nu s-a obosit să-mi răspundă, dar până spre după-amiază am simțit că lucrurile începuseră să intre pe un făgaș mai bun. Nu mai stricasem niciun aparat în ultimele câteva ore și nu închisesem telefonul decât unei persoane, însă Kylie mă asigurase că era doar un scenarist, nici măcar unul foarte cunoscut. („*Niciodată* să nu enervezi un actor sau un regizor", m-a sfătuit ea uitându-se de-a lungul nasului ei cârn, „dar cu scriitorii nu merită să-ți faci probleme. Ei sunt obișnuiți să fie luați peste picior.") Din când în când, aveam senzația că simt ochii lui Iris fixați asupra mea, verificându-mi progresele, dar era imposibil să-mi dau seama din cauza numeroaselor plante din biroul ei.

Singura mea problemă era aceea că nimeni nu pomenise nimic de prânz. Kylie dispăruse la un moment dat pentru scurtă vreme, dar nu știu dacă pentru a lua masa sau nu — părea genul de fată care trăiește cu Cola dietetică și frunze de țelină cu unt de arahide fără grăsimi. Eu îmi devorasem deja batonul rânced de cereale din poșetă și acum mă bazam exclusiv pe cafeină pentru a continua

să funcționez. Dar mă dureau dinții, și picioarele îmi zvâcneau mai ceva decât cele ale unui membru al trupei de dans The Rockettes suferind de paralizie spastică.

De asemenea, sperasem să capăt mai multe informații de la Kylie în legătură cu Studiourile Metronome. Ce fel de filme făceau în prezent? Avuseseră vreodată ocazia să dea de un scenariu realmente grozav în vraful acela bun de aruncat la gunoi? Care dintre vedete erau oameni drăguți și care niște măgari? Era adevărat ce se spunea, că Jack Nicholson nu face duș decât o dată pe săptămână? Și Vince Vaughn chiar avea un fetiș straniu legat de picioare? Dar Kylie m-a ignorat în cea mai mare parte a timpului, stând cu nasul îngropat în scenarii. Din când în când, computerul ei scotea un bâzâit, ceea ce însemna fie că primea IM-uri de la jucătorul ei de tenis, fie că bârfea cu ceilalți asistenți. În cursul ultimei ore de program, tipul cu cămașa lucioasă trecuse pe lângă noi și îi făcuse sugestiv cu ochiul, iar o brunetă înaltă, îmbrăcată impecabil și cu părul dat cu balsam Pantene Pro-V se oprise ca să-i șoptească ceva la ureche, după care se îndepărtase pășind maiestuos și aparent mulțumită de sine.

Parcurgeam lista de apeluri, verificând să nu se fi strecurat vreo greșeală de dactilografiere, când telefonul a sunat și Kylie și-a întrerupt una din sesiunile de șușotit-chicotit cu o altă asistentă (lungana și neastâmpărata de Cici, pe care Kylie mi-o prezentase în fugă) și mi-a spus:

— O, Dumnezeule, să nu cumva să răspunzi.

— Cine e?

Kylie și-a fluturat nepăsătoare mâna în aer și și-a trecut brațul pe sub cel al lui Cici.

— Mă întorc în cinci minute, a zis, și au dispărut amândouă după colț, tocurile joase ale lui Cici țăcănind pe podeaua lustruită.

Kylie era probabil extrem de eficientă atunci când își punea ea în minte să-și vadă de treabă, mi-am spus, din moment ce petrecea în mod cert o grămadă de vreme socializând.

Telefonul a continuat să sune, iar de data asta am fost sigură că zăresc o ferigă dată la o parte și un ochi întunecat zgâindu-se la mine. Nu-mi permiteam să o las pe Iris să mă vadă stând acolo ca o proastă, în loc să-mi îndeplinesc una dintre sarcinile elementare pentru care fusesem angajată, așa că mi-am pus casca pe urechi și am apăsat pe butonul pe care scria „Vorbește".

— Biroul lui Iris Whitaker, am spus imitând mieunatul lui Kylie.

Îmi plăcea la nebunie chestia asta. Ba chiar o exersasem la toaletă: *Biroul lui Iris Whitaker. Cu ce vă pot ajuta?* Eram în stare să o repet la nesfârșit cât era ziua de lungă — fapt convenabil, având în vedere că reprezenta o bună parte din îndatoririle mele. Feriga din biroul lui Iris s-a mișcat, revenind la locul ei.

— Bună, sunt Dana McCafferty, a răsunat o voce care părea să aparțină unei fete din anul întâi de liceu, doar că sugera o încredere în sine deloc copilăroasă, pe care am sesizat-o imediat din modul în care se prezentase. Sun în legătură cu scenariul meu. I l-am trimis lui Iris în urmă cu câteva săptămâni. *Evoluția lui Evan.* Poți să-mi spui dacă a fost citit?

— Nu sunt sigură, am răspuns. Asta e prima mea zi de lucru aici.

— Ultima fată cu care am vorbit mi-a promis că o să mă sune înapoi cât de curând, a zis Dana. Asta se întâmpla acum o săptămână. Așa că am sunat ca să văd care e situația.

— O clipă, te rog, am spus aruncând o privire spre raftul cu scenarii, printre care s-ar fi putut afla și al ei. Probabil că cel mai bine ar fi să-mi dai numărul de telefon și o să te contactăm noi.

— A, știi ce ar fi grozav? Să verifici dacă a fost deja citit sau e pe lista de așteptare. Aveți așa ceva, nu?

Da, aveam, numai că în clipa aceea nu reușeam să-mi amintesc unde se afla fișierul pe computerul meu. Nu știam cum să interpretez insistența Danei: era enervantă sau admirabilă? Totuși, dacă puteam să găsesc scenariul în vrafurile de hârtii, o ajutam măcar cu atât.

— Nu închide, am spus, mândră de simțul meu de inițiativă.

Mi-am scos casca și m-am îndreptat spre un maldăr de scenarii aflat pe podea. Din moment ce Kylie nu voise să discute cu Dana, însemna că nu fusese interesată nici să-i citească scenariul. În general, studiourile aveau tendința de a trece cu vederea scenariile scriitorilor care nu aveau impresari. Dar cu toții trebuie să pornim de undeva, mi-am zis. Poate că scenariul Danei era următorul *Casablanca.* Am căutat printre pagini, printre scenariile ignorate, reprezentând visele cele mai frumoase și mai dragi ale cuiva. Era trist, dar și amuzant totodată: *Porci psihopați ucigași* era titlul unuia dintre scenarii, iar un altul se numea *Lupta armată dintre extratereștri.* (Dar, hei, doar nu te poți aștepta ca toate filmele să fie comedii indie pline de sensibilitate.) Tocmai eram pe cale să renunț, când iată-l: *Evoluția lui Evan,* înghesuit între povestea a doi luptători ninja care nu știau că sunt frați și ceea ce părea a fi o imitație după filmul *Sideways.* La fel precum celelalte, arăta neatins.

M-am întors la telefon.

— L-am găsit, am anunțat-o. Nu cred că s-a apucat cineva de el.

— OK, a spus Dana recepționând informația cu mult calm. Atunci ai putea să-l citești *tu?*

Am ezitat. Primul meu impuls a fost s-o refuz politicos și să închid. Dar în vocea fetei era ceva disperat, și încă acel gen de disperare pe care-l cunoșteam. Așa aș fi vorbit probabil și eu dacă aș fi avut ocazia să discut cu Michael Deming la telefon. În plus, abia așteptam să mă apuc să citesc scenarii — nu era asta o parte din atribuțiile mele? Să sap după aur?

— Te rog, a spus Dana. Cred că o să-ți placă.

— Bine, m-am auzit rostind. Bănuiesc că e-n regulă.

— Deci o să-mi spui părerea ta? a întrebat Dana. Pot să vin acolo, la studio, săptămâna viitoare. Luni? Ce zici de luni?

Ei bine, asta era cu totul altceva.

— Va trebui să verific..., am dat să spun.

— Îmi cer scuze că sunt așa de insistentă. Încerc și eu să mișc lucrurile. Sper că mă înțelegi.

În clipa aceea, mi-am ridicat ochii și am văzut-o pe Kylie întorcându-se în birou cu o altă sticlă de Coca Cola dietetică în mână.

— Bine. Ne vedem atunci, am spus și am închis telefonul.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Kylie. Era Dana, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Mai ai multe de învățat, a comentat Kylie.

Dar în loc să pară iritat, tonul ei era aproape mulțumit.

CAPITOLUL 3

— E oficial, am zis scoțând din poșetă noul meu BlackBerry — pe care Kylie mi-l dăduse la sfârșitul zilei de lucru ridicând din umeri, ca și cum nu era mare scofală — și un pachet de cărți de vizită proaspăt tăiate. O ai în fața ta pe Taylor Henning, angajată la Studiourile Metronome, deținând cărți de vizită și un BlackBerry, asistentă secundară a lui Iris Whitaker, vicepreședinte de producție.

— Uau!

De pe scaunul de bar de lângă mine, Magnolia a înșfăcat o carte de vizită, răsucind-o între degete. Îmi petrecusem ultimele zece minute povestindu-i despre birou, Iris și Kylie, dar păstrasem bomba la sfârșit.

— Ești cât se poate de specială, mi-a rânjit ea. Acum spune-mi sincer — pe o scară de la unu la zece?

— Ce? Ce notă aș da zilei de azi? Șase, am răspuns servindu-mă cu încă un pumn de boabe de wasabi din farfuria de pe tejghea. Ar fi fost de opt, dacă nu m-aș fi făcut singură de râs, ca o proastă.

Magnolia a lăsat cartea de vizită și și-a contemplat paharul de cocktail Gimlet.

— Șase nu e chiar așa de rău, a zis. Pentru prima zi de lucru. Dar Kylie asta mi se pare că face și desface totul pe-acolo, e un soi de alfa și omega. Așa că trebuie să-ți ții firea și să gândești pozitiv. Sunt convinsă c-o să te descurci bine.

— Mags, vorbești ca despre un câine pe care-ar trebui să-l dresez. Și totuși, e tocmai invers. Nu *Kylie* a intrat în toaleta bărbaților.

Magnolia era obsedată de câini, de toate fleacurile legate de ei, de dresajul lor și de emisiunea *Cezar și câinii.* Era în stare să mănânce dintr-un foc o tavă întreagă de negrese și ignora fericită moda, celebritățile și propriul sex-appeal. Fuseserăm desemnate să împărțim aceeași cameră în primul an de facultate și, deși n-am priceput niciodată rațiunile care conduseseră comitetul la concluzia că aveam să ne înțelegem bine împreună, se dovedise că nu se înșelase. Pe parcursul studiilor, fiecare dintre noi avusese propriul grup de prieteni, dar reușiserăm cumva să ținem pasul una cu cealaltă. Magnolia crescuse în L.A. cu părinții ei hipioți, iar după absolvire se mutase înapoi și închiriase un apartament. Pentru a-și plăti facturile, avea două slujbe: dimineața plimba câinii celor bogați și faimoși în Sullivan Canyon, iar după-amiaza își punea un șorț roz și epila starlete, vedete porno și, ocazional, câte-un gentleman păros, într-un salon de înfrumusețare pe nume Joylie. Era o combinație stranie de slujbe, dar și Magnolia era în felul ei o ciudată. Sclipitoare ca intelect, nu încăpea îndoială, dar ciudată.

— Kylie mi-a fost de fapt de mare ajutor. Cred că n-a vrut să mă dădăcească prea tare. Ci să mă lase să învăț singură dedesubturile meseriei.

— Da, da, vezi să nu, și-a dat Magnolia ochii albaștri peste cap. Am avut și noi la Joylie o tipă de genul ăsta. În prima mea zi de lucru mi l-a pasat pe unul dintre clienții ei și eu m-am gândit că voise să fie drăguță cu mine, dar s-a dovedit că o făcuse pentru că tipul avea pe spinare mai mult păr decât Yeti. Am folosit două ligheane de ceară pe el. O, bună, doi burgeri, i-a zis Magnolia barmanului, un tip gen Vincent Gallo, care-i arunca ocheade încă de când ne așezaserăm. Mediu spre crud. O salată și o porție de cartofi prăjiți. Le împărțim, da? Nu mă lași să mănânc atâtea lăptuci de una singură, sper.

Am dat din cap afirmativ. Îmi făcea plăcere să locuiesc cu cineva ca Magnolia — o persoană care nu se temea să mănânce hamburgeri sau să iasă în oraș îmbrăcată în blugi și cu șlapi în picioare. Chiar dacă se născuse și crescuse aici, L.A.-ul nu-și pusese amprenta asupra ei, fapt pentru care o admiram. Nici eu nu voiam ca L.A.-ul să mă acapareze cu totul, așa cum se întâmplase — în mod evident — cu Kylie, deși nu mi-ar fi stricat ceva mai multă încredere în mine. Și nici câteva perechi de pantofi în plus și niște șuvițe blonde. Sau o Toyota Prius mică și drăguță. Dar nu ar fi fost frumos din partea mea să mă lăcomesc.

— Mă întorc imediat, a spus Magnolia zâmbind și pornind pe hol spre toaleta pentru femei. Nu te cupla cu nimeni cât sunt plecată.

Am urmărit-o pășind pe hol, și la fel a făcut și barmanul.

— Nu-ți face griji, am auzit o voce în stânga mea. Prima zi e întotdeauna cea mai grea.

M-am răsucit și am dat cu ochii de un tip uimitor de atrăgător, într-un costum cu dungi subțiri, care stătea lângă mine. Avea ochi căprui-închis foarte calzi și părul ciufulit, ca și cum abia se sculase din somn, o tunsoare pe care nu mă puteam abține să nu o admir, deși presupuneam că necesita o jumătate de oră de stat în fața oglinzii.

— Scuze, am auzit fără să vreau, a zis el. Tot încerc să-i atrag atenția barmanului, dar e ocupat până peste cap să-i facă ochi dulci prietenei tale.

Mi-a zâmbit și s-a aplecat spre mine; dintr-odată am devenit conștientă că flirta cu mine. M-am înroșit și mi-am

vârât capul între umeri. Nu mai flirtasem cu un tip de dinainte de Brandon și abia dacă-mi aminteam cum era.

— Îmi pare rău că am tras cu urechea, dar am făcut-o la modul cel mai discret și politicos cu putință, a continuat el rânjind și întinzându-mi mâna. Mark Lyder. De la Ingenuity. Felicitări! Iris Whitaker e o tipă impresionantă.

Ingenuity era una dintre cele mai mari agenții de recrutare a noilor talente din L.A. Mi-a luat o clipă ca să mă dezmeticesc și să-i răspund întinzând mâna.

— Sunt Taylor Henning, am spus. Dar cred că știi deja tot ce e de știut despre mine.

— Nici vorbă, a zis apropiindu-se și mai mult. Dar lasă-mă să ghicesc. Ești din Vestul mijlociu dar ai făcut facultatea pe Coasta de Est. Abia ai venit în L.A. Și ești înspăimântată, dar și încântată. Ești o persoană optimistă din fire și foarte drăguță. Iubitului tău de-acasă îi e tare dor de tine. Ei, cum m-am descurcat? m-a întrebat surâzător, urmărindu-mi reacția.

— Dumnezeule, sunt atât de ușor de citit?

Mi-am dat bretonul de pe frunte, alarmată de faptul că puteam fi dibuită cu atâta ușurință că eram o nou-venită. Mi-am zis că trebuia neapărat să-mi fac șuvițe și am început să mă gândesc la un eventual spray cu bronz. Și dacă tot venise vorba, poate că n-ar fi fost rău să-mi scot un nou permis de conducere.

Mark a izbucnit în râs.

— E unul dintre trucurile pe care le practic la petreceri, a zis gesticulând spre canapelele negre de piele de pe margine, pe care nu stăteau decât câțiva tipi sofisticați. N-ar trebui să-ți faci o primă impresie despre L.A. judecându-l după locul ăsta. Mă aflu aici numai pentru că prietenul meu locuiește după colț și nu-l pot convinge să meargă în altă parte. Dar ar trebui să te scoatem într-un loc mai șic. Două whisky-uri Maker's, unul cu gheață, celălalt simplu, i-a comandat el barmanului, care venea, în sfârșit, în direcția noastră.

— *Să te scoatem?* am întrebat, încercând să dau senzația că flirtez.

— Vreau să spun să te *scot* în oraș. Asta presupunând că prietenul tău nu va avea nimic împotrivă.

— N-am niciun prieten, m-am grăbit să spun.

Tipul era așa de drăguț, încât nu mă deranja să recunosc acest fapt.

Barmanul a pus cele două băuturi pe tejghea și Mark i-a aruncat o bancnotă de douăzeci.

— Îți place restaurantul Koi?

— Hm, e grozav.

— Bine, atunci. Mâine-seară, a spus vârând mâna în buzunarul hainei și pescuind dinăuntru o carte de vizită de carton gros, embosată. Șase și jumătate. Sper că-ți place sushi.

Înainte să apuc să răspund, mi-a pus cartea de vizită în palmă.

— Abia aștept să-mi povestești despre a doua zi de lucru. Sper să fie de nota nouă, a zis îndepărtându-se.

Magnolia — care-și făcuse între timp de lucru în celălalt capăt al barului — s-a trântit nerăbdătoare pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

Am privit-o cu ochi mari, surprinsă.

— Cred că tipul ăsta tocmai mi-a dat întâlnire.

— Care tip?

— Ăla din colț. Stai, nu te uita acum!

Magnolia nu m-a luat în seamă și și-a mijit ochii, încercând să-l distingă, în lumina difuză.

— Cred că e impresar, am zis.

Magnolia și-a încrețit nasul.

— Mda, e drăguț. Dar dacă e impresar, așa cum crezi, în locul tău eu aș fi foarte atentă. Tipii ăștia sunt ca niște șacali, să știi — mai bine zis, ca niște hiene. Hienele sunt mai mari. Iar tu, Taylor Henning, nu ești decât un drăgălaș de cățeluș lhasa apso.

— Ia mai taci, am zis prefăcându-mă plictisită.

Dar adevărul este că mă simțeam destul de mulțumită de mine. În cele din urmă, ziua mea primea o notă cu cel puțin un punct mai mare.

CAPITOLUL 4

— Bună dimineața la toată lumea, a spus Iris strecurându-și o pereche de ochelari cu ramă de baga pe nasul acvilin. Haideți să începem, da?

Era ora zece, marți dimineață, iar cei din departamentul de creație se adunaseră în jurul mesei de conferințe lustruite, pentru ședința săptămânală.

M-am frecat la ochi — cu o noapte în urmă adormisem cu mare greutate. Asta se datorase nerăbdării cu care așteptasem a doua zi de muncă, dar și saltelei pline de cocoloașe pe care o cumpărasem la un preț foarte mic de la un magazin de mobilă cu discount. Dar mi-am pregătit pixul și bloc-notesul, în timp ce executivii creativi și-au întrerupt șușotelile și și-au lăsat deoparte BlackBerry-urile.

Iris a parcurs din ochi lista pe care tocmai i-o printasem.

— Cum stăm cu *Coșmarul lui Camus*? Chiar nu e *nimeni* dispus să regizeze filmul ăsta?

De pe scaunul meu de lângă zid, am scanat toată gașca de asistenți, așezați și ei cu bloc-notesurile în poală și cu fețele spre spinările șefilor. Imediat în dreapta mea stătea Amanda, fata cu părul ca pana corbului, care mă ajutase în camera copiatoarelor, dar care încă mai trebuia să-mi demonstreze prietenia. Lângă ea era Cici, al cărei unchi — un scenarist cândva celebru — renunțase la filme pentru a se dedica scrierii de diatribe alimentate de consumul masiv de rom pentru *Huffington Post*. Dincolo de Cici stătea Wyman, care dăduse cravata subțire de ieri

pentru o pereche de ochelari cu lentile groase, special alese pentru-i conferi un aer de tocilar. Dintre asistenți era singurul cu diplomă postuniversitară în cinematografie. Chestie pe care nu ne lăsa nicio clipă s-o uităm: fiecare propoziție care-i ieșea din gură făcea referire la studiile sale de la Tisch.

Pentru mine era clar de-acum că Kylie, care stătea învăluită într-un nor de parfum de crini în dreapta mea, era regina incontestabilă a asistenților. Ceilalți se opreau cel puțin o dată pe zi în fața biroului ei și zăboveau la o bârfă, iar dacă nu aveau de comentat vreo mizerie suculentă despre nu știu ce executiv creativ de la Columbia care avea o relație intimă cu o tânără adjunctă de la CCA, atunci se mulțumeau să trăncănească despre emisiunile TV *Project Runaway* sau *Rock of Love*. Mie mi se părea că toată treaba asta însemna pierdere de vreme; Kylie susținea că „monitorizau schimbările din cultura populară contemporană".

— *Coșmarul lui Camus* s-a dovedit a fi o nucă tare.

Vocea îi aparținea lui Tom Scheffer, un bărbat chel, spre patruzeci de ani, dar într-o formă fizică foarte bună. Și-a trântit pe masa de conferințe paharul cu sirop de culoarea noroiului, ca pentru a-și sublinia spusele.

— Se pare că un thriller existențialist a cărui acțiune se petrece în Algeria nu e tocmai candidatul ideal la lista de filme cu succes la public. Am încercat cu regizorul Brett Ratner, dar e ocupat până peste cap. Însă Ben Stiller pare interesat.

Iris și-a încrețit nasul.

— Ben Stiller?

— Da, dar asta ar însemna să-și adjudece și rolul principal.

— Păi, dacă-și închipuie că poate juca un campion de jujitsu de douăzeci și trei de ani, nu pot decât să-i urez

succes, a spus Iris pe un ton sec și toată lumea a chicotit. Acum, pe bune, haideți să vorbim serios. Ce se aude cu Holden? a continuat uitându-se în cealaltă direcție. Cum stăm cu el? Lisa?

Holden MacIntee apăruse pe ultima copertă a revistei *Vanity Fair* și era cea mai recentă invenție în materie de obsesii a Hollywoodului. După ce strălucise într-un mic film independent care-i pusese în valoare privirea verde arzătoare și fizicul olimpian — ca să nu mai vorbim despre talentul deloc de neglijat —, acest star de douăzeci și trei de ani se trezise pe lista scurtă a tuturor caselor de filme pentru blockbusterul preconizat să fie lansat în vara următoare.

— Ieri am vorbit cu Kevin, a răspuns cu vocea ei monotonă, cu accent de Brooklyn, Lisa Amorosi, o vicepreședintă executivă cu părul creț. Mi-a transmis că lui Holden i-a părut *tare* rău c-a fost nevoit să anuleze prânzu-ăla, deunăzi...

— Așa și trebuie, a intervenit Iris ridicând din sprâncene.

— Și că-i place scenariul, dar că are rezerve.

Cei de la dezvoltare urau „rezervele". Care păreau să prefațeze de obicei cine știe ce solicitare nerușinată, ca de pildă rescrierea completă a scenariului sau un trailer adițional cu porcușorul de Guineea, animalul de companie al protagonistului.

Iris și-a dat jos ochelarii de pe nas.

— Ce fel de rezerve?

— Ei, știi și tu, nu vrea să fie catalogat drept „armăsar", a explicat Lisa punând ghilimelele în aer.

Iris a pufnit.

— S-a uitat în oglindă în ultima vreme?

Lisa și-a dat ochii peste cap.

— Știi cum sunt băiețașii ăștia. Se dau toți drept Daniel Day-Lewis, când de fapt nu sunt decât Zac Efron.

Toată lumea a izbucnit în râs, însă Iris s-a întunecat la față.

— Nu e deloc amuzant, a declarat ea încruntată. Trebuie să știm de-*acum* ce vom scoate vara viitoare pe piață. *Nu* mai vreau să apărem într-un articol dintr-ăla deștept din *Vanity Fair* despre moartea cinematografiei sau într-o poveste sarcastică din *New York Magazine*, în care se afirmă că nimeni nu mai e capabil să producă un film decent, asta cu toate că criticii îl apreciază și publicul plătește ca să-l vadă.

— Ați citit articolul lui Manohla Dargis din *Times...*? a dat să spună un tânăr într-un blazer de in, însă Iris l-a redus la tăcere cu o singură privire.

— Oameni buni, ce naiba, doar nu cer un miracol, ci un nenorocit de film decent. Nu, de fapt nu-i adevărat. Vreau un scenariu excelent și un star de primă mână, totul împachetat frumos și legat cu fundă roșie.

Pe bloc-notesul din poală am mâzgălit: *Scenariu excelent/Star*. Nu părea să fie de prea mare ajutor.

Iris și-a dus mâinile la ceafă și a oftat; toată lumea din sală s-a îndreptat în scaun.

— Ceea ce *nu* îmi doresc e filmu-ăla cu băiatul din Evul Mediu, care crește și ajunge să se împace cu propria sexualitate — un proiect care, din rațiuni care-mi scapă, a devenit subiectul preferat de discuție pentru mai toți cunoscuții mei și pe care Metronome îl va refuza cu mare satisfacție și încredere. Nu-mi pasă cât de talentat e regizorul James Foreman, filmul ăsta nu va aduce încasări. Iar Andy Marcus, scenaristul, e un troglodit dement. Aveți întrebări?

Mi-a venit să râd, însă Iris nu părea într-o dispoziție prea bună. Am notat pe bloc-notes: *Fără troglodiți dementi;* și dedesubt am desenat o față păroasă ca de maimuță și un X mare peste, ca totul să fie și mai clar. Restul ședinței a fost consacrat discuțiilor despre campania de marketing a celui mai recent film pentru copii de la Metronome, o chestie cu un puști de nouă ani, un ponei Shetland și o mașină a timpului, și trebuie să recunosc că mintea mi-a zburat în altă parte. Slujba mea implica și niște treburi total comerciale, mi-am zis. Dar hei, și Hilary Swank fusese nevoită să joace în *Un alt Karate Kid* înainte să apară în *O fată de milioane.*

După ce s-a terminat ședința, Kylie — îmbrăcată într-o rochie-trapez foarte scumpă peste o altă pereche de blugi strânși pe picior — s-a furișat spre biroul meu.

— Astăzi va trebui să răspunzi singură la telefoane — Iris vrea s-o însoțesc la întâlnirea cu Wes Anderson, a zis ea. Sper că nu te deranjează.

Am zâmbit și am dat din cap, cu toate că — desigur — aș fi vrut să particip și eu la întâlnire.

— Sigur, nicio problemă. Pot să plec la șase?

— La șase? Ai vreo întâlnire sau ce? a ridicat Kylie, jucăușă, din sprâncene.

— Păi..., am bălmăjit eu cam stânjenită.

Kylie m-a înșfăcat de încheietura mâinii și m-a târât în bucătărie atât de iute, încât aproape că am alunecat pe podeaua lustruită.

— Povestește-mi totul, mi-a cerut zâmbitoare, cu voce joasă și lingușitoare.

Am simțit că roșesc.

— Ieri-seară am fost la un bar și un tip, impresar la Ingenuity, mi-a dat întâlnire.

Eram foarte mândră de mine — nu fiindcă urma să ies cu un băiat drăguț, ci pentru că aveam șansa s-o impresionez pe Kylie. Nu că ar fi fost cine știe ce ispravă, dar în lumea care alcătuia biroul nostru nu dețineam

nimic demn de invidiat: haine de firmă sau bârfe. Și era plăcut să ai ceva de oferit la schimb.

— *Cine?* m-a întrebat Kylie strângându-mă și mai tare de mână, cu unghiile ei perfect manichiurate pătrunzându-mi în carne.

— Hm, îl cheamă Mark Lyder.

Kylie mi-a dat brusc drumul la mână, de parcă o frigea.

— Foarte bine, a zis. Nu voiam decât să te verific.

— Îl cunoști?

— *Sigur,* a zis fluturând din mână de parcă era cea mai stupidă întrebare pe care îi fusese dat s-o audă vreodată. Știe că lucrezi pentru Iris?

— Mda, m-a auzit discutând despre ea.

— Unde te duce?

— La Koi.

— *Quelle surprise!* Asta înseamnă „ce surpriză". Ei bine, n-ai de ce să-ți faci griji. Te-a invitat acolo doar că să-și alimenteze orgoliul. Du-te și vorbește-i despre munca de-aici. Și, indiferent ce se-ntâmplă, *nu* te duce la el acasă, a spus Kylie amenințându-mă cu degetul precum o mamă protectoare. Pentru că după aia o să dispară în ceață.

— Hm, OK, am răspuns zâmbind vag, pentru că era plăcut s-o văd pe Kylie în rol de cloșcă, deși depășisem vârsta la care astfel de sfaturi erau utile. Dar cum adică să-i vorbesc despre munca de-aici?

— Ei, știi și tu, prostioare. Faceți schimb de informații, a zis Kylie deschizând frigiderul și scoțând încă o sticlă de Cola dietetică, a patra pe ziua aceea. Spune-i, de pildă, că am refuzat proiectu-ăla cu Evul Mediu, chestii de genul ăsta. Nu Ingenuity e agenția care-l reprezintă pe scenarist?

— Dar e în regulă să discut așa ceva?

Kylie m-a privit pe deasupra sticlei de suc.

— Chiar dacă nu-ți vine să crezi, sinceritatea este aproape întotdeauna cea mai bună politică.

— Zău?

Urmărisem suficiente episoade din *Anturaj* ca să știu că Hollywoodul avea propriul set de reguli care uneori sfidau logica. Și mă mira să aflu că sinceritatea se afla printre obișnuințele studioului.

— Taylor, a zis Kylie punându-și o mână pe brațul meu și îmblânzindu-și dintr-odată ochii verzi. *E chiar indicat* să discuți despre ceea ce se întâmplă aici. Mai ales cu oameni de genul lui Mark. Îi oferi o bârfă, îți dă și el una la schimb. Așa e în afaceri. În plus, asta te va face să pari și tu jucător, nu? a adăugat făcându-mi cu ochiul.

Am încuviințat, în chip straniu încântată de mine însămi. Nici prin cap nu-mi trecuse că Mark era o persoană *importantă.* Și cu atât mai puțin că putea să-și închipuie că și *eu* eram.

Stăteam și mă uitam nervoasă la ceas, rozându-mi unghiile, stricând manichiura făcută de Magnolia pentru a sărbători prima mea zi de muncă. Era aproape 5.45 și Kylie și Iris nu se întorseseră încă de la întâlnirea cu Wes Anderson. Ziua nu fusese de nota nouă, așa cum speram și eu, și Mark Lyder. Ci de șapte, în cel mai bun caz de șapte plus. Și apropo de asta, la capitolul plusuri puteam înregistra faptul că luasem prânzul la bufet, în loc să-mi las stomacul să se autodigere, așa cum făcusem cu o zi înainte. La capitolul minusuri, îmi mâncasem sandvișul înconjurată de oameni care se cunoșteau cu toții între ei și păreau că mă ignoră complet.

Am luat o foaie de hârtie pentru ciorne și am alcătuit o listă:

LUCRURI BUNE

Am învățat cum să fac legătura cu alte interioare.

Am introdus majoritatea scenariilor nesolicitate pe lista de așteptare.

Am redus numărul de Cola dietetice la patru. (Sunt gratis!)

Am reușit să folosesc tastele alea minuscule de pe BlackBerry-ul meu. (Pe bune, cine are degete așa de fine?)

Am făcut-o pe Kylie să-mi povestească despre iubitul ei; poate c-o să înceapă să mă placă. (Nume: Luke Hansen. Zodia: Rac. E „foarte dulce", din câte mi-a spus Kylie.)

Am preparat siropul de spirulină pentru Iris; Iris a zis că e bun.

I-am trimis un fax impresarului lui Jude Law. Jude Law!

LUCRURI RELE

Nu l-am recunoscut pe Harvey Weinstein — acum poartă barbă.

Am adus din nou în discuție ghidul lucrătorului la carnaval; pe Kylie nu a amuzat-o.

L-am lăsat pe un impresar important să aștepte prea mult la telefon; m-a pârât lui Iris, care nu a fost deloc încântată.

Nu mi-am făcut prieteni.

Mi-am amintit că nu i-am sunat pe cei de la service-ul de copiatoare.

Tocmai încercam să mai adaug câte ceva la lista cu *Lucruri bune* pentru a-mi ridica moralul, când Kylie și cu Iris s-au întors, în fine, părând foarte mulțumite de ele.

Iris s-a făcut nevăzută, fluturând din mână, în jungla de vegetație din biroul ei, dar Kylie a oftat dramatic și s-a lăsat să cadă în scaunul ei marca Eames.

— Of, Doamne, ce mult mai vorbește și Wes Anderson ăsta, a zis ea. Și e atât de scund! Ca un băiat de zece ani. *Très bizarre.*

Am ridicat din sprâncene.

— Foarte ciudat, m-a lămurit Kylie. Am stat un an în Franța și-mi place să-mi exersez cunoștințele.

A scos din sertar o pungă cu boabe de soia și a scuturat trei în mână.

— Ah!

Franceza nu se număra printre materiile standard de studiu la liceul meu din Cleveland și, deși în colegiu mă gândisem ce bine ar fi fost dacă aș fi putut înțelege ce spuneau personajele lui Truffaut, subtitrările mă ajutaseră de minune, mersi frumos.

Iris a ieșit din biroul ei, cu o poșetă Birkin — care costase probabil mai mult decât Honda mea Civic — aruncată neglijent pe umăr.

— Și *acum* mă duc să mă întâlnesc cu Paul, i-a spus ea lui Kylie. Păcat că n-am avut timp să stăm mai mult de vorbă înainte, dar tu ce părere ți-ai făcut?

— Despre scenariu? a întrebat Kylie îndreptându-se un pic în scaun. Ei bine, a comentat ea prudentă, nu e tocmai *Povești din L.A.*, dar măcar nu e un film de război.

— Oh, scenariul lui Paul Haggis? am scăpat eu porumbelul din gură, dându-mi seama despre ce vorbeau.

S-au întors amândouă spre mine.

— Da, a răspuns Iris. De ce întrebi?

— Am citit prima parte în timp ce-l copiam, am explicat, nesigură dacă făceam bine că recunoșteam asta.

— Și?

I-am aruncat o privire lui Kylie, care părea că înlemnise și nu mai clipea din ochi.

— În primul rând, e prea lung, am spus. Descrierea unghiului de filmare se prelungește la nesfârșit. Vor trebui operate tăieri masive. Începând cu indicațiile regizorale. Ce regizor vrea să aibă indicații atât de detaliate? Sau regizoare? Și nu cred că tipul paraplegic e un personaj prea simpatic. OK, înțeleg, e scârbos de felul lui, așa e scenariul, dar chiar trebuie să arunce cu pietre în cățeluși?

S-au holbat amândouă la mine și inima a început să-mi bată nebunește. Fir-ar să fie, *iarăși* mă luase gura pe dinainte.

Și pe urmă Iris a chicotit.

— Amuzant! Și eu m-am gândit la exact aceleași lucruri, a zis ea. Dacă ai cumva vreo idee cum să-i strecor chestiile astea lui Paul fără să-l jignesc, sună-mă pe mobil. La revedere, fetelor.

O chestie de adăugat pe lista mea de *Lucruri bune*, mi-am spus în timp ce bătăile inimii își reveneau la ritmul normal. Mi-am lăsat computerul să intre în stand-by și m-am ridicat în picioare.

— Cred că e cazul s-o iau și eu din loc, i-am spus lui Kylie.

S-a încruntat ușor.

— De ce?

— Am întâlnire, ai uitat?

Kylie a mai scos două boabe de soia din pungă, le-a aruncat în gură, apoi s-a oprit din mestecat, cu panică în ochii ei verde-închis.

— O, Doamne, a zis. O, Doamne!

— Ce-i? am întrebat punându-mi poșeta pe birou.

— Mi-a ieșit complet din cap. Șoferul lui Quinn e bolnav și cineva trebuie s-o ducă diseară la meditatorul de matematică. Nu pot să cred c-am uitat, a zis Kylie mestecând încet, încă în stare de șoc.

— N-are șaisprezece ani? am întrebat-o. N-ar trebui să aibă deja propriul Mercedes?

Kylie a scuturat din cap.

— Nu și-a luat deocamdată permisul. Taylor, n-ai putea să...? a zis lăsând fraza neterminată, la libera mea alegere.

— Dar am întâlnire cu Mark, am ripostat disperată.

Kylie a gesticulat spre bloc-notesul de pe biroul ei.

— Iar eu trebuie să dactilografiez notele pentru ca Iris să le aibă mâine-dimineață la micul dejun, cu președintele. Pentru că tipul o să vrea să afle cum a decurs întâlnirea cu Paul.

A răsfoit paginile.

— Uite și tu cât de mult am scris, a spus neajutorată. Taylor, îmi pare sincer rău. Dar tu poți să amâni întâlnirea, în timp ce eu n-am cum să anulez micul dejun. Știi, e una dintre chestiile alea neprevăzute...

— OK, am spus eu încet. Cred că e-n regulă.

— Sună-l pe Mark și spune-i că o să întârzii puțin. N-o să aibă încotro, o să accepte. În plus, asta îl va ține în alertă.

A aprins lumânarea de pe birou și a inspirat adânc, cu ochii închiși.

— Și imprimă-ți toată harta orașului de pe Google. Când ești nou-venit în L.A., nimic nu-i mai rău decât să te rătăcești.

CAPITOLUL 5

Până să ajung acasă la Iris se făcuse deja aproape șapte. Chiar și cu indicațiile de drum printate, mă înscrisesem greșit la sensul giratoriu de pe Santa Monica Boulevard și fusesem nevoită să întorc, în timp ce toți șoferii mă claxonau pentru că aveam îndrăzneala să merg la limita legală a vitezei și nu depășind-o cu douăzeci de mile la oră. Mă mândream însă că nu mă rătăcisem prea tare; ca să-l citez pe tata, simțul meu de orientare se situa la nivelul celui al unui copil de patru ani.

Casa lui Iris era o vilă mare în stil mediteraneean, cu stucatura din exterior proaspăt vopsită și acoperișul din plăci de teracotă. Aerul era îmbălsămat de parfumul florilor de septembrie. În mijlocul peluzei din față se înălța maiestuoasă o fântână cu trei nimfe foarte frumoase, voluptuoase. Lui Rudolph Valentino i-ar fi plăcut la nebunie, mi-am zis dându-mă jos din Honda Civic și strâmbându-mă când portiera dinspre locul șoferului a scos scârțâitul ei obișnuit.

Cumpărasem mașina, un model fabricat în 1999, cu două mii de dolari de la un tip, de pe site-ul Craigslist, și deocamdată, lăsând la o parte balamalele prost înșurubate (și faptul că nu avea instalat un sistem GPS, care mi-ar fi prins acum foarte bine), eram foarte mulțumită de ea.

Am mers pe dalele de piatră până la ușa din față, trecând pe lângă niște extraordinare tufe de trandafiri și după aceea pe lângă fântâna care clipocea. Am sunat și m-am pus pe așteptat. Mi s-a părut că înăuntru se auzea

muzică, dar nu a venit nimeni să deschidă ușa. După ce am mai apăsat de două ori pe butonul soneriei și au trecut aproape trei minute, am început să mă impacientez. Dacă Quinn trebuia musai să ajungă la meditatorul de matematică, n-ar fi fost cazul să fie deja înarmată cu raportorul de geometrie sau măcar să stea într-un loc din care să poată auzi soneria? M-am fâțâit de colo-colo prin fața ușii. Într-un târziu, mi-am luat inima în dinți și am apăsat pe clanță.

— Alo? E cineva acasă? am strigat.

Cum nimeni nu și-a făcut apariția, am luat-o tiptil pe holul lung și îngust, pe lângă niște schițe în creion în rame grele aurite, ghidându-mă după muzică. Părea să fie o melodie a lui Salt-N-Pepa. Aproape că mi-a venit să zâmbesc. Lui Quinn îi plăcea așadar muzica veche! Deși probabil că nu văzuse formația decât la emisiunea *I Love the 80's* de pe VH1.

În cele din urmă am ajuns într-o încăpere mare, luminată difuz. Mai multe canapele de un crem intens încadrau un șemineu uriaș în stil italian. În colț, pe un ecran TV plat, rula *reality show*-ul *The Hills*, iar din difuzoare invizibile se revărsa refrenul inconfundabil al hitului Let's Talk About Sex.

— E *așa* o tâmpenie, spunea o fată. El voia să discute cu ea despre chestia asta sau cam așa ceva, și ea îi trântește totul în față — da-da, am făcut-o cu Chas și am de gând s-o repet. Așa că tipul se duce și se servește din ginul lui taică-său și tabletele de vicodin ale maică-sii, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Vocea se apropiase acum, așa că am rămas pe loc, așteptând să fiu descoperită și sperând că n-am s-o sperii de moarte pe fată.

— Da, știu, era complet distrus. Și mi-a venit să-i zic că-mi pare rău pentru el și așa mai departe, dar că e cazul

să aștepte să-i crească... Nu, nu sunt dură deloc! Tipa e o târfă de prima clasă.

Când a dat colțul, m-a zărit și a căscat gura. La fel ca mama ei, Quinn era foarte înaltă și avea părul de aceeași nuanță castaniu-roșcată, ridicat neglijent într-un coc ciufulit și prins cu un creion. Dar asemănarea se termina aici. Ochii îi erau de un albastru uimitor de pal, buzele mari și pline, iar nasul... cel mai rău lucru care mi-a trecut în clipa aceea prin cap era că arăta *fioros*. Sau *mândru* — asta suna mai bine, nu? Nu era drăguță în sensul convențional al termenului, dar avea ceva fascinant în ea, ceva mult mai vârstnic decât cei șaisprezece ani ai ei.

Mi-am ridicat mâna și am fluturat-o ușor. Din capătul celălalt al camerei, ochii ei căscați i-au întâlnit pe ai mei cu o neplăcere intensă, aparent instinctivă. Și-a frecat talpa desculță de gamba celuilalt picior, arătându-și unghiile date cu albastru sidefat.

— Hm, pot să te sun mai încolo? a șoptit în iPhone. E cineva... *aici*. OK. Ne auzim mai târziu, a spus închizând telefonul.

— Bună, am zis eu. Mama ta...

— Cine ești și cum ai intrat aici? m-a luat la întrebări ținându-și capul sus și mândru pe gâtul ei lung.

— Numele meu este Taylor și sunt noua asistentă a mamei tale. Am sunat și n-a venit nimeni să-mi deschidă, așa că am intrat. Mi s-a spus că trebuie să fii condusă la lecția de matematică.

Quinn m-a măsurat rece din priviri și și-a pus o mână în șold.

— Unde e Kylie?

— N-a putut să vină în seara asta, am răspuns. M-a trimis pe mine în locul ei.

— A, da, acum nu mai e asistentă secundară. Pun pariu că asta îi face mare plăcere, a zis Quinn zâmbind

afectat. Deci ai obiceiul să tragi cu urechea? Ce să-nțeleg? Că asta e una dintre abilitățile profesionale cerute mai nou?

Iris radia ori de câte ori vorbea despre fiica ei, așa că tonul agresiv al lui Quinn m-a luat prin surprindere.

— N-am auzit nimic, am asigurat-o.

În afară de faptul că prietenului ei Chas îi plăcea să amestece ginul cu vicodin. Când eram în liceu, cea mai îndrăzneață combinație pe care o încercasem era bere Bud Light cu țigări cu aromă de cuișoare.

Quinn a încetat să mai legene din picior, a intrat în cameră și s-a trântit pe una din canapelele crem.

— Nu pari genul Metronome.

— Nu toate arătăm ca niște supermodele, am ridicat eu din umeri.

După care m-am temut să n-o fi jignit — adică să nu-și închipuie că făceam aluzie că niciuna din noi nu arăta bine. Pentru că era chiar foarte posibil ca ea să ajungă cândva un supermodel dintr-ăla atât de ciudat.

Quinn a pufnit din nas.

— *Kylie*. Eu, una, n-o înghit deloc.

Am tresărit surprinsă. După părerea mea, ea și Kylie puteau fi prietene bune.

— De ce?

— Pentru că mama o adoră, și în clipa asta trec prin faza în care urăsc tot ce-i place mamei. Și pentru că am impresia că, în fond, nu e decât o cățea turbată. Ca majoritatea oamenilor, a adăugat jucându-se leneș cu telefonul.

Nu m-am putut abține.

— Pari prea cinică pentru o fată de liceu.

Quinn și-a ridicat picioarele în aer, balansându-și degetele date cu albastru sidefat.

— Nu sunt decât realistă.

— Nu știu ce să zic. Când eram de vârsta ta...

— Scutește-mă, a zis Quinn tăind aerul cu degetele ei lungi. Te rog.

Am clipit, ușor ofensată. Totuși, nu pe Quinn trebuia eu s-o impresionez, mi-am zis, ci pe mama ei. Și pe Mark Lyder, asta dacă aveam să ajung vreodată la întâlnire. Tot ce trebuia să fac acum era s-o duc pe Quinn la lecția de matematică.

Am făcut un pas spre ușă.

— N-ar trebui să plecăm? Probabil că meditatorul te-așteaptă.

Quinn și-a fluturat din nou mâna, de data asta cu nepăsare.

— Poate c-o să anulez lecția.

— Nu poți, am spus. E prea târziu.

S-a ridicat de pe canapea și a zburat spre ușa de la intrare, și-a tras în picioare o pereche de șlapi imprimați cu margarete și pe umăr un sac de piele albă, cu capse.

— Ce faci? Nu vii odată? Dumnezeule!

Afară, a pufnit disprețuitoare la vederea Hondei și s-a strecurat pe bancheta din spate. Credeam că depășisem faza aia de nesiguranță adolescentină, dar s-a dovedit că mă făcea să mă simt ca naiba puștoaica asta obraznică de șaisprezece ani, care mă lua peste picior. Și Quinn nici măcar nu se *născuse* pe vremea când Salt-N-Pepa erau în culmea gloriei. Chestie care mă făcea să mă simt și mai rău.

Pe Santa Monica Boulevard, traficul era aglomerat. În cea mai mare parte a drumului, Quinn a fost ocupată să scrie mesaje pe telefon, întrerupându-se doar ca să-mi ceară să schimb postul de radio sau să se plângă fiindcă înaintam prea încet. Am încercat s-o angrenez într-o mică discuție prietenească, dar mi-a tăiat rapid macaroana; nu prea avea ce să-mi spună. Nu s-a purtat propriu-zis

nepoliticos cu mine, doar că mi-a dat clar de înțeles că eram un nimeni cu N mare. Exact ca în filmul *Fete rele.*

Dar când am ajuns la destinație, s-a întins brusc spre mine și m-a atins pe umăr.

— Mersi, a zis. Ești mai drăguță decât Kylie.

Nu știu cum și de ce trăsese concluzia asta, dar, în timp ce-o luam iute din loc, eram fericită că-mi spusese un asemenea lucru.

CAPITOLUL 6

— Bine-ați venit la Koi. Pot să...?

Înainte de a apuca să termine propoziția, am lăsat cheile de la mașină în mâna foarte bronzată a valetului și am zbughit-o ca din pușcă spre intrarea în restaurant. Când îl sunasem, Mark nu păruse deranjat de amânarea *tête-à-tête*-ului, dar îl anunțasem că aveam să ajung la 7.30, iar acum era 8.00.

Am trecut în fugă de cordonul de catifea și de namila postată în ușă și am urcat spre curtea interioară din tec și bambus. Un grup de fete în fuste minuscule chicoteau, ținând în mâini pahare înalte, pline cu băuturi pastelate. Koi nu mai era acum la mare modă, știam asta, dar diferența față de clienții obișnuiți care luau cina în localurile de pe strada principală din Middletown era ca de la cer la pământ. Koi arăta ca o grădină japoneză imaginată de un sculptor modernist, cu tavanele foarte înalte și camerele vaste păstrând totuși cumva un aer intim, difuz și proaspăt. Lumânări pâlpâiau pe toate suprafețele plane, aruncând raze blânde asupra a tot ce se găsea în jur (inclusiv asupra mea, speram).

Vizavi de locul unde te întâmpina însoțitoarea, trei fete cu păr de culoarea caramelului și buze moi stăteau rezemate de perete, atrăgând privirile carnivore ale unor tipi în cămăși descheiate la gât care sorbeau beri din import la tejgheaua barului. În stânga lor se afla Mark, cocoțat pe un taburet din lemn de tec și tastând preocupat la iPhone. Am încercat să mă strecor pe lângă el către

toaletă, pentru a mă asigura că nu arătam atât de răvășită pe cât mă simțeam — la urma urmei, putea să mai aștepte încă trei minute, cât îmi dădeam cu puțină MAC Creme de la Femme, nu-i așa? —, însă chiar în clipa aceea și-a ridicat ochii și m-a zărit.

— Hei, bună, ai întârziat, a spus ridicându-se de pe scaun.

Jur că ochii lui căprui au licărit la vederea mea și un zâmbet cu gropițe i s-a furișat pe față. S-a aplecat și m-a sărutat o dată pe fiecare obraz, gâdilându-mă cu țepii din barba de o zi. Era chiar mai drăguț decât îmi aminteam și părea mai tânăr. În costumul puțin prea larg, nu mai arăta ca un impresar, ci mai degrabă ca un student care se jucase de-a gătitul.

— Of, bine că am ajuns, am oftat prefăcându-mă că-mi șterg transpirația de pe frunte. Mersi că m-ai așteptat.

— Începusem să-mi fac griji că ai găsit un alt ghid care să te conducă prin oraș.

A scanat spațiul din spatele meu, ca și cum se uita după ghidul imaginar. Am văzut că le observase pe cele trei fete de lângă pupitrul însoțitoarei.

— Crezi că sunt triplete? am întrebat arătând din cap spre ele. Sau au aceeași coafeză și același chirurg plastician?

— Foarte amuzant, leneșo, a spus Mark aruncând o privire spre trioul de Barbie identice. O carafă de sake rece și boabe de soia. Sper că bei sake? m-a întrebat zâmbind.

— În clipa asta aș bea orice, am răspuns rezemându-mă de speteaza scaunului.

— Am crezut că am căzut de acord că ziua de azi va fi de nota nouă. Hai, povestește-i doctorului Mark, m-a tachinat el așezându-se mai confortabil. Ce s-a întâmplat incitant?

A luat o ultimă înghițitură de bere, apoi a împins paharul deoparte.

M-am uitat la fața lui deschisă, zâmbitoare. Părea sincer interesat și m-am simțit recunoscătoare.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi amintesc ce făcusem peste zi. Eram încă zguduită de întâlnirea cu Quinn și mi se părea că trecuseră secole de când plecasem de la birou.

— Am răspuns singură la telefoane. Kylie a fost prinsă într-o întâlnire care s-a prelungit.

— Foarte bine, a zis el. Deși nu aș considera activitatea asta ca fiind prea *incitantă.*

— Nici eu, am recunoscut.

Barmanul a așezat un bol și două cești de ceramică între noi. Mark a turnat puțin sake în fiecare ceașcă, apoi le-am ridicat, toastând. Mi-am dat capul pe spate, lăsând lichidul transparent să-mi alunece pe gât. Sakeul — cu gust de spirt pentru frecție — mi-a ars gâtlejul. M-am abținut cu greu să nu mă strâmb — nu voiam ca Mark să afle că nu băusem sake în viața mea. Preferam vinul și votca. Pe bune, de ce ar vrea cineva să bea așa ceva? Siropul ăla grețos și verde al lui Iris avea probabil un gust mai bun.

— Noroc, a zis Mark. Acum trebuie să-mi spui ceva picant. Nu se poate să nu ai vreo poveste bună de spus.

Am mai luat o gură de sake. Nu mi-a plăcut mai mult decât prima dată, dar m-am gândit că dacă mai gust, poate că se va întâmpla și asta. Funcționa în cazul vinului roșu ieftin — dovadă că aveam poză cu mine la petreceri purtând abajurul de lampă pe cap.

— Păi, avem un proiect despre care probabil c-ai auzit...

Mi-am dat seama că-i captasem atenția din modul în care s-a lăsat pe spate în scaun, prefăcându-se că nu era decât vag curios. Nu prea are față de pokerist, mi-am spus. Sau poate că e convins că mă poate păcăli ușor.

I-am povestit ce ne spusese Iris la ședință despre filmul a cărui acțiune se petrecea în Evul Mediu și despre scenaristul tembel.

— Chiar am desenat un troglodit și l-am tăiat cu un X. Ca și cum aș putea vreodată să uit scena asta, am zis izbucnind în râs.

A râs și Mark, dar părea surprins, poate chiar puțin descurajat de știre — la urma urmei, dacă Ingenuity îl reprezenta pe Andy Marcus, Mark avea probabil sentimente de loialitate față de el. Mi-a umplut din nou ceașca, pierdut în gânduri. Pentru a schimba subiectul, l-am întrebat la ce proiect lucra în acel moment.

A împins spre mine bolul cu boabe de soia.

— Poftim, servește-te cu niște proteine. Eu nu trebuie să consum prea multă soia. La bărbați, face să le crească sânii.

M-am uitat la boabele mici și verzi, inofensive în bolul de ceramică.

— Minți!

— Pe cuvânt de cercetaș, a zis ducându-și mâna la piept, iar imaginea nostimă și adorabilă a lui Mark Lyder în chip de cercetaș mi-a răsărit brusc în minte. Dar cum m-ai întrebat atât de politicos, am să-ți răspund că lucrez la următoarea *Misiune imposibilă.*

— Pe bune? Sau vrei să zici că lucrezi la un proiect imposibil de realizat?

— E mai curând ceva de genul *Misiune imposibilă* combinat cu *Casino Royale* și *Faceți jocurile!* Gândește-te la Will Smith, frații Affleck, Jake Gyllenhaal, Colin Farrell și George Clooney, a enumerat el bifând numele pe o listă imaginară.

Am mestecat câteva boabe de soia.

— Nu sunt și femei în film?

— Femei? a întrebat Mark încruntându-și sprâncenele negre.

— Da. Știi, oameni fără cromozomul Y.

A luat câteva boabe din bol, studiindu-le gânditor — erau mici și verzi —, apoi le-a pus pe șervețel.

— Cred că Jessica Biel are un rol mic. Dar e un film de acțiune-răpire-jaf care nu are nevoie de femei, asta dacă nu pui la socoteală figurantele cu sâni mari, îmbrăcate în rochii strâmte pe care abia așteaptă să și le scoată. Are nevoie de explozii bine realizate și de vehicule care să se retragă cât mai rapid, or de astea beneficiază din plin. Prevăd încasări de două sute de milioane.

— Pare... un adevărat blockbuster.

Nu m-am putut abține să nu-mi amintesc de *Jurnalul unei fete,* filmul fără staruri făcut cu un buget de șapte milioane, cu scene care mă făceau și-acum să plâng, deși îl văzusem de cincizeci de ori și știam toate dialogurile pe dinafară.

— Asta și intenționăm. Bun, acum spune-mi de ce ai întârziat așa de mult? Ai stricat din nou copiatorul? m-a întrebat râzând și flirtând în același timp.

— A, nu, am răspuns sorbind încet din sake și dorindu-mi în secret să-mi pot trimite subtil un mesaj pe BlackBerry cu *Nu uita să-i suni pe cei de la service-ul de copiatoare.* Kylie a fost nevoită să se ocupe urgent de altceva și, în ultima clipă, mi-a pasat mie o sarcină.

Mark se uită din nou peste umărul meu, spre ușă. Tripletele tunate chirurgical plecaseră, iar în locul lor stăteau acum două fete care ar fi putut să le fie verișoare.

— Sunt sigur că n-a fost nevoită să se ocupe urgent de o treabă.

— Ce vrei să spui?

BlackBerry-ul lui — da, abia atunci am realizat că avea *și* BlackBerry, pe lângă iPhone — a sunat pe tejgheaua barului. După ce a aruncat iute o privire spre el, Mark l-a închis, însă butonul roșu de mesaje continua să clipească, ca un soi de avertisment.

— A făcut-o intenționat, a răspuns el pe un ton lejer.

M-am încruntat — mi-era greu să mi-o închipui pe Kylie atât de prefăcută. În fond, avea într-adevăr de dactilografiat notele alea.

— Cum de ești atât de sigur?

Mark a surâs, pe parcă mă găsea teribil de amuzantă.

— Hollywoodul e ca un liceu de fițe, a răspuns el cu blândețe.

— Ce tot spui? l-am întrebat derutată.

La urma urmei, după standardele hollywoodiene, nici *liceul* nu semăna a liceu. Pe bune, spuneți și voi, copii, obișnuiesc băieții drăguți ca Zac Efron să danseze la voi pe coridoare?

— Ăsta e unul dintre clișeele care sunt de fapt adevărate, a spus Mark. Băieții buni la sport și șefele majoretelor conduc școala. Și tot ei fac și filmele. Găsesc proiectele cele mai bune, semnează cu clienții cei mai grași și uite-așa ajung în top.

Am ridicat din sprâncene. Nu prea-mi venea să cred.

— Și ceilalți ce fac?

— Nu supraviețuiesc. Sunt eliminați.

A sorbit lung din ceașca de sake.

— Deci vrei să spui că cei care nu sunt cool nu reușesc?

— Nu reușesc cei care nu sunt suficient de *duri,* m-a corectat Mark în timp ce turna în ambele cești încă puțin din spirtul ăla pe care încercau să ne să facă să-l înghițim pe post de băutură japoneză delicioasă.

— Dar atunci cum rămâne cu talentul? am întrebat. Nu de-asta au oamenii succes?

Mark a clătinat din cap.

— De cele mai multe ori, talentul nu este atât de important, Taylor. Uneori nu contează deloc. Mai importantă este atitudinea. Și nu strică și puțin stil, a adăugat uitându-se poate puțin cam prea cu subînțeles — sau așa mi s-a părut mie — la hainele mele modeste, cumpărate de la mall.

Am meditat preț de câteva clipe asupra argumentelor lui și m-am grăbit să le resping.

— Dar la Wesleyan..., am dat să spun, gata să-i împărtășesc teoria cu „până la urmă, toate lucrurile se așază la locul lor", însă Mark m-a întrerupt râzând.

— Știu ce vrei să spui, am fost și eu la Vassar, dar Hollywoodul este o lume complet diferită. Licențiatul înfumurat n-are ce căuta aici. La facultate ai avut colegi care în liceu erau niște ratați. Aici ești însă înconjurată de puști populari cărora le pasă de cu totul alte lucruri decât de talent.

A pronunțat cuvântul *talent* de parcă era o noțiune ridicolă și depășită, sau ca și cum întrebasem de zâna-măseluță.

— Ești cinic, am concluzionat eu. Zău așa, atunci cum rămâne cu tocilarii pasionați de audiovizual? Nu ajung operatori de film sau așa ceva?

Mark a scos din nou un hohot de râs.

— Uite ce-i, Taylor, pari o persoană cumsecade, chestie care o să-ți facă numai rău. Trebuie să te educi să fii mai dură și mai puțin drăguță. Crede-mă, știu ce spun, sunt genul căpitan-de-echipă-de-fotbal.

Am ridicat din sprâncene, amuzată. *Deci așa te vezi tu?* Și dacă el era căpitanul echipei de fotbal, atunci eu ce eram?

Adevărul e că nu fusesem niciodată o tipă prea cool. Nici *ne*-cool, dar nici regina orașului. De fapt, nici măcar nu mă dusesem la balul de absolvire a liceului. Dacă pe lumea asta nu existau decât două categorii de fete — cele drăguțe și cele care nu erau drăguțe —, eu aș fi fost întotdeauna catalogată ca făcând parte din prima. Fusesem prietenă cu aproape toată lumea din liceu, până și cu cei înnebuniți după moda gotică, cu singuraticii și cu puștiul care venea la școală îmbrăcat în costum pentru că în timpul liber tranzacționa on-line acțiuni la bursă.

— Tocmai mi-a venit o idee. Locuiesc imediat după colțul cu Mulberry Street. Unde fac cea mai bună pizza din L.A. N-ai vrea să mergem?

Ochii lui Mark mă cercetau acum, cântărindu-mi cu nervozitate reacția. Dar în spatele privirii sale întrebătoare îmi dădeam seama că nu se îndoia nicio clipă că aveam să accept.

— Mersi de invitație, am răspuns prudentă, dar cred c-ar fi mai bine să mă duc acasă. Mâine mă așteaptă o zi obositoare. Să sperăm că de data asta va fi una de nota nouă.

Am surâs încordată. Ideea de a merge acasă la Mark — sau de a mă afla chiar și numai *în vecinătatea* apartamentului său — mi se părea în momentul acela la fel de atrăgătoare ca vizionarea, timp de două ore, a unor vedete de filme de acțiune care aruncau totul în aer. Stând cu un câine ud în poală.

— OK, a zis el concis, ridicându-se. Atunci hai s-o lăsăm pe altă dată.

M-a sărutat din nou, însă de data asta gestul lui mi s-a părut forțat. Și mi-a plantat pupicul pe un singur obraz. În timp ce-mi croiam drum prin mulțime, spre ieșire, compuneam deja în cap următoarea scrisoare către Michael Deming. *Mai ții minte gluma aia pe care ai spus-o*

la emisiunea lui Letterman? Cum că diferența dintre un pitbull și un impresar nu constă decât în bijuterii? M-am gândit la ea în seara asta. Nu că tipul ar semăna cu un pitbull, aduce mai degrabă a labrador — știi tu, entuziast și lipsit de discernământ — încrucișat cu un...

Dumnezeule, Taylor, mi-am spus, parcă ai fi Magnolia.

Când am ieșit de la Koi și aerul răcoros de septembrie mi-a șfichiuit obrajii, aproape — *aproape* — că mi-a părut rău pentru Mark. Cât de des era refuzat un căpitan de echipă de fotbal de către președinta comitetului pentru anuarul școlar?

CAPITOLUL 7

— Biroul lui Iris Whitaker. Sunteți amabil să rămâneți puțin la telefon?

Am apăsat pe butonul portocaliu de așteptare și am sfâșiat cu dinții pachetul cu tablete de advil. Mă simțeam de parcă-mi vârâsem capul într-o menghină și cineva învârtea acum la manivelă, încet și cu răutate, ca s-o strângă și mai tare. Sake, descoperisem eu, era o băutură groaznică după care-ți reveneai cu mare greutate. Nu băusem decât câteva ceșcuțe, dar ar fi trebuit să mănânc și altceva decât o mână de boabe de soia, ca să evit mahmureala.

Era destul de devreme — înainte de opt și jumătate — și Kylie încă nu ajunsese la birou. Am apăsat pe buton, preluând apelul.

— Mulțumesc că ați așteptat. Cu ce vă pot fi de folos?

Linia era moartă.

— Rahat, am spus.

Ratarea unei convorbiri era o chestie mai gravă decât să minți că Iris nu se afla la birou. Umbla vorba că niște asistenți fuseseră concediați pentru asta, deși poate că Cici doar încercase să mă sperie.

Am auzit apoi bocănitul unor pantofi cu tocuri înalte care se apropiau pe hol. Iris. Venise devreme — de obicei, nu ajungea înainte de nouă și jumătate — și, judecând după felul zgomotos în care mergea, se grăbea foarte tare.

Mi-am compus un zâmbet luminos și Iris a năvălit înăuntru ca un uragan pe tocuri.

— Bună dimineața, am salutat-o cât am putut de vesel.

Iris nu mi-a întors zâmbetul.

— Poți să vii, te rog, la mine-n birou? a spus ea sec, după care a dispărut în spatele zidului de plante.

M-am speriat la gândul că, într-un fel sau altul, ghicise că ratasem apelul. Dar cum era posibil? Poate că instalase camere de supraveghere în încăpere sau poate că avea puteri supranaturale care o alertau ori de câte ori asistentele făceau câte-o prostie. Deși recunosc că, dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit să mă cheme de mult la ea în birou. În afara incidentului legat de copiator, 1) intrasem *din nou* în toaleta bărbaților; 2) pierdusem o jumătate dintr-un scenariu — pe care Kylie, convinsă de mine, mă lăsase să-l citesc —, ceea ce necesitase un telefon destul de stânjenitor la agentul care-l reprezenta pe autor; și c) îi spusesem lui Tom Scheffer „Tim", spre marea lui supărare. În fine, asta era. M-am ridicat cu oarece dificultate de pe scaun — advilul încă nu-și făcuse efectul — și am pătruns în jungla din biroul lui Iris.

Era așezată la birou și citea calm *Los Angeles Times*.

— Închide ușa, mi-a cerut pe un ton inexpresiv, cu ochii în ziar.

M-am conformat, închizând-o încet dar cu un păcănit de rău augur.

— Nu știu de ce, dar în dimineața asta a sunat aici ca la nebuni, am spus. Totuși, am reușit să notez majoritatea apelurilor.

Iris mi-a aruncat o privire. Ochii ei păreau deosebit de scăpărători în dimineața aceea, reci și duri ca agatele.

— Sunt director executiv în compania asta de cincisprezece ani, a zis împăturind cu grijă ziarul la secțiunea de evenimente culturale și divertisment. Mai mult decât mi-am închipuit vreodată că voi sta într-o firmă. Știi câte asistente am avut în acest timp? m-a întrebat înclinându-și puțin capul spre un umăr.

Era o întrebare retorică, dar modul ciudat de liniștit în care mi-o pusese îi conferea greutate. Am încercat să socotesc în cap.

— Douăzeci și cinci?

— Treizeci și două, cred.

A zâmbit vag rostind numărul. Apoi s-a aplecat în față și și-a încleștat mâinile, ca și cum se pregătea să-mi împărtășească un secret.

— Uneori, fetele pleacă din proprie inițiativă. Dar de cele mai multe ori *li se cere* să plece.

Am înghițit în sec și aproape că am simțit pastila de advil rămasă în gât. Nu-mi plăcea deloc ce curs luase discuția.

Iris s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră, uitându-se pe geam la platourile de filmare, cu spatele la mine. Îmbrăcată într-un taior de culoare închisă, silueta ei arăta fragilă.

— Ai povestit cuiva de la agenția Ingenuity că eu am spus despre Andy Marcus că e o maimuță nebună sau așa ceva?

Troglodit dement, mi-am zis, fără să rostesc însă cuvintele cu voce tare. Și da, adevărul era că așa făcusem. O, Doamne! Mark Lyder. Băutorul ăla drăguț de sake, cu părul dat cu șampon Aveda și purtând costume prea largi. Mă pârâse, îi relatase tot ce trăncănisem eu.

— Afacerea asta se bazează pe relații, Taylor, a spus Iris pe un ton ca de gheață și stând în continuare cu spatele la mine. Trebuie să ne păstrăm clientela cu orice preț. Niciodată, *niciodată* nu le spunem oamenilor că nu ne plac proiectele lor. Le spunem că ne plac, dar că avem altceva similar în lucru. Le spunem că sunt geniale, dar că nu avem curaj să le preluăm. Dar mai presus de orice,

nu le spunem lucruri care ar putea să-i înfurie. Nu-i insultăm în față, iar când îi insultăm pe la spate, ne așteptăm ca insulta să rămână între noi. E clar?

Am dat din cap, realizând cu întârziere că Iris nu se uita la mine.

— Da, doamnă Whitaker, am șoptit.

— Tu ești asistenta mea, Taylor. Dintre toți oamenii cu care lucrez, în *tine* trebuie să am cea mai mare încredere. Credeam că ai înțeles ce răspunderi ai.

— Îmi pare foarte rău, am spus. N-am vrut. N-am..., m-am bâlbâit neștiind ce altceva să adaug.

Iris continua să stea cu fața spre platourile de filmare și cu mâinile la spate. Și în timp ce așteptam să se întoarcă spre mine și să mă concedieze, m-am simțit brusc cuprinsă de revoltă. *Sunt* o persoană drăguță, mi-am zis într-un acces de autoapărare. Niciodată nu aș fi repetat vorbele acelea urâte despre Andy Marcus... dacă nu mi-ar fi spus Kylie. *Kylie.* Clipele când îmi dăduse sfaturi prietenești în bucătărie s-au derulat, ca o străfulgerare, prin mintea mea. *Faceți schimb de informații. Sinceritatea este aproape întotdeauna cea mai bună politică.* M-am înfiorat fără să vreau.

Ceea ce mă oripila cel mai mult nu era însă abilitatea lui Kylie de a mă manipula, ci faptul că fusesem o țintă atât de ușoară. Ea îmi întinsese frânghia, dar eu fusesem cea care făcusem nodul și adusesem și scaunul pe care să mă urc. Cum de fusesem atât de proastă?

— Știi, am spus cu o voce mai puternică, dând să-i explic ce mă sfătuise Kylie să fac, pentru a lămuri totul și a o lua de la capăt cu Iris. N-a fost ideea mea. Kylie...

— Nu vreau s-aud nimic, m-a întrerupt Iris ridicând o mână și ținând-o dreaptă în sus. Nu sunt arbitru, Taylor. Dacă voi două nu vă înțelegeți, mi-e teamă că lucrurile nu pot continua așa, a spus oftând adânc și întorcându-se, în sfârșit, spre mine. N-o să te concediez, a rostit calm.

Inima mi s-a zbătut în piept ca un montagne-russe care aleargă furios, scăpat de sub control, și evită în ultima clipă prăbușirea.

— Dar dacă mai faci o astfel de greșeală, o să te dau afară fără să stau pe gânduri. E limpede?

Am dat aprobator din cap. *Limpede ca bună ziua.* Am rămas neclintită pe covorul gros, temându-mă să mă mișc, ca și cum stăteam literalmente pe o pojghiță de gheață.

— O să-mi ia o zi întreagă să repar ce-ai stricat tu, a zis Iris.

Își strâmbă gura frumoasă în timp ce-și imagina probabil tot pupatul în fund care o aștepta.

S-a auzit o bătaie ușoară, politicoasă, în ușă.

— Da? a strigat Iris.

Kylie a apărut în prag.

— Iris, Quinn e pe linia doi, a ciripit ea.

Ochii ei verzi vioi și duplicitari au sărit de la Iris la mine și înapoi. Nu era deloc greu să ghicești ce se întâmplase în biroul lui Iris. O clipă, am avut impresia că zăresc un zâmbet pe fața ei.

— Bine, spune-i să aștepte puțin, a spus Iris trecându-și o mână prin părul roșcat perfect coafat.

Kylie s-a făcut nevăzută și, dacă aș fi avut un obiect în mână, jur că l-aș fi aruncat după ea. Niciodată în viața mea nu mă simțisem atât de furioasă, nici măcar în primul an de colegiu, când câinele baset al Magnoliei făcuse pipi pe laptopul meu. Kylie încercase să mă *distrugă.*

— Taylor, ne-am înțeles? a întrebat Iris îmblânzindu-și privirea.

— Da, am răspuns.

— Poți să pleci. Acum trebuie să vorbesc cu fiica mea.

M-am gândit atunci la Quinn și la atitudinea ei adolescentină arogantă. Quinn i-ar fi spus verde în fața lui Andy

Marcus că era un troglodit dement, dacă așa i-ar fi venit ei cheful — nu mă îndoiam câtuși de puțin de asta. I-ar fi făcut plăcere să-i zdrobească egoul. Numai că ea nu s-ar fi lăsat niciodată păcălită de un truc ieftin precum cel pe care Kylie îl experimentase cu mine. Quinn nu era decât o elevă de liceu, dar una extrem de șireată. Nu-mi luase decât o oră de stat în trafic în drumul spre casa meditatorului pentru a-mi da seama de acest lucru.

La urma urmei, poate că Mark avusese dreptate. Hollywoodul era ca un liceu. Am ieșit din biroul lui Iris cu creierul clocotind. Advilul începuse să-și facă efectul, iar eu îmi încropeam deja în minte un plan.

Dragă Michael, m-am apucat să notez pe o carte poștală imaginară. *Cred c-am început să mă prind cum merg lucrurile pe-aici.*

CAPITOLUL 8

Nu mi-a fost greu deloc să dau de Pinkberry; afară din local, pe trotuar, adolescente și mame îmbrăcate în treninguri de yoga formau o coadă șerpuită. M-am gândit dacă era sau nu cazul să mă alătur lor — mi-ar fi prins bine o gustare. Dar mi-am spus că: a) nu mă aflam acolo ca să mănânc; și b) nici măcar nu mă dădeam în vânt după produsele Pinkberry. (Toată povestea aia că iaurtul lor era exact ca Dannon, numai că înghețat.) Așa că m-am plimbat încet pe-acolo, în căutarea unei figuri familiare.

Era o nouă zi splendidă de septembrie, iar stejarii maiestuoși și clădirile cu fațade de cărămidă din Larchmont Village m-au făcut, pentru o clipă, să mă simt de parcă eram din nou în Connecticut, înainte de a îndrăzni măcar să visez că voi ajunge cândva în L.A. În același timp, am simțit însă și un fior de anxietate pe care nu-l trăisem niciodată acasă. Miza era acum mult mai mare.

Câteva fete de la coadă s-au uitat urât la mine; probabil că-și închipuiau că voiam să mă strecor în față. În cele din urmă, mi-am zărit prada: trei adolescente cu ochelari de soare de firmă și cu fustițe gri extrem de scurte — una blondă, una brunetă și ultima... roșcata pe care o căutam.

— O, Doamne, ce mult îmi place vânzătorul ăla, a zis blonda dându-și părul pe spate.

— Adorabil, a spus bruneta, aranjându-și mai bine ghiozdanul pe umăr. Cât o fi având, douăzeci și doi de ani?

Quinn a pufnit pe nas. Purta o pereche imensă de ochelari Chanel care-i acopereau toată fața și un tricou stacojiu strâmt, cu o inimă uriașă desenată pe piept. Eram aproape sigură că tricoul nu făcea parte din uniforma standard a Școlii de Fete Carleton.

— Zău așa, a rostit ea cu o voce joasă și inexpresivă. Doar n-ai de gând să ieși cu un tip care lucrează la Pinkberry?

A agitat în mână ceea ce părea a fi o tocană albă de biscuiți Oreo fărâmițați și cereale Cap'n Crunch și și-a azvârlit un pumn din amestec în gură.

Potrivit programului din manualul asistentului (alias Biblia, alias agenda, alias lista cu informații diverse, dar cruciale, precum numele copiilor surorilor lui Iris sau locul preferat de unde șefa mea își cumpăra prăjiturelele), Quinn Whitaker termina cursurile la ora trei și jumătate. După care, în majoritatea zilelor, venea aici, în Larchmont Village, un mănunchi ciudat de magazine, studiouri de yoga și restaurante, pentru o gustare la Pinkberry și cumpărături. La ora cinci, șoferul ei — asta cu condiția să nu fie bolnav, caz în care subsemnata era obligată să-i preia îndatoririle — o lua și o conducea acasă cu mașina. Mă aflam aici în misiune, după ce-i spusesem lui Kylie că aveam o programare la doctor. Dar acum, că ajunsesem în apropierea lui Quinn, o parte din mine își dorea să se strecoare înapoi în Honda Civic și să se ascundă în portbagaj. Acum sau niciodată, mi-am spus răsuflând adânc și pregătindu-mă de atac.

— Hei, Quinn, am strigat-o. Pot să-ți vorbesc o clipă?

Quinn s-a întors spre mine și a încremenit. La fel și prietenele ei.

Mi-am scos ochelarii de soare de pe nas.

— Sunt eu, Taylor. Ne-am cunoscut aseară.

Nu s-a clintit din loc și n-a dat niciun semn că mă recunoaște. *Mai ții minte că ai făcut mișto de mașina mea?* mi-a venit s-o întreb. *Mai ții minte cum te-ai așezat pe bancheta din spate și ai oftat la fiecare semafor roșu?* Amicele ei își puseseră mâinile în șolduri și îmi aruncau probabil priviri de meduză pe sub ochelarii lor D&G imenși.

Bruneta s-a aplecat spre Quinn și i-a șoptit:

— O cunoști din Hyde[1]?

Quinn a părut să-și dea seama că a face pe proasta nu era soluția cea mai bună.

— E asistenta mamei, a spus oftând exasperată.

M-am jucat cu fermoarul poșetei, încercând să nu mă las influențată de aroganța unei puștoaice de șaisprezece ani.

— Ce faci aici? Mă spionezi? m-a luat ea la rost.

— Nu, am răspuns pe un ton cât mai ferm cu putință, deși măruntaiele îmi fierbeau ca unuia cu intoleranță la lactoză căruia tocmai i s-a vârât pe gât un butoi cu iaurt Pinkberry. Nu vreau decât să te-ntreb ceva.

Quinn m-a măsurat încet de sus până jos. Clătinând din cap cu nepăsare, s-a îndreptat apoi agale spre un chioșc de ziare aflat la câțiva metri distanță, în timp ce prietenele ei s-au repezit să se așeze pe o bancă din apropiere. Un băiat aflat probabil la vârsta studenției, voluntar al organizației de ajutorare a celor fără adăpost, a urmărit-o din ochi, uitând pe moment de petiția pe care încerca să-i convingă pe trecători s-o semneze.

— Ce e? m-a întrebat Quinn împingându-și ochelarii pe creștetul capului.

Mă privea și mai rece decât o făcuse mama ei atunci când cântărise în minte varianta concedierii mele.

[1] Cartier din Los Angeles cunoscut pentru restaurantele, magazinele și mai ales cluburile sale de noapte.

Mi-am îndreptat umerii; era momentul să punctez.

— OK, uite despre ce-i vorba, am spus. Aseară mi-ai zis că nu par genul Metronome. Ai dreptate. Nu sunt. Sunt *atât de* ne-Metronome, încât astăzi a fost cât pe ce să fiu dată afară.

Quinn și-a ridicat o sprânceană frumos pensată și mi s-a părut că-i zăresc pe buze umbra unui zâmbet. Amicele ei se holbau la noi de pe bancă.

— Mi-ai mai spus că o cunoști bine pe Kylie, nu-i așa? Și că nu... o placi prea tare?

— Mda, a spus Quinn părând și mai amuzată. Și ce-i cu asta?

— M-a păcălit să fac ceva — nu vreau să te plictisesc intrând în prea multe detalii — și cred că urmărește să fiu concediată. Cel puțin, asta încearcă să facă. Și nu-mi pot permite așa ceva. Pur și simplu, nu-mi pot permite.

M-am străduit să nu-mi las vocea să-mi tremure în timp ce-mi aminteam cât de aproape de dezastru fusesem în dimineața aceea. Nu-mi puteam pierde slujba. Muncisem prea din greu și prea multă vreme pentru a o obține.

Quinn și-a încrucișat brațele la piept.

— Și ce are asta de-a face cu mine?

Am inspirat adânc.

— Ai auzit vreodată zicala că „Hollywoodul e ca un liceu de fițe"?

M-a privit de parcă tocmai mă ridicasem de pe canapeaua doctorului Phil[1].

— OK, nu contează, altceva voiam să-ți spun. Se pare că slujba mea implică anumite abilități — care nu au nimic de-a face cu dactilografiatul sau cu preluarea apelurilor telefonice — pe care eu nu le am. Abilități

[1] *Dr. Phil, reality show* realizat de psihologul Phil McGraw.

de lucru cu oamenii. Dar nu cu oamenii *drăguți.* Cred că ai putea să mă înveți cum să supraviețuiesc aici. Cum să devin... nu știu cum să zic... rea.

Quinn a scos un hohot de râs scurt și zgomotos care semăna mai mult a lătrat.

— Fato, pari disperată.

Am aprobat-o din cap. Da, eram. Și n-avea niciun rost să mă prefac că nu.

A privit în jos spre iaurtul care se topea rapid și a învârtit paharul în mâini, gânditoare.

— Ai înțeles totul complet pe dos, a zis după câteva clipe. Problema care se pune nu e să fii rea. Ci încrezătoare în tine. Adică să nu accepți măgăriile celorlalți.

Discuția luase de-acum o turnură pozitivă.

— Exact. Asta voiam și eu să spun.

Quinn își contempla în continuare iaurtul Pinkberry, răsucind la nesfârșit bucățelele de biscuiți Oreo dinăuntru. Într-un târziu, m-a întrebat:

— Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

Am mușcat din capătul ramelor de plastic, din imitație de baga, ale ochelarilor. Nu mă așteptasem la asta, deși poate că ar fi trebuit. La urma urmei, clișeul acela cu ajută-ți-semenii-din-prea-plinul-inimii-tale-bune nu părea foarte popular în L.A. Nu prea știam ce să-i răspund. Bani nu-i puteam oferi — în primul rând, pentru că nu aveam, și în al doilea rând, pentru că ea avea, și încă *prea mulți* — și nici nu-i puteam propune să-i fiu și ei asistentă, nu? O Whitaker îmi era de ajuns. În plus, eram sigură că n-avea nevoie de ajutorul meu ca să-și cumpere bere sau să intre la un film pentru adulți. Ce-și poate dori o fată de șaisprezece ani care are totul?

— Nu știu. Poate că o să vrei să te duc vreodată cu mașina undeva..., am bâiguit eu jalnic.

Quinn și-a dat ochii peste cap.

— Mă lași? Am șofer profesionist. O să găsesc eu ceva, a adăugat după o pauză. Ce-ar fi ca pentru moment să zicem că-mi rămâi datoare cu o favoare? Pe care mi-o faci când o să am nevoie.

Ideea mi s-a părut rezonabilă și m-am grăbit să încuviințez din cap.

— Cam *ce fel* de favoare? am întrebat.

Quinn a ridicat din umeri.

— Nu știu. O să-ți spun după ce mă gândesc la asta.

Am auzit o voce mică în cap, murmurând un avertisment, dar am redus-o iute la tăcere.

— De acord, am spus întinzând mâna.

Quinn s-a făcut că n-o vede și și-a tras din nou ochelarii de soare pe nas, de parc-ar fi avut o mască pe față.

— Să stabilim însă un lucru de la bun început. Nimeni nu trebuie să afle de asta. *Nimeni.* Și nu trebuie să te ții după mine când ți se năzare ție. Pentru că aduce a hărțuire, pricepi?

— OK, am spus, simțindu-mă doar vag jignită.

Doar nu-i cerusem *să ieșim* împreună. Am scos din geantă o carte de vizită și mi-am trecut degetul peste logo-ul embosat Metronome, cu conturul pendulului desenat peste M-ul cu aspect auster. I-am întins-o.

— Ai aici e-mailul meu, numerele de mobil, adrese, tot. Eu cum pot să te contactez?

Quinn a întins mâna.

— O să te contactez *eu*, a spus lăsând cartea de vizită să-i cadă în sacul de umăr marca Hervé Chapelier de culoarea merelor verzi.

S-a dus spre un coș de gunoi în care a aruncat iaurtul Pinkberry topit.

— Am terminat? m-a întrebat și, înainte să apuc să-i răspund, s-a răsucit agale pe pantofii ei balerini fără călcâi și s-a îndreptat spre amicele sale, care stăteau acum în

fața unui magazin LF de boarfe la modă, arătând ca niște snoabe plictisite de moarte.

Mi-am mijit ochii în soarele puternic de septembrie, cu un amestec de ușurare și teamă. Quinn acceptase să mă ajute, dar oare planul pe care-l născocisem nu era de-a dreptul nebunesc? Și dacă afla Iris? Deși în clipa aceea nu mă puteam gândi la o asemenea eventualitate, pentru că la orizont licărea o rază de speranță.

M-am zgâit la chioșcul de ziare, unde exemplarele de *Vanity Fair* ocupau tot raftul situat la nivelul ochilor. Douăzeci de trupuri dezbrăcate de Holden MacIntee și patruzeci de ochi verzi arzători s-au holbat înapoi la mine. În spatele meu, voluntarul de la organizația de ajutorare a persoanelor fără adăpost aproape că o implora pe o femeie să semneze petiția.

— Doamnă, trăim vremuri foarte grele, pleda el, și cu toții avem nevoie de puțin ajutor!

Mi-am pus din nou pe nas ochelarii de soare cumpărați cu cinci dolari de la o tarabă de pe stradă, la o lichidare de solduri. Trebuia să mă întorc cât mai repede la birou, altfel Kylie avea să-și închipuie că doctorul îmi descoperise cine știe ce boală gravă — gută sau sifilis. Nu că i-ar fi păsat ei de mine, mi-am zis. De fapt, poate că în sinea ei s-ar fi bucurat de necazul meu.

— Zău așa, dați-ne o mână de ajutor, striga voluntarul după femeia care se îndepărta. Trăim într-o lume nebună!

M-am întors la Honda Civic albastră, pășind cât puteam eu de încrezătoare. Niciun alt loc de pe Pământ nu era așa de dur și de dement ca Hollywoodul. Nu-mi rămânea decât să sper că ajutorul pe care tocmai îl recrutasem avea să fie îndeajuns.

CAPITOLUL 9

— Magnolia! am urlat.

Un cățeluș se învârtea în cerc pe covorul albastru pal din dormitorul meu. Părea un ghemotoc de câlți sau un pămătuf de șters praful, murdar, care prinsese viață, numai că nu era la fel de nostim. Când am țipat după Magnolia, cățelușul s-a oprit o clipă și s-a uitat întrebător la mine, după care a început să alerge din nou prin cameră cu un ciorap de-al meu în bot.

— Magnolia! Ce naiba e chestia asta?

Animalul avea părul lung și slinos. Din locul unde se afla se ridica un iz atât de urât mirositor, încât aproape că m-a impresionat. Blocul în care locuiam nu era nici pe departe cel mai curat din lume. Holurile erau acoperite cu mochete Astroturf murdare și unii bărbați fără adăpost din Hollywoodul de Vest dormeau ocazional pe preșurile noastre de la intrare — dar problema asta nou-apărută ducea lucrurile la un cu totul alt nivel.

Magnolia a apărut în prag îmbrăcată în halat de baie, cu fața ei drăguță, în formă de inimioară, rozalie după duș.

— A, el e Cabbage[1]. Nu-i așa că-i drăguț? a spus zâmbind spre cățel, cu o privire care nu putea fi interpretată decât drept dragoste.

— Cabbage?

[1] *Varză* (lb. engleză).

— Da, a fost găsit în remorca unui camion care transporta varză — spune și tu dacă nu-i o nebunie? Nimeni nu știe cum a ajuns acolo, sus, sau de unde a răsărit. L-am luat de la adăpost. Scuze, am vrut să-ți trimit un e-mail. Nu-l țin decât până în weekend, a zis pe un ton lejer, începând să-l curețe. Când prietena mea organizează un târg de adopții, a adăugat pupându-l pe căpățâna murdară, ca de guzgan. Ce-ai zice de-o băiță, domnule? Hm? Nu vrei?

Am înșfăcat o sticluță din șifonier și am pulverizat parfum prin cameră. Marca Kate Spade combinată cu apă de colonie câine-guzgan a Magnoliei.

— Bun, dar ce caută în dormitorul meu?

Magnolia s-a uitat la mine peste capul slinos al lui Cabbage.

— Pare că-i place aici, a răspuns, ca și cum asta explica totul.

S-a întors pentru a-l căra afară din cameră pe câinele care i se cățărase în brațe.

— Am avut o zi groaznică, am strigat după ea, sperând să am parte de un pic de empatie.

S-a auzit cum Magnolia pupa câinele pe blană.

— Știi ce se spune, a răspuns ea. În unele zile ești câine, în altele hidrant. A, ți-au sosit cutiile.

După care, conștientă că știrea asta nu dovedea cine știe ce simpatie față de suferințele mele, a continuat:

— Ai niște taco Poquito Mas în frigider.

M-am aruncat pe patul pe care, din fericire, deocamdată Garbage[1] — sau Cabbage — îl ocolise.

Trebuia să caut sticla de deodorant de cameră Febreze cumpărată cu o săptămână în urmă, numai că acum eram prea obosită. De miercuri, de când era cât pe ce să fiu concediată, ajunsesem să mă simt tot mai mult o

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *garbage* (în lb. engleză) înseamnă *gunoi*.

proscrisă la Metronome. Nimeni nu-mi vorbea și nu-mi zâmbea. Ori de câte ori mă duceam la bucătărie ca să iau un Red Bull sau la baie (ultimul compartiment era tocmai bun pentru o porție mică de plâns), ochii celorlalți asistenți mă urmăreau în tăcere, cântărindu-mă, căutând confirmarea faptului că zilele mele la Metronome erau numărate. Mă simțeam ca un soi de fantomă. Ca și cum, cât de curând, un șaman sau așa ceva avea să vină și să mă exorcizeze dându-mă afară din birou. În tot acest timp, Kylie se mulțumise să observe luptele interioare stând așezată la biroul ei, uitându-se blajin pe deasupra lumânărilor parfumate și, din când în când, murmurând în franceză cuvinte prefăcute de simpatie. *Tant pis*, am auzit-o spunând o dată, când pierdusem un mesaj telefonic pe care-l mâzgălisem pe o bucățică de hârtie în loc să-l tastez pe computer. *Cu atât mai rău.*

Mi-am tras pe mine un șort cu emblema Wesleyan și un maiou vechi în care obișnuiam să joc tenis și m-am târât până în camera de zi, ca să mă apuc de despachetarea cutiilor. Ce mai mod de a petrece o seară de vineri! Vestea bună era că nu aveam prea multe cutii — de-a lungul timpului, îmi cenzurasem necruțătoare posesiunile. Tăind cutiile cu un cuțit de pâine cu lama tocită, am avut senzația că nici măcar nu adunasem atâtea lucruri cât să-mi transform camera într-un adevărat cămin. Erau câteva cărți pe care le considerasem utile (*Producția de filme independente: Ghidul complet, Woody Allen despre Woody Allen, 101 obiceiuri ale scenariștilor de mare succes, Ghidul cinematografic al lui Leonard Maltin* etc.), niște nimicuri (o fotografie înrămată cu un cadru din filmul *Zona cenușie*, cadou din partea profesorului Pinckney; poze cu tata arătând ca un tont și cu mama, cu o fată răbdătoare, ambele expresii fiind tipice pentru ei), câteva obiecte decorative (perdele de la Ikea; pernuțe noi și drăguțe de la West Elm) și restul

hainelor mele, toate părându-mi acum, după o săptămână petrecută la Metronome, ieftine și demodate.

În timp ce mă străduiam să-mi agăț la geam perdelele galbene, vesele, mă gândeam ce zi proastă avusesem. Kylie îmi lăsase pe cap sarcina listării apelurilor telefonice pentru a lua un prânz prelungit cu o directoare tânără de la departamentul de producție. Listarea apelurilor era una dintre îndatoririle cele mai enervante ale asistenților. Presupunea să stai la un birou din camera lui Iris și să formezi numerele, unul după altul, fără pauză între ele, pentru că directorii din industria cinematografică nu aveau timp, și nici răbdare să facă pauze sau să aștepte. În timp ce vorbea la telefon, Iris îmi comunica prin semne — uneori derutante — când să-i fac următoarea legătură. Un semn circular din încheietură însemna *Sunt aproape gata.* Fluturarea din mână însemna *Pune-l pe următorul în așteptare.* Când dădea din deget părea să-mi transmită *Cât de curând o să-i spun să tacă naibii din gură.* Era incredibil de stresant — mă simțeam ca un arbitru care nu cunoaște semnalele standard. Și Dumnezeu să mă apere dacă cineva se plictisea că fusese lăsat să aștepte și închidea telefonul. S-a întâmplat o singură dată. Iris n-a spus decât „Nu e nimeni pe fir, Taylor", după care s-a întors cu fața la computer. Dar eu m-am simțit — bineînțeles — oribil. Iris abia dacă mi-a mai aruncat vreo privire. Ca și cum aș fi fost un câine atât de prost și — în consecință — imposibil de dresat, încât nu meritam nici măcar să fiu dojenită.

Alcătuisem din nou o listă cu *Lucruri bune* și *Lucruri rele*, care, desigur, nu mă ajuta să mă simt mai bine. Cum ar fi putut?

LUCRURI RELE

Kylie și cu Cici discută în mod cert despre mine/mă bârfesc.

Ochii lui Iris sunt la fel ca în cântecu-ăla al formației Foreigner: reci precum gheața.
Am stricat din nou copiatorul.
Am plâns de două ori. Am dat vina pe alergii pentru nasul meu roșu.
Am fost obligată să recunosc că nu auzisem niciodată expresia „a încuia pelicula". De ce nu-i pot spune pur și simplu „a termina filmul"?

LUCRURI BUNE
Doamna care servește supa la bufet se poartă prietenos cu mine. (Evident, n-are ceva mai bun de făcut.)

Am pus deoparte hainele pe care mi le expediasem, fără să mă obosesc să le împăturesc, și am înghesuit noile pernuțe nostime pe raftul de sus al bibliotecii, pentru cazul în care Garbage avea să învețe să sară pe patul meu. Pentru că părea genul de cățel dornic să se împerecheze cu o pernă.

Pe urmă am ajuns la cutia pe care scria *DVD-uri.* Mi-am amintit cât de fericită fusesem când le împachetasem. Atât de bucuroasă, de optimistă, de incredibil de naivă când scrisesem noua adresă pe ambalaje! Mă imaginasem conducând o decapotabilă pe Sunset Boulevard, cu părul fluturând în vânt. De necrezut cât de proastă fusesem. Ca și cum mă așteptam *să trăiesc* un film, nu să învăț cum se face unul.

Am despachetat cele câteva filme pe care le consideram esențiale. Celelalte — și erau sute — aveau să se umple de praf în fostul meu dormitor din Cleveland, acolo unde îmi trimisesem restul lucrurilor. Printre cele alese se numără *Spune orice* (fiindcă ador acest film, cu tot cu melodia aia banală a lui Peter Gabriel, plus toate celelalte); *Te poți baza pe mine* (pentru că nu toate

poveștile de iubire sunt romanțioase); *Strălucirea eternă a minții* (pentru că nu toate poveștile romanțioase au și logică); *Unora le place jazzul* (cine n-o adoră pe Marilyn Monroe?) și, desigur, *Jurnalul unei fete,* pentru care aveam și un afiș zdrențuit — deși nu unul de dimensiuni prea mari — pe care-l lipisem pe zidul într-o nuanță pală de piersică, în primul meu apartament, de pe Warren Street, în anul întâi de colegiu.

Evident, Quinn nu sunase. Nu trecuse decât o zi, dar oare nu-și dădea seama cât de disperată eram? Mă simțeam de parcă eram din nou la liceu, în anul doi, așteptând ca băiatul pentru care făcusem o pasiune să mă sune, după ce ni se spusese să facem împreună un proiect la istorie. (Nu mă sunase niciodată. Totuși, luasem zece la acel proiect, deși nu mulțumită lui.) Zău așa, cât de jalnică puteam să fiu, din moment ce mă bazam pe o fată de șaisprezece ani ca să mă salveze?

Ironia sorții, luni dimineață aveam întâlnire cu Dana McCafferty. Cum puteam eu să-i dau sfaturi — eu, care habar n-aveam de nimic? Cum Dumnezeu ajunsesem să fac totul praf într-o singură săptămână?

Preț de câteva clipe m-am holbat la posterul cu *Jurnalul unei fete.* Michael Deming avusese o viziune, numai a lui, și o pusese în practică, nelăsând nimic să-i stea în cale. Am încercat să mă înveselesc amintindu-mi de el. Numai că asta presupunea să ignor viața ulterioară a lui Michael, când înnebunise și dispăruse în Vestul îndepărtat, pentru a deveni noul personaj Grizzly Adams[1].

[1] John „Grizzly" Adams (1812–1860), celebru dresor de animale sălbatice pentru grădinile zoologice, care s-a retras să trăiască singur, în munți.

— La ce te uiți? m-a întrebat Magnolia puțin mai târziu, ieșind din baie cu Garbage înfășurat într-un prosop.

— *Jurnalul unei fete*, am răspuns.

Eram cufundată toată într-o caserolă de înghețată de ciocolată cu mentă.

— Ar fi trebuit să ghicesc, a zis Magnolia zâmbind vag și aruncându-se pe canapea, lângă mine. Fata îi scrie atât de multe scrisori unei persoane imaginare, încât o aduce la viață, nu?

Am încuviințat din cap. În primul an de studenție văzusem filmul de-atâtea ori, încât era de mirare că Magnolia nu-l învățase pe dinafară. A început să-l șteargă pe Garbage cu prosopul, frecându-l atât de tare, că firele de blană îi stăteau în sus. Potaia arăta acum de parcă-și vârâse botul în priză.

— Am făcut și eu aproape același lucru cu regizorul filmului, am recunoscut.

Nu povestisem nimănui despre asta, nici în liceu, nici la facultate, de teamă să nu par penibilă, dar zău așa, acum ce mai aveam de pierdut?

— Sau cel puțin am încercat. Cu Michael Deming, regizorul. Un fel de confrate de-al meu într-ale scrisului.

Nu tocmai *confrate*, mi-am zis, dar fără a rosti gândul cu voce tare.

— Pe vremea când încă-mi mai făceam iluzii că o să fac carieră în cinematografie.

De când ajunsesem în L.A., îi trimisesem acea primă carte poștală, cu însemnul Hollywood, dar după aceea nimic. Doar mă imaginasem scriindu-i *Dragă Michael, nu mi-am închipuit niciodată că voi fi așa de neajutorată.*

— Nu mai fi atât de aspră cu tine, a zis Magnolia frecând cățelul cu prosopul până ce ochii potăii au început să lucească și mai tare, ca la nebuni. Chestia cu scenaristul n-a fost vina ta. Kylie ți-a întins o cursă.

— Păcat că n-am știut să reacționez în alt mod, am răspuns scobind în continuare în caserola de înghețată. Mă uit la fata asta cât e ziua de lungă, dându-se drept o asistentă nemaipomenită, când de fapt știu că e acolo din motive complet greșite.

— Ce motive?

Am căzut o clipă pe gânduri.

— Nu știu. Dar cred că n-are pic de suflet. Cred că tot ce-și dorește este să stea cu ceilalți asistenți la o bârfă, să se bage pe sub pielea lui Iris, să meargă la petreceri, să cunoască oameni faimoși și să poarte pantofi la modă. Am impresia că nici măcar nu se prea dă-n vânt după filme.

Magnolia m-a bătut ușurel cu palma pe genunchi.

— O să fie mai bine, ai să vezi. Nu uita: trebuie să-ți păstrezi firea și să gândești pozitiv. Te-ajută să te comporți cum ți se cere. Este, Cabbage?

Câinele a lins-o pe Magnolia pe nas, apoi m-a cercetat cu privirea. Am scuturat din cap în direcția lui.

— Nici prin cap să nu-ți treacă, tomberon ce ești, am spus.

Magnolia a pufnit:

— Acum e mult mai curat, a zis. O să-l scot la plimbare.

După ce Magnolia și fiara ei au ieșit iute din apartament — Garbage frecându-și blana electrizată de una dintre cutiile mele nedeschise —, m-am întors la filmul preferat și am lăsat dialogurile familiare să mă legene și să mă facă să intru într-un soi de stare de amorțeală plăcută. Sigur, aveam nevoie de un miracol pentru a reuși la Hollywood, dar pentru asta o să-mi fac griji mâine. Deocamdată, voiam să mă concentrez la înghețata mea, să scot toate moleculele ei din caserolă.

Eram pe jumătate adormită când a sunat soneria. Am sărit cu inima în gât și caserola goală încă în mână și m-am îndreptat spre ușă. Am trântit-o de perete, sperând ca musafirul inopinat să nu fie un criminal în serie. Deși criminalii în serie probabil că n-au obiceiul să sune la ușă.

Într-o bluză cu guler tunică și model de zebră, blugi negri strâmți și pantofi de velur cu toc cui imitație de lemn, Quinn stătea în prag, cu o mână în șold. Lângă ea, pe podea, se afla un sac imens marca Hefty.

O, Doamne, mi-am zis amețită. Sunt varză și Quinn mi-a adus *alte* gunoaie pe cap.

— Am întrerupt cumva o orgie? a întrebat Quinn studiindu-mi disprețuitoare lingura și pata de ciocolată de pe maiou.

— Nu, nu, am răspuns. Intră!

M-am întrebat cât de rău îmi stătea părul, dându-mi seama că era oricum prea târziu pentru a face ceva.

Quinn a pășit cu grijă peste prag, ca și cum în apartament se vărsase vreun produs toxic.

— Eram în drum spre Hyde, mi-a explicat târând după ea sacul Hefty, și m-am gândit să trec pe-aici ca să-ți las niște lucruri.

— Vrei să... ăăă... să bei ceva?

Am deschis frigiderul. Pe ușă nu era decât o cutie de o jumătate de litru de lapte degresat și o sticlă de ceai Arizona. Am văzut însă o agrafă pe masă și mi-am prins părul la spate ca să arăt mai prezentabil.

Quinn și-a fluturat mâna, alungând ideea ridicolă că ar putea să rămână mai mult timp.

— N-am de gând să stau mult, a zis. Prietenii mei mă așteaptă jos.

A băgat mâna în sacul de gunoi și a scos o bluză cu guler tunică și imprimeu de leopard. M-am uitat pe

etichetă: Cavalli. Pe urmă a dat la iveală o pereche de sandale negre Manolo cu talpă ortopedică, o bluză fără mâneci, cu bretele legate după gât, din tafta de o nuanță intensă de roșu, pe care a așezat-o peste televizor. În cele din urmă, a răsturnat pur și simplu sacul, din care au început să se reverse pe canapea rochițe transparente, blugi negri prespălați strâmți, poșete cu strasuri și sandale aurii cu barete. Ca și cum era un Moș Crăciun bronzat și slab care, în loc de jucării, venise să-mi aducă în dar *stil*.

— Dumnezeule, am spus aplecându-mă și atingând o rochie Stella McCartney gri metalizat cu franjuri. Toate chestiile astea...?

— Sunt ale mele, a răspuns Quinn stând lângă mormanul de lucruri, cu mâinile în șolduri. Iar unele, ale prietenelor. Sunt prea demodate.

M-am stăpânit să nu-mi vâr ghearele în vraful de boarfe și să mă apuc să le sărut. Am pipăit, aproape mută de uimire, o rochie-cămașă DooRi.

— Ești sigură?

Quinn și-a înlăturat de pe frunte părul arămiu strălucitor, aruncând deja o privire spre ceas.

— Lecția numărul unu, a declarat. Joacă teatru până când răzbești!

Mi-am ridicat ochii spre ea, prea șocată de țoalele la modă ca să mai pot analiza semnificația propoziției.

Quinn a oftat exasperată.

— *Hainele înseamnă atitudine.* Știu că așa se spune mereu, dar e absolut adevărat. Și *nu* ai cum să ai atitudine dacă te îmbraci de la Gap sau alt mall pe care-ți place ție să-l frecventezi. Probeaz-o, a zis arătând spre rochia Stella McCartney.

M-am conformat, uluită, trăgând rochia peste maiou și șort. Era puțin cam strâmtă la piept, dar altfel îmi venea perfect. M-am uitat în oglinda de pe hol și aproape că

am icnit. Eram o cu totul altă persoană. Calmă. Hotărâtă. Poate chiar — dacă n-ar fi fost ciocolata care-mi căzuse nu numai pe maiou, ci și pe *bărbie* — de-a dreptul sexy. Vă amintiți scenele-alea din *Frumușica,* atunci când Julia Roberts își schimbă complet înfățișarea? Așa mă simțeam și eu, dacă nu chiar mai bine.

— Nu-i rău, a zis Quinn dându-mi ocol gânditoare și aranjându-mi o bretea pe umăr. Dar va trebui să te uiți la toate lucrurile. Poate că vei găsi unele care să-ți vină și mai bine.

Și-a stors pe buze un tub de gloss de culoarea gumei de mestecat.

— E-n regulă, acum trebuie să plec. Și nu uita, joacă teatru până răzbești, a repetat.

— Mulțumesc, am spus încă în starea aceea de profundă evlavie, oftând și trecându-mi degetele peste corsajul mătăsos al rochiei.

— În câteva luni, vei fi o cu totul altă persoană, a zis Quinn. Ah, mai e ceva, a adăugat scoțând din geantă un iPhone negru și lucios și întinzându-mi-l. Aveam prin casă un telefon de rezervă. De-acum încolo, o să-ți trimită mesaje; or, sunt sigură că telefonul tău e de prin 2001 sau așa ceva.

N-aveam niciun chef să recunosc că avea dreptate — vechiul meu Nokia, acum retras din fabricație, se odihnea într-o cutie de pantofi, sub pat —, așa că mi-am scos mândră BlackBerry-ul din poșetă.

— De fapt..., am dat să spun, dar Quinn m-a întrerupt fluturând din mână.

— Nu, nu vreau să te trezești că vrei să mă suni și din greșeală o suni pe mama. Chestia asta dintre noi trebuie să rămână SNO. *Strict ne-oficială,* mi-a explicat ridicând din sprâncene, văzându-mi privirea perplexă.

S-a întors și a pornit cu băgare de seamă înapoi pe hol, către ușă, evitând să se atingă de lucrurile întâlnite în cale.

— Bănuiesc că știi că aici miroase ca într-un loc unde se adună oamenii fără adăpost, a zis.

Am deschis gura ca să-i povestesc despre câinele ud al Magnoliei, dar deja trântise ușa în urma ei.

M-am uitat la maldărul de haine de pe canapea, apoi la iPhone-ul din mână. Mă simțeam precum Cenușăreasa. Deja șansele mele pe terenul de luptă cu sora vitregă și rea mai sporiseră.

CAPITOLUL 10

— 'Neața, i-am aruncat veselă Sharei, recepționera de la Metronome, aplecată peste ultimul număr din *Us Weekly*. Să ai un început de săptămână bun!

Shara și-a dat de pe frunte părul lucios de culoarea abanosului și s-a holbat la mine.

— 'Neața, a zis într-un târziu, părând confuză.

Chestie care m-a pus pe gânduri. Oare îmi vărsasem pe mine paharul de cafea *latte* triplu degresată și fără frișcă? Rochia Stella McCartney era prea strâmtă la piept? Arătam absurd, ca un urs în rochie de balerină? Am străbătut în goană holul, am ajuns la biroul meu, mi-am aruncat poșeta într-un sertar și m-am repezit în baie.

Și acolo, în lumina rece, albastră și deloc flatantă, am văzut ceea ce zărise și Shara: rochia gri metalizat conferea o nuanță albastru-cenușie surprinzătoare ochilor mei altfel albastru-deschis; rochia se mula perfect — cu croiala ei bine definită — pe curbele mele; arătam ca o femeie rafinată, modernă, elegantă. Arătam atât de bine, încât aproape că nu semănam cu mine. Am oftat din greu, ușurată, și i-am trimis în gând mulțumiri lui Quinn. Chiar am dat să-i transmit un SMS, dar m-am răzgândit, nevrând să întind coarda. În plus, încă nu mă obișnuisem să tastez pe minusculul *touch screen* și probabil că aș fi scris, din greșeală, *mltecsm*.

La ora opt fix, Shara m-a sunat să mă informeze că Dana McCafferty sosise, iar după câteva clipe, scenarista în carne și oase s-a apropiat în grabă de biroul meu, toată

numai zâmbete și recunoștință. Era scundă și cu acel gen de înfățișare îndeobște catalogată drept banală: părul castaniu drept era tuns scurt, iar ochelarii cu rame metalice îi măreau și mai mult ochii căprui, și așa destul de mari.

— Mulțumesc foarte mult, a spus sărind peste prezentări. E așa o bucurie să aflu că cineva mi-a citit lucrarea!

— Ia loc, am spus făcând semn spre scaunul pe care-l așezasem lângă birou.

S-a trântit recunoscătoare pe el, și-a încrucișat gleznele și și-a ascuns sub scaun pantofii Converse cu talpă de cauciuc. Picioarele abia dacă-i ajungeau la podea.

— Frumos sediu, a zis. Mi-a plăcut foarte mult peretele în culori care se schimbă tot timpul.

Am zâmbit — și pe mine mă uimise.

— M-a impresionat scenariul tău, am spus pe un ton de afaceri.

Cu o noapte înainte, îl luasem să-l citesc în pat. La birou nu apucasem să parcurg decât prima parte, dar îmi plăcuse așa de mult, încât rămăsesem trează până târziu ca să-l termin.

— Chiar mai mult decât m-am așteptat, am continuat frunzărind paginile. Mi s-a părut un fel de combinație între Cameron Crowe și Diablo Cody.

Dana s-a înroșit la auzul complimentului, dar apoi și-a deschis agenda cu spirală și și-a pregătit pixul. Arăta ca un elev conștiincios în prima zi de școală.

— Ideea e interesantă, am continuat eu. Un tip care vrea să plece de-acasă și-și ajută părinții să accepte ideea despărțirii de el. Iar dialogurile sunt bine scrise. Trebuie însă să focalizezi mai bine acțiunea. Pentru că, în clipa asta, nu știu cu cine să mă identific: cu părinții sau cu fiul?

Am sorbit din cafeaua *latte*, bucurându-mă de liniștea dimineții, în timp ce ea lua notițe. M-am întrebat dacă

printre mormanele de scenarii necitite de pe rafturi, trimise de autori fără impresari, mai erau și altele la fel de bune precum cel al Danei.

— Iar partea a doua trenează puțin, am spus. Nu-ți face griji, ăsta e întotdeauna lucrul cel mai dificil. Miza crește pe măsură ce ajungem să cunoaștem personajele. Știi, ca în *Juno*. Fata a încercat să cunoască acel cuplu cât mai bine, până la scena finală, când cei doi se despart.

Dana a dat energic din cap. Stând acolo, legănându-și deasupra podelei pantofii Converse cu talpă de cauciuc, arăta ca o fetiță sârguincioasă, de zece ani — tricoul imprimat cu personajul Curious George era o exagerare —, care se străduia cu disperare să obțină o notă de zece. De câteva ori m-a întrerupt pentru a-mi pune întrebări, însă în cea mai mare parte a timpului a rămas tăcută, ascultându-mă și luând notițe. Pe măsură ce vorbeam, deveneam tot mai încrezătoare în mine — era o mare ușurare să discut despre filme cu o persoană care era realmente atentă la ce spuneam. Mă făcea să-mi amintesc de căldura și confortul orelor petrecute în sălile mici de clasă de la Wesleyan, încercând să ne punem de acord în legătură cu filmele noastre preferate, în loc să analizăm teorii cinematografice complicate. I-am spus Danei că tehnica tipică pentru comediile romantice — întâlnirea întâmplătoare a două personaje care aveau să aibă o relație amoroasă — nu prea funcționa în cazul de față, că nici ideea cu prietenul cel mai bun nu era tocmai strălucită și că secvența de vise semăna prea tare cu cele din filmul *În pielea lui John Malkovich*. În tot acest timp, Dana nota cu febrilitate.

La sfârșit, și-a ridicat ochii spre mine împingându-și ochelarii mai sus pe nasul micuț.

— Uau, a exclamat. Uimitor! Nu-ți pot mulțumi îndeajuns că ți-ai făcut timp să discuți cu mine. Sunt sigură că ești foarte ocupată.

— Ai făcut un lucru bun, i-am răspuns cu toată sinceritatea. Cred că are potențialul de a deveni un scenariu grozav.

S-a înroșit și și-a băgat capul între umeri. Abia atunci mi-am dat seama că, probabil, credea despre mine că eram o persoană cu mult mai importantă la Metronome decât eram de fapt. Dumnezeule, mi-am zis, chestia aia cu *Joacă teatru până când răzbești* chiar funcționează!

Mă simțeam destul de mulțumită de mine însămi, asta până când am auzit vocile lui Iris și Kylie apropiindu-se pe coridor. Dintr-odată, mi s-a părut prudent s-o scot pe Dana de-acolo cât mai repede cu putință.

— Dana, acum trebuie să mă apuc de alte treburi, am spus arătând spre computer. Am multe mailuri de citit...

Iris și Kylie au dat buzna în birou. S-au oprit brusc văzând-o pe Dana McCafferty, care s-a făcut stacojie la față.

— Bună, a spus Iris întorcându-se spre mine cu o expresie suspect de veselă. V-am întrerupt cumva?

— Iris, ea e Dana, am răspuns politicos, ca și cum eram gazda unui *cocktail party* improvizat. Ne-a trimis un scenariu și tocmai îi dădeam niște sfaturi.

— O, a zis Iris holbându-se din nou la Dana. Ce drăguț din partea ta!

Am văzut-o pe Dana înghițind în sec, probabil încercând să-și adune tot curajul de care era în stare pentru a se arunca asupra lui Iris. Speram din toată inima să n-o facă — amândouă patinam realmente pe o pojghiță de gheață — dar, fie că asta intenționase, fie că nu, a ratat șansa în clipa în care Iris s-a răsucit pe călcâie și a intrat în biroul ei. Kylie s-a trântit pe scaun și s-a logat la computer, dar îi simțeam privirea în ceafă.

Dana s-a holbat o secundă la ușa închisă, apoi s-a întins să-și ia rucsacul JanSport.

— Deci pot să-ți trimit noua schiță? Care să includă toate sugestiile tale? m-a întrebat.

— Sigur, am răspuns.

Kylie fiind încă de față, mi s-a făcut brusc teamă să mai spun altceva.

— OK, asta-i grozav, a zis Dana petrecându-și ambele curele ale rucsacului pe după umeri. Mersi mult.

În clipa în care Dana a ieșit din birou, Iris a apărut în prag. Kylie tocmai se încrunta, într-un fel pe care părea să și-l rezerve pentru mine, dar fața lui Iris era impenetrabilă.

— Îmi pare rău, am spus. A sunat săptămâna trecută și n-am știut ce să-i zic și...

— Ți-am spus să-i închizi telefonul, a intervenit Kylie aranjându-și cureaua aurie joasă pe care o purta peste o rochie de jerseu în falduri.

— Am încercat, dar a fost foarte insistentă; și oricum, nu m-a deranjat să...

Iris a ridicat o mână în aer.

— Taylor, știi foarte bine că sarcina noastră nu este să facem observații asupra scenariilor nesolicitate. Aici nu e atelier de creație literară.

Am dat din cap. Inima îmi căzuse în stomac.

— Deși trebuie să recunosc că sunt impresionată de spiritul tău de inițiativă, a zis Iris făcându-mi discret cu ochiul. Totuși, nu cred că e cazul să grăbești lucrurile. La urma urmei, nu e decât a doua ta săptămână de lucru aici.

— Înțeleg.

Iris s-a retras în biroul ei, lăsându-mă singură cu Kylie.

— Ai noroc că azi e bine dispusă, a spus Kylie. Ar fi putut să se sfârșească prost.

S-a așezat delicat pe scaun, încrucișându-și picioarele bronzate. A aprins lumânarea parfumată cu un chibrit din cutia cu logoul „Chateau Marmont" și a închis ochii, adulmecând aerul.

M-am ridicat cu nonșalanță, dându-i ocazia să-mi examineze noua ținută în toată splendoarea ei, și chiar în clipa când dădea să deschidă gura pentru a zice ceva, mi-am scos noul iPhone din geantă și m-am uitat la ecran.

— Astăzi o să fie foarte cald, am spus arătându-i zâmbitoare pagina cu prognoza meteo.

Kylie a închis gura la loc și, preț de o clipă, a părut că schimbaserăm locurile între noi.

Nu pricepeam eu prea multă franceză, dar era clar că știam ce-nseamnă *victoire*.

CAPITOLUL 11

— Hm, unde *ești* mai exact?

Chiar și la telefon, tonul rece și imperios al lui Kylie îmi dădea mâncărimi pe piele.

— Când ți-am spus să dai o fugă până la Whole Foods, am vrut să spun magazinul de pe *Fairfax*, nu de pe Bundy, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am ținut iPhone-ul între ureche și umăr.

— Tocmai intru în parcare, am spus cotind spre porțile de fier negru cu ornamentații ale Studiourile Metronome. Ajung în birou în două minute.

— Și ți-ai amintit să iei spirulina franțuzească Toujours Jeune, nu pe cea obișnuită, sper?

— Cum aș fi putut să uit? am răspuns picurând sarcasm în voce, ca și cum adăugam zahăr în cafea.

Pe bune, chiar trebuia să se poarte ca Shannon Doherty în *Școala tinerilor asasini*? În dimineața aceea, la ora opt, primisem un mesaj pe telefon:

Dă o fugă să iei spirulină de la WF înainte de program.
Scuze, am uitat!! ☺K

Uitându-mă la fața aia zâmbitoare, mi-a venit cheful să fac o gaură în noul meu telefon, cu toate că-l iubeam tare, tare, tare mult.

Câteva minute mai târziu, intram, transpirată și iritată, în recepția mult prea răcoroasă a departamentului de

creație, bucuroasă de temperatura ca în Alaska datorată aparatului de aer condiționat.

— Bună, Shara, am strigat în timp ce-mi treceam legitimația prin scanner. Ce mai e nou cu Britney?

Shara ținea în gură capătul pixului, părând și mai derutată decât cu o zi în urmă. Dar după o clipă a zâmbit, fapt încurajator; era cel mai drăguț gest făcut față de mine până acum de vreunul dintre colegi.

— Ne vedem mai încolo, am plusat împingând ușa de sticlă.

Wyman, tocilarul arogant de la Tisch, s-a precipitat afară din birou cu un vraf de scenarii într-o mână și un pahar uriaș de cafea în cealaltă. Aproape că a dat peste mine, dar chiar și pe noile mele sandale cu platformă Weitzman, tot am reușit să-l evit.

— Scuze, a spus fără să-și ridice ochii, după care, intrigat, m-a măsurat de sus până jos. Ei bine, a zis remarcând jacheta scurtă în carouri Marc Jacobs făcută la comandă și fusta gri-cărbune, semeni cu Vanessa Redgrave din 1966. Știi *Blowup*, nu?

Evident, n-a așteptat răspunsul, ci s-a strecurat pe lângă mine atingându-mă în trecere.

Am luat observația drept un compliment. Nu-mi mai aminteam, desigur, cu ce erau îmbrăcate toate personajele din *Blowup*, dar mi-era foarte greu să mi-o închipui pe Vanessa Redgrave arătând rău. Am pășit cu și mai mare elan. Am țopăit practic pe hol, legănând sacoșa de la White Foods și abia așteptând să dau peste alți asistenți. Dar nici măcar Cici nu m-a zărit; când am trecut pe lângă ea, era prea ocupată să flirteze la telefon.

Când am ajuns, am găsit-o pe Kylie așezată la birou, cufundată în citirea unui scenariu, și, cât ai zice pește, starea mea de spirit s-a schimbat.

— Peste zece minute avem o ședință de schimb de idei, m-a informat cu nasul îngropat în scenariu. Pune spirulina la tine în sertar. Sper c-ai păstrat chitanța.

Poate că de vină au fost hainele mele noi, poate cele trei picături de espresso care cerusem să fie turnate în cafeaua *mocha venti*, dar în clipa aceea m-a cuprins o dorință de nestăvilit de a o strânge pe Kylie de gât cu lănțucurile ei frumoase până avea să se învinețească.

A sesizat că nu spun nimic și și-a ridicat privirea spre mine. Și da, a căscat și ea ochii cât cepele. Își închipuise probabil că succesul vestimentar pe care-l avusesem cu o zi înainte nu fusese decât o întâmplare fericită. În locul tău, Kylie, m-aș gândi de două ori înainte să trag concluzii, mi-am zis.

— Ce-i? am întrebat, încercând să-mi stăpânesc zâmbetul care amenința să-mi înflorească pe față.

— Nimic, a răspuns ea abrupt, revenind la lecturarea scenariului.

Mi-am luat propria copie, zdrăngănind intenționat brățările de aur Me&Ro. Kylie se lupta cu impulsul de a-și ridica din nou privirea — era genul de fată care aprecia bijuteriile. Aidoma unei ciori, se simțea atrasă de obiecte strălucitoare.

Ritmul alert și familiar al unei melodii a lui Timbaland s-a auzit dinspre poșeta mea. Mi-am vârât mâna adânc în geanta cu gura largă, scormonind printre firele de iPod, pachețelele de șervețele Kleenex și portofel, și dând în sfârșit de iPhone, unde am fost întâmpinată de un instantaneu cu profilul lui Quinn. Chiar și așa, ușor voalate, trăsăturile ei energice și mândre atrăgeau imediat atenția. Mi-am răsucit scaunul ca să mă feresc de privirea iscoditoare a lui Kylie și am apăsat pe butonul verde de pe ecran pentru a citi mesajul de la ea:

Lecția nr. 2: Fii activă la ore!
Dacă taci, rămâi invizibilă!

Am rămas aproape perplexă. Mi-era greu să mi-o închipui pe Quinn ridicând mâna la ora de geometrie dar, pe de altă parte, de unde era să știu eu ce făcea ea?

— Suntem gata, fetelor? a ieșit Iris cu pași mari din biroul ei, îmbrăcată într-un taior de comandă de culoarea ciocolatei cu lapte și ținând în mâini un bloc-notes cu emblema Metronome și BlackBerry-ul. Taylor, vreau să participi și tu la ședință, așa că roagă un stagiar să stea în locul tău și să răspundă la telefon, a zis fără să se oprească din mers și ieșind pe ușă.

Am strecurat iPhone-ul înapoi în geantă, sperând că Iris nu mă văzuse umblând cu el.

— Stagiari? Avem stagiari aici?

— Amanda are o stagiară. La fel și Wyman, a răspuns Kylie exasperată, de parcă întrebasem dacă Studiourile Metronome aveau acoperiș. Hei, puteți s-o trimiteți pe Julissa încoace? Mersi, a spus după ce a apăsat pe un buton al telefonului.

— Și am avut stagiari dintotdeauna? am insistat eu prostește, cu gândul că un stagiar mi-ar fi prins bine în camera copiatoarelor; aparatul ăla mă ucidea, pur și simplu.

Kylie mi-a aruncat o privire plictisită.

— *Sigur* că da. Tot ce trebuia să faci era să ceri.

După o clipă, o fată pistruiată cu obraji rozalii foarte aprinși și ochi mari căprui a dat buzna înăuntru. O mai văzusem și înainte, plimbându-se pe coridor în treningul ei Puma, cu coada de cal săltându-i în mers. Dar crezusem că era fiica unui vice sau așa ceva.

— Bună, eu sunt Taylor, am zis.

— Și eu, Julissa, s-a prezentat ea cu ochii strălucitori și întinzându-mi cu hotărâre mâna mică, să i-o strâng.

— Julissa, poți să preiei tu mesajele pentru Iris? a întrebat Kylie cu un aer distrat, arătând vag în direcția biroului meu.

Julissa a aprobat din cap.

— Abia așteptam să-mi dați ceva de făcut, a spus dându-mi ocol și așezându-se pe scaunul meu. Dar până acum am avut senzația că vă descurcați și fără mine.

— Mda, cam așa ceva, am mințit eu aruncându-i o privire furioasă lui Kylie.

Nu-mi venea să cred că omisese să mă informeze că ajutorul era numai la un telefon distanța. De-acum încolo, mi-am jurat, Julissa era cea care avea să se ocupe de siropul de alge al lui Iris.

Ne aflam în sala de conferințe, la ședința săptămânală, și urmăream discursul Lisei Amorosi, vicepreședinta executivă cu părul creț, originară din Brooklyn. Pe bune, i-ar fi prins bine o vizită la *hair stylist*-ul Ken Paves, mi-am spus, sau măcar o lecție despre cum se folosește o placă de îndreptat părul.

— Majorete zombi, a spus Lisa răsucind un elastic de păr în jurul unui cârlionț. Un virus atacă o localitate suburbană. Toată lumea e infestată. În afară de echipa de majorete a liceului. Ele rezistă și, în plus, câștigă și campionatul statal. Deci, o combinație între *După 28 de zile* și *Majoretele*.

Iris își scria observațiile pe bloc-notes. Am mâzgălit și eu: *Kirsten Dunst? Niciodată nu e prea târziu să joci un rol de majoretă-șefă. Casey Affleck în rolul de căpitan al grupului de zombi? Sau poate Gary Busey?*

De pe scaunul meu rezemat de perete m-am zgâit la profilul lui Iris, în căutare de indicii că aflase de colaborarea mea cu Quinn. De pildă, oare îmi recunoscuse bluza? Însă Iris nu se uita în direcția mea. Era, la fel ca toți ceilalți, aplecată peste notițe.

— Deci e o comedie? a întrebat Iris ridicându-și ochii meditativ.

— O comedie neagră, a corectat-o Lisa. Știi cum sunt filmele astea cu zombi. Iau totul în derâdere.

Tom Scheffer și-a dres glasul și a părut să-și încordeze mușchii puternici în cămașa Thomas Pink.

— Nu-mi amintesc să fi fost ceva amuzant în *După 28 de zile*, a spus el.

— Dar care ar putea fi tonul filmului? a întrebat Iris jucându-se cu stiloul ei negru. *Buffy, spaima vampirilor*? Sau *Proiect: Vrăjitoarea*?

Kylie, care, în calitate de asistentă principală, avea onoarea de a ocupa locul din dreapta lui Iris, s-a aplecat în față.

— Nu cred că am vrea ceva gen *Buffy*, a avertizat ea. Cred că filmul ăsta ar implica o ironie mai subtilă.

Iris a ascultat-o cu atenție dar s-a uitat prin încăpere, așteptând și alte opinii.

— Tom? a întrebat ea. Tu ce părere ai?

— Eu aș zice că nu e în spiritul de la Metronome, a intervenit Kylie. Noi nu ne-am făcut un nume din filme sângeroase. Portofoliul nostru e cu mult mai sofisticat.

Iris a încuviințat din cap și Kylie s-a uitat în jur mândră de sine, ca și cum tocmai rostise o sentință sclipitoare. Și în clipa aceea, cuvintele lui Quinn mi-au venit în minte. *Fii activă la ore!*

M-am îndreptat în scaun și m-am aplecat în față, ca să mă apropii de masă.

— De fapt, cred că există o soluție, am spus. În cazul în care chiar ne place proiectul.

Iris și ceilalți s-au întors spre mine, întrebători.

— Ce-ar fi dacă Metronome ar crea o divizie specială pentru filme de gen? am spus studiindu-le fețele în căutarea unor semne de interes. Gândiți-vă la câți bani au făcut pentru studiourile Lionsgate filme ca *Saw — Puzzle mortal* și *Hostel, căminul ororilor.* Sigur, n-au fost turnate de Metronome, dar amintiți-vă că Miramax a procedat la fel cu Dimensions Films. Cei de la Dimensions au realizat seria *Scream*, cu încasări de peste o sută de milioane de dolari. După care banii au fost folosiți pentru filme mai puțin comerciale, cu pretenții la Oscaruri, sub sigla Miramax.

În sală se aflau aproape douăzeci de oameni și toți se uitau acum la mine. Wyman dădea din cap și aproape că mi-a venit să-i zâmbesc recunoscătoare. Cât despre ceilalți, Dumnezeu știe ce gândeau. Am tras adânc aer în piept și am continuat.

— Deci dacă vrem să creăm o franșiză pornind de la ideea cu zombi și majorete, atunci soluția ar fi o divizie mai mică, separată, care să se ocupe de asta. Iar dacă intenționăm s-o transformăm în serial TV — cum e *Buffy* —, nu-și va înființa Metronome propria divizie de producție TV? Parcă am citit despre asta cu câteva luni în urmă, în *Variety*.

M-am uitat pe furiș la Iris, care părea deopotrivă surprinsă și încântată, ca și cum tocmai dusesem cu succes la bun sfârșit o repriză de step. S-a răsucit spre Tom.

— Cred că n-ar fi rău să readucem subiectul în discuție, ce zici? S-a mai vorbit despre asta, a spus întorcându-se către mine, nu e o idee întru totul revoluționară. Pe de altă parte, nu e deloc de lepădat.

Obrajii mei, pe care îi simțisem roșii și înfierbântați, au început să se răcorească și am oftat ușurată. Kylie însă arăta de parcă tocmai înghițise o bomboană foarte amară.

— Deci ar trebui să sunăm niște impresari ca să căutăm scenarii? a întrebat Lisa cu o voce mult mai animată acum, când proiectul ei părea să aibă șanse de a fi luat în considerare.

Iris mi-a aruncat o privire.

— Da, sigur, a zis încuviințând încet din cap spre mine, după care și-a îndepărtat de pe față buclele arămii, ca și cum simțise o briză proaspătă de primăvară.

OK, poate că nu obținusem chiar o notă de zece, dar captasem atenția profesorului. În timp ce toată lumea ieșea din sală, am scotocit în poșetă și am scos o lamă de gumă de mestecat Trident și celularul. *Am priceput*, am tastat către Quinn pe sub masă.

CAPITOLUL 12

Dacă vrei să-ți faci o intrare memorabilă undeva, poți coborî scara în spirală așa cum a făcut-o Norma Desmond în *Sunset Boulevard* sau poți cădea practic din Honda Civic, cu mâinile acoperindu-ți gura, urmărind oripilată cum valetul pe care tocmai l-ai pocnit cu portiera se ține cu amândouă mâinile de genunchiul rănit. Evident, eu alesesem a doua variantă.

— Dumnezeule, îmi pare așa de rău! Ești bine? am strigat uitându-mă la chipul agonic al valetului. Pot să te-ajut cu ceva?

Și-a luat o mână de pe genunchi și a întins-o spre mine.

— Cincisprezece dolari.

Am scos din poșetuța mea aurie marca Anya Hindmarch — alt cadou de la Quinn — o bancnotă de zece și încă una de douăzeci — supliment pentru daune — din teancul prins cu agrafă. Tipul a înșfăcat banii și cheile mașinii și a sărit în Hondă. M-am simțit ceva mai bine văzându-l cum se aruncă atât de agil în scaunul din imitație de piele; clar, nu-l lovisem prea tare, în ciuda reacției lui teatrale. Probabil că era și el, ca mulți alții, un aspirant la titlul de actor.

Mi-am aranjat încă o dată decolteul bluzei Ella Moss cu tăietură joasă și bretele legate la ceafă, și am tras-o peste fusta neagră cloș. *OK*, mi-am zis. *Acum e-acum!*

La câțiva metri în dreapta mea, covorul roșu se întindea ca o mănușă cu un deget de la ușa din față a barului

Social Hollywood tocmai până la clubul de noapte de după colț. Lentilele aparatelor de fotografiat care țăcăneau și fulgerele flash-urilor erau mai zgomotoase și mai puternice decât mi-aș fi imaginat vreodată, iar în jur se îngrămădeau atâția fotografi, cameramani și reporteri, încât nici nu-mi dădeam seama pe cine luaseră în vizor. Putea fi JLo sau Gwyneth, Tom Cruise sau Daniel Craig. Sau poate chiar Carrot Top. (Carrot Top? Oare mai trăia?) Deasupra vânzolelii, fațada în stil art deco se înălța ca o fortăreață de basm.

În ciuda emoțiilor, eram fericită. Era pentru întâia dată când asistam la o premieră. Experiența cea mai apropiată de așa ceva pe care o trăisem vreodată era o participare în public la o emisiune TV a lui Billy Bush.

La capătul covorului roșu mai exista o intrare — pentru aceia dintre noi nedemni de interesul paparazzilor —, și m-am îndreptat într-acolo. M-am uitat din mers la ecranul iPhone-ului.

Lecția nr. 3: Fă-ți un prieten cool!

Mă simțisem nevoită să-i cer explicații lui Quinn, pentru că, din moment ce nimeni de la Metronome nu-mi vorbea, cum Dumnezeu îmi puteam face prieteni? Am simțit imediat nerăbdarea lui Quinn din tonul mesajului ei, iPhone-ul meu oftând practic de exasperare. *Fă cunoștință cu cineva la o petrecere*, tastase ea. *Nu mă invită nimeni*, răspunsesem. *Atunci fură o invitație*, venise replica, după care, tăcere.

În timp ce mă îndreptam spre ușa laterală, o fată slabă purtând un set de căști futurist pe cap și ținând în mână un clipboard s-a oprit între mine și intrare. Căștile străluceau alternativ în nuanțe de albastru și roz — semăna teribil cu un personaj din *2001: Odiseea spațială*.

— Numele? m-a întrebat pe un ton rece.

— Henn... ăăă, Arthur, m-am corectat eu.

S-a uitat în jos, pe clipboard. Din fericire, Kylie n-avea să-și facă apariția. „Of, m-am săturat până peste cap de James Bond", spusese după-amiază, când dăduse de plic. Aruncase invitația în coșul nostru comun de gunoi. În plus, în seara asta prietenul ei își serba ziua de naștere la El Coyote, fapt pe care îl descoperisem trăgând cu urechea la o discuție dintre Kylie și Cici în legătură cu ceea ce aveau să poarte la petrecere. Se înțelege de la sine, eu nu fusesem invitată. Am așteptat-o pe Fata cu Căști Futuriste să scaneze cu privirea a doua pagină a listei. Ce mă făceam dacă-mi cerea un act de identitate? Dar n-avea s-o facă, nu-i așa?

— A, uite aici numele tău, a zis într-un târziu.

A bifat numele Kylie Arthur cu un pix cu mină roșie și am răsuflat ușurată când o namilă cu nasul bandajat s-a apropiat de mine și mi-a pus o ștampilă pe mână. Abia dacă mi-a aruncat o privire în timp ce dădeam buzna în club. *Intrasem.*

Citisem destule articole în revista *In Style* și urmărisem suficiente emisiuni *E!* ca să știu că studiourile de film nu se zgârceau la bani atunci când organizau petreceri de lansare a filmelor, și cu atât mai puțin când pelicula avea șanse să câștige un Oscar sau — și mai bine — să aducă încasări de milioane. Și totuși, stând în capul scărilor și uitându-mă în jos, aproape că mi-a căzut falca. Social Hollywood, o sală de sport construită în anii 1920 și transformată în restaurant/club de noapte cu specific marocan și prețuri exorbitante, devenise acum un peisaj din Hawaii, scena celui mai recent film Bond. Nisipul alb acoperea ringul de dans principal, scufundat în podea, iar cocotierii erau legănați de briza artificială. Un vulcan gigantic sculptat din ciocolată neagră erupea într-un colț, revărsând stropi de lavă din ciocolată cu lapte care făcea să-ți lase gura apă. Lumini roz și albastre împroșcau invitații într-o imitație de asfințit tropical.

Am coborât încet scara, dorindu-mi acum mai degrabă să rămân invizibilă decât să-mi fac o intrare memorabilă. Ringul de dans era ticsit de oameni superbi și încrezători în sine care păreau că se cunosc cu toții între ei. Nervoasă, mi-am deschis și închis mecanic poșeta. De ce Dumnezeu crezusem că era o idee bună să vin neînsoțită?

— Mai tai?

O chelneriță cu o fustă din frunze și cu două nuci-de-cocos scobite și puse peste sâni, sfidând legile gravitației, mi-a oferit un pahar decorat cu o umbreluță.

Când ești în Roma..., mi-am zis sorbind jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură. N-aveam chef să joc rolul lui Luke Spywalker cerând ajutorul lui Obi-Wan la fiecare două secunde sau așa ceva, dar chiar simțeam acut nevoia unui sfat.

Am intrat, am tastat. *Ce țintă să iau în vizor?*

După o clipă, iPhone-ul a bâzâit.

Persoana care pare cea mai importantă.

M-am holbat la mesaj, ca și cum, la fel ca Obi-Wan, ascundea niște secrete pe care nu voia încă să le dezvăluie.

Cum să procedez? am tastat.

Du-te și așază-te la bar și spune: „Petrecerea asta e o porcărie." Merge de fiecare dată.

Am strecurat telefonul înapoi în poșetă și am luat-o înainte, în direcția unde îmi închipuiam că se afla barul, croindu-mi drum printre bărbați în cămăși hawaiiene de mătase și femei în rochii minuscule strălucitoare. Nu era deloc ușor să pășești pe nisip și aproape că am vărsat restul de *mai tai* pe un tip scund într-un costum alb, care părea descins din serialul *Trăiește-ți visul.*

Barul din bambus, de-a lungul căruia se înșirau becuri colorate și torțe false care pâlpâiau, era plin de oameni. *Quelle surprise*, după cum ar fi zis Kylie.

M-am așezat la ceea ce părea să fie o coadă, lângă un individ chipeș cu înfățișare de băiețandru, care ținea în mână un pahar de cocktail. Nu mă depășea cu mult în înălțime, avea părul negru ondulat, un nas proeminent și ochi de un albastru-deschis.

— Asta e coada? am întrebat.

— *A fost*, a răspuns. Până acum zece minute, când lumea s-a prins că se servește votcă Grey Goose. Acum e fiecare pe cont propriu. Băuturile de pe rafturile de sus scot din oameni tot ce e mai rău.

Mi-a întins mâna. Avea unghiile mai curate, mai lucioase și mai bine manichiurate decât o să am eu vreodată.

— Brett Duncan, s-a prezentat. Am impresia că ești și tu tot asistentă.

— Nu te înșeli, am răspuns zâmbind. Taylor Henning.

Brett a sorbit o gură din lichiorul de chartreuse cu aspect alarmant.

— Și ce-ar dori Taylor să bea?

— Ce merge cel mai bine după *mai tai*? Uit mereu regulile.

Spre marele meu regret, mi-a venit să adaug, amintindu-mi de momentul când inversasem comanda de spirtoase/bere și sfârșisem prin a vomita la ieșirea din casa frăției Chi Psi, cu pantofii în mână.

Brett a oprit un chelner care trecea pe lângă noi cu o tavă plină de frigărui de pui și a comandat un cocktail Gimlet cu votcă Grey Goose fără gheață și cu o felie de limetă. Chelnerul a confirmat din cap și a plecat.

— Mi-e prieten, a mărturisit Brett făcându-mi cu ochiul. Din când în când, chiar merită să mergi la petreceri de-astea.

Am ridicat din sprâncene. Având în vedere cât de ușor mă cucerise pe mine, presupuneam că Brett Duncan avea o grămadă de prieteni. Chelnerul a revenit în timp record cu băutura și Brett m-a condus spre o banchetă de piele roșie pe care s-a așezat, iar apoi s-a rezemat confortabil. Mi-a spus că lucra ca asistent la departamentul de dezvoltare al unei case de producții independente care turna pe platourile de filmare Paramount.

— Facem mai ales filme de artă, s-a confesat el.

Brett crescuse în Kentucky, studiase la Universitatea Brown și actuala lui obsesie pop era instalatorul din Florida care interpreta versiuni bluegrass ale melodiilor formației Journey la emisiunea-concurs *American Idol*. Am râs și l-am lăsat să vorbească; era fermecător. Fiecare a treia persoană care trecea pe lângă noi îl saluta cu câte un „Ce mai faci, omule?" sau „Hai să ne vedem la un pahar", fapt care mi-a întărit convingerea că ghicisem corect din prima: Brett era un om de lume sclipitor și frumos.

După ce a aflat că lucram pentru Iris, mi-a spus că șefa mea avea cele mai bune gusturi din întreaga industrie.

— Și ce scenarii mai aveți acum în lucru?

— Din păcate, n-am cum să știu, am răspuns zgâindu-mă la paharul de cocktail.

— Ah, a zis Brett imitându-mă în glumă, contemplându-și și el paharul. Deci ești asistentă secundară.

— Ce te-a făcut să-ți dai seama? Sarcasmul din tonul meu sau cearcănele?

— Am trecut și eu prin asta, păpușă. Și am avut momente când aș fi preferat să vând pantofi în Nordstrom. Dar, a continuat punându-și paharul gol pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă noi, e o slujbă ca oricare alta. Și dacă tot o faci, atunci, după cum spunea știi-tu-cine,

fă-o bine[1]. Ești înregistrată pe vreo listă de discuții? m-a întrebat mijindu-și ochii albaștri.

În spatele său, cineva organiza un dans limbo sub unul dintre cocotieri. Nu se poate, nimeni n-avea să participe la așa ceva, mi-am zis. Ce naiba, doar nu eram pe platoul de filmare la *Cocktail*, nu? Sau poate că Tom Cruise avea să se strecoare brusc pe sub bară, cu un rânjet mare și tont pe față și o pereche de shakere în mâini.

— Pe ce? am întrebat desprinzându-mi cu greu privirea de la pregătirile care se făceau pentru dansul limbo.

— Pe vreo listă de discuții.

Am clătinat din cap, imaginându-mi un fel de listă de școală despre... ei bine, despre mai știu eu ce.

— Un forum, a spus Brett făcând cu mâna cuiva aflat în partea cealaltă a sălii. Pentru cei care lucrează în domeniul dezvoltării. E locul unde toată lumea comentează ce scenarii noi au apărut pe piață, care dintre ele sunt bune și care o pierdere de vreme. În esență, forumul îi învață pe oameni ce să gândească și poate distruge un scenarist cât ai clipi din ochi. Dar pentru noi e nemaipomenit de util. Noi, vreau să zic membrii forumului respectiv, ne întâlnim o dată pe lună la Tiki Lounge și ne îmbătăm *criță*.

— Și cum pot să mă înscriu și eu pe lista de discuții? am întrebat gândindu-mă că și Kylie era probabil băgată în așa ceva.

Mi-am amintit că doar cu o zi în urmă se strecurase în biroul lui Iris pentru un *tête-à-tête* cu șefa pe tema unei drame de război de care n-o auzisem pomenind până atunci. Asta să fi fost arma ei secretă?

— O să mă ocup eu de chestia asta, dragă, a zis Brett sesizându-mi disperarea.

[1] Replică repetată obsesiv în serialul de *reality show* cu titlul *Project Runaway*, consacrat culiselor lumii modei.

Am ridicat paharul toastând recunoscătoare în cinstea lui, pentru că, în afară de a fi un om de lume, era și genul de persoană dornică să ajute o biată asistentă secundară. Nu încăpea îndoială, hainele de la Quinn nu-l păcăliseră pe Brett — își dăduse imediat seama că era vai de mine.

În celălalt colț al sălii am zărit o brunetă pe care o știam de la Metronome. Nu lucram pe același etaj, deci nu știam cum o cheamă, dar i-am recunoscut silueta de Joan Crawford — era toată numai umeri și bust —, ca și geanta pe care o purta întotdeauna, o Fendi, după cum mi-am dat seama. M-am înfiorat ușor, fără să vreau; tipa era prietenă cu Kylie. Existau puține șanse să mă observe și să mă pârască la Kylie, totuși...

— De ce te-ai înfiorat, păpușă?

— Fata aia lucrează la Metronome, am spus arătând spre ea cât mai discret cu putință. Și sunt convinsă că e la fel de rea ca și celelalte asistente.

— Cine, aia? E Andrea. E fată de treabă. Nu-i cea mai deșteaptă tipă din lume, dar pe bune, cu fața ei nici n-are nevoie. O cunoști? Nu? Ei bine, dacă o să ai ocazia să-i fii prezentată, laudă-i părul. E nemaipomenit de mândră de el. De parcă ar fi jucat într-o reclamă la Pantene sau așa ceva.

— Mersi pentru pont, am spus urmărind-o pe Andrea cum își unduia șoldurile pe ringul de dans.

Avea părul strâns într-un coc aparent ciufulit; așa o văzusem coafată și la birou.

— Uite care-i treaba, a zis Brett uitându-se la mine pe deasupra paharului. Ultima mea prietenă de genul tău a suferit o cădere nervoasă și s-a întors acasă, în Wisconsin, ca să mănânce brânză cât e ziua de lungă, îmbrăcată în pantaloni de trening și urmărind *Judecătoarea Judy*[1] în

[1] *Reality show* cu tematică juridică realizat de fosta judecătoare Judith Sheindlin.

reluare. Dar tu — tu pari o ființă mai puternică. Ai o licărire răutăcioasă în privire, pot să văd asta. Deci, ce zici? Ai de gând să lași orașul ăsta să te înnebunească de nervi? Sau vrei să reușești în viață? Și, mai important de-atât, a continuat el, ai de gând să-ți lași noul prieten gay să te ajute sau nu? Pentru că sunt convins că te pot ajuta.

Mi-am dat capul pe spate și am izbucnit în râs. Brett și-a trecut brațul pe sub al meu și eu am înșfăcat două pahare de pe tava unui chelner și i-am întins unul.

— Pentru noi! am toastat.

— Pentru noi! a repetat el.

Am dat băuturile pe gât și el s-a aplecat și m-a luat de mână.

— Acum hai să mergem la adevărata petrecere. Dacă rămâi aici, n-ai cum să cunoști pe nimeni important.

— Cu excepția ta, desigur, am intervenit eu.

— Cu excepția mea, a chicotit el.

M-a condus prin mulțime și am străbătut zona acoperită de nisip, trecând pe lângă locul unde dansul limbo tocmai lua startul. O formație de tobe metalice amplasată lângă vulcan a început să cânte melodia *Stir It Up*. Prima concurentă era o femeie bronzată, într-o rochie micromini care ar fi făcut-o mândră până și pe Amy Winehouse.

— De când au devenit castorii noul accesoriu la modă? a sâsâit Brett în urechea mea.

La etaj, o namilă de om, copie fidelă a lui Refrigerator Perry[1], a încercat să ne oprească, însă Brett l-a alungat cu o fluturare a mâinii.

— Fata e cu mine, Ruben, a zis el conducându-mă spre o sală luminată difuz.

[1] William Perry, fost jucător profesionist de fotbal american, poreclit „Refrigerator" („Frigiderul") pentru dimensiunile sale.

Din câte se părea, părăsiserăm ținutul hawaiian al limboului pentru un bârlog marocan al opiului. Spoturile aruncau raze roșietice slabe și peste tot oamenii stăteau desculți, tolăniți pe sofale de catifea sau pe perne mari, în jurul meselor pe care tronau lumânări. Plăci de mozaic ca niște bijuterii decorau podeaua și pereții, creând impresia de cavernă.

— Hm, aici e mai bine, nu? m-a întrebat Brett conducându-mă înăuntru. Haide, prietenii mei sunt mai în spate.

În timp ce traversam sala, am zărit pe cineva cunoscut întins pe o sofa, dar nu reușeam să-mi amintesc numele. Avea păr castaniu ușor ondulat și era chipeș — genul de băiatul-cel-voinic-din-vecini. Purta un pulover gri tricotat în punct elastic și discuta însuflețit cu o fată care-mi părea și ea vag cunoscută. Deși nu-mi aminteam numele, i-am făcut un mic semn prietenos cu mâna.

— De unde-l știi pe actorul James McAvoy? mi-a șoptit Brett.

Aproape că m-am înecat cu ultima gură de cocktail. M-am uitat cu mai multă atenție și am realizat că oamenii din jur îmi erau familiari nu pentru că-i cunoșteam personal, ci pentru că erau *faimoși*. Erau actori, personalități din televiziune, staruri din *reality show*-uri — dacă se puteau numi staruri — și fotomodele pe care le zărisem în nenumărate reclame din *Vogue*. Era visul oricărui paparazzo.

În cele din urmă, am ajuns la o masă unde m-a întâmpinat o altă fată drăguță-dar-nu-prea.

— Taylor, a zis Brett. El e Tobey. Tobey, ea e Taylor. Lucrează cu Iris Whitaker la Metronome.

Am zâmbit, terifiată pentru o clipă să dau ochii cu Omul-Păianjen.

— Bună, m-am mulțumit să spun.

Tobey Maguire stătea lângă Jessica Biel, care-l striga pe Justin Timberlake, aflat în celălalt capăt al sălii.

M-am aplecat spre Brett cât am putut de discret.

— Oamenii ăștia sunt prieteni cu tine? l-am întrebat.

— Întreabă-i despre ei înșiși. E subiectul lor preferat de discuție, a șoptit Brett trăgând un scaun pentru mine.

— Cred că la asta pot să mă descurc foarte bine, am șușotit la rândul meu.

Poate că întârziasem cu șase ani, dar simțeam că în sfârșit mă îndreptam spre balul de absolvire — într-o limuzină închiriată, super-cool.

CAPITOLUL 13

— Uite ce vreau eu să știu, a lătrat în telefon Peter Lasky, carismaticul dar temperamentalul șef de la Studiourile Metronome.

Avea întotdeauna un ton autoritar, dar atunci când era supărat — ca acum — aproape că te făcea să-ți ceri scuze pentru simplul fapt că exiști. Chiar dacă vorbea cu Iris, și nu cu mine, tot mi-a venit să-mi scot căștile și să mă ascund sub birou.

A tras aer în piept, probabil pentru a avea mai multă forță să țipe, după care a continuat:

— Vreau să știu de ce acum șase luni mi-ai spus că filmul ăsta va fi varianta noastră la pelicula *Remușcare*, și acum Liga Musulmană Anti-Defăimare — sau cum Dumnezeu îi zice — îmi cere capul. Eu nu vreau decât să mă relaxez la o partidă liniștită de golf, și celularul meu sună ca la nebuni!

— Peter, să nu ne pierdem cu firea, a dat Iris să răspundă calm.

— Nu-mi vorbi de parcă aș fi copila ta adolescentă, Iris! Asta trebuia să fie filmul nostru de Oscar, ce naiba!

M-am înfiorat și mi-am scos pentru o clipă căștile de pe urechi. Uneori, când listam apelurile pentru Iris, mă întrebam dacă ceea ce dorisem să am în viață era cu adevărat o carieră de vis. Dacă urma să ajung la un statut similar cu cel al lui Iris, ce mă făceam când o dată pe săptămână cineva mai puternic decât mine mă suna de pe terenul de golf, pentru că era un om prea important

pentru a veni la serviciu, și urla la mine cât să-mi spargă timpanele?

— Ne ocupăm de asta, Peter, a spus Iris pe un ton liniștitor. Chiar acum mă uit pe o listă cu posibili candidați pentru rescrierea scenariului și...

— Hristoase, un tâmpit s-a băgat peste mine, trebuie să închid, a zis Peter. Ce mama dracului, ești orb? Nu vezi că aia e gaura mea? a țipat el, după care a închis.

Undeva, pe terenul Hillcrest din Beverly Hills, Peter Lasky își descărca nervii pentru *Coșmarul lui Camus* pe un jucător de golf complet nevinovat.

Am pus căștile pe birou. Bine că terminasem pe săptămâna asta. M-am uitat la biroul meu încă relativ ordonat. Niște scenarii, mai multe numere vechi din *Variety* și, desigur, listele mele cu *Lucruri bune* și *Lucruri rele* din ultimele câteva zile. De fapt, mă descurcasem satisfăcător în ultima vreme. Începusem să mă specializez în listarea apelurilor, știam pe dinafară numerele de telefon ale restaurantelor preferate ale lui Iris și memorasem programul ședințelor săptămânale regulate ca pe Sfânta Scriptură.

LUCRURI BUNE
Brett Duncan, noul meu prieten gay.
Discuții cu Jessica Biel pe teme de astrologie; ea susține că toți Taurii sunt nebuni!
Hainele de la Quinn.
Noul meu iPhone. (Sub asta am desenat un șir de inimi.)
Am reușit să învăț rima: vin după bere e o plăcere; bere după vin e un chin.
N-am mai stricat copiatorul — acum, Julissa este cea care face copiile.
N-am mai simțit amenințarea iminentă că voi fi concediată.

LUCRURI RELE
Cabbage pute și acum ca un canal de scurgere.
Kylie se poartă în continuare ca o scorpie.
Kylie se poartă în continuare ca o scorpie.
Kylie se poartă în continuare ca o scorpie.

Partea ciudată era că deși lista de *Lucruri rele* nu cuprindea decât două elemente, părea să atârne mai mult în balanță decât lista de *Lucruri bune.* Bine măcar că în clipa asta Kylie nu era în birou, ci stătea la bârfe cu Cici și Amanda. Așa, atmosfera era mai respirabilă. Și nu mă refer numai la faptul că, de fiecare dată când ieșea, îi stingeam blestemata aia de lumânare parfumată.

Preaiubitul meu iPhone a scos un bâzâit. Un alt mesaj de la Quinn, și mai criptic decât ultimul.

Lecția nr. 4: Prânzul e un câmp de bătălie. Cheia — aliații potriviți.

Am dat să răspund pe loc — ceva realmente elocvent, ca de pildă „Hm?" —, dar m-am gândit că era cazul să mă ocup mai întâi de sarcinile mele. Am ciocănit politicos la ușa lui Iris.

— Am scenariile acelea de la *Endeavor* pe care le-ai cerut, am zis.

Era la jumătatea după-amiezii și soarele pătrundea prin geam într-un unghi care mă făcea să-mi mijesc ochii în timp ce mă apropiam de biroul lui Iris. Razele cădeau pe jungla de plante înșirate de-a lungul ferestrei, dându-le o nuanță strălucitoare de verde-jad, și-i conturau părul, pe care și-l înlăturase de pe față prinzându-și-l cu niște bețigașe de lemn aurite la capete.

— Poftim, am zis împingând scenariile pe biroul negru lăcuit, între ziarul *New York Times*, deschis, și un vraf de cotidiene *Variety*.

Iris s-a strâmbat, a deschis gura și a strănutat de s-a cutremurat încăperea.

— Blestematu-ăsta de Santa Ana, a murmurat scoțând o mână de șervețele de hârtie dintr-o cutie de pe birou. Așa pățesc în fiecare an, în octombrie, a spus gâfâind și cu ochii neobișnuit de umezi.

— Ce-i cu el? am întrebat, cu riscul de a părea proas-tă. Vreau să zic, știu că e vântul, dar de ce îl urăște lumea așa de mult?

Iris a izbucnit în râs.

— Uneori uit că n-ai venit decât de curând în L.A., a spus tamponându-și nasul. Așa ne place nouă, să ne văităm de Santa Ana, a adăugat făcând ghemotoc șervețelele de hârtie și aruncându-le în coșul de gunoi de la picioarele ei. Doar traficul e mai rău decât el. Vine dinspre est și-l urâm pentru că aduce praf și polen și pământ și tot felul de alte lucruri îngrozitoare care ne fac să arătăm așa, a zis gesticulând spre nasul și ochii ei roșii. Dar văd că tu n-ai treabă cu asta.

— Poate la anul, am răspuns eu optimistă.

— Să sperăm că nu, a chicotit Iris.

Am mai făcut un mic pas în față.

— Am citit niște chestii în ultima vreme, m-am aventurat eu, și cred că am găsit persoana cea mai potrivită pentru a rescrie *Camus*.

Iris a deschis o cutie de claritin de pe birou.

— Nu știu ce m-a apucat de-am cumpărat filmul ăla, a spus scoțând o tabletă din folie.

— Azi-noapte am citit scenariul unui tip și am fost realmente impresionată. Numele lui e Steven Udesky.

Mulțumesc, Brett Duncan, mi-am zis. A doua zi după ce făcuserăm cunoștință la petrecerea dată cu ocazia premierei filmului, Brett îmi trimisese prin e-mail parola de logare la Story Tracker, o listă de discuții exclusivistă din Hollywood, împreună cu o notiță: *Un mic premiu pentru fata mea favorită din Cleveland! Ține minte: fără* Judecătoarea Judy*! XXXOOO.*

Story Tracker era o lume complet nouă. Grație buletinului informativ de-aici, nu mă mai simțeam precum puștiul cu șapcă de dans pe cap din fundul sălii de clasă — acum eram și eu la curent cu ultimele noutăți. De pildă, așa aflasem că unui editor de la Warner Bros îi plăcuse o comedie în genul *Blonda de la Drept*, și tot de-aici ajunsesem să știu de un controversat scenarist pe nume Adam Johnson, al cărui portret tandru și ironic făcut unui cuplu pe cale să divorțeze era adorat de jumătate din cei înscriși pe site și blamat drept maculatură bună de aruncat la gunoi de cealaltă jumătate. Nu puteam pune mâna pe fiecare scenariu pe care aș fi vrut să-l citesc, însă Story Tracker mă informa ce se întâmpla în industrie și dacă se întâmpla să vorbesc la telefon cu asistentul unui impresar care reprezenta mulți autori, tot ce trebuia să fac era să cer date despre scenariul care mă interesa.

Așa dădusem peste scenariul la *Echo Park*, la care Iris se holba acum, trăgându-și nasul.

— Kylie mi-a zis deja despre el, a spus ea. Acum câteva zile. N-am apucat să-l citesc, dar ea a insistat că merită atenție.

— Oh, am spus eu dezumflată. Cu atât mai bine.

Kylie a pășit încrezătoare în birou chiar în clipa aceea, de parcă voia să-mi demonstreze adevărul zicalei „vorbești de lup și lupu-i la ușă". Purta o rochie mini, vaporoasă, de culoarea macului, care-i scotea în evidență gambele bine lucrate, și părea foarte încântată de ceva.

— Ai aici costurile de producție defalcate, pentru grila de toamnă, a spus ea trecând ca un vârtej pe lângă mine, de parcă nici nu eram acolo, și punând un dosar negru voluminos în fața lui Iris. I-am rugat să urgenteze raportul.

Iris a deschis dosarul și a scanat prima pagină, plimbându-și ochii gri-verzui dintr-o parte în alta și sprijinindu-și bărbia în palmă.

— Grozav, a zis ridicându-și privirea. Mersi, Kylie.

— Și mi-ai spus să-ți amintesc să scrii discursul acela de acceptare a premiului la prânzul oferit de Asociația Femeilor din Industria de Divertisment. Și azi după-amiază, la șase și jumătate, iei masa cu Drew Barrymore la Mozza, a adăugat zâmbind în culmea fericirii.

Apoi s-a întors spre mine, ca și cum abia atunci mă observase.

— Ai rezervat masa, sper, Taylor? a gângurit ea.

— Tocmai voiam s-o fac, am răspuns încet, încleștându-mi pumnii.

— Păi cred că ar trebui deja să suni, a ciripit Kylie. Doar știi cât de greu e s-o prinzi pe Nancy la telefon după ora trei. *C'est impossible!*

Am aruncat o privire în direcția lui Iris, care era însă complet absorbită de dosar. M-am furișat din biroul ei, imaginându-mi-o pe Kylie în chip de Drew Barrymore în *Scream* — știți voi, scena aia când e târâtă afară din casă și atacată cu o macetă.

În timp ce rezervam masa preferată de Iris, Kylie s-a aplecat peste biroul meu.

— Lângă fereastră! a sâsâit.

Am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap.

— E liberă masa de lângă fereastră? am întrebat la telefon.

După ce am închis, Kylie și-a cocoțat funduletul osos pe marginea biroului meu.

— Taylor, mi se pare minunat faptul că te interesează așa tare aspectele creative ale slujbei, a spus jucându-se cu ceasul ei argintiu marca Raymond Weil, dar n-ar trebui să te implici în scenarii. Nu când ai alte lucruri de făcut.

A dat din cap într-un mod sincer și preocupat, de parcă rostise discursul din toată bunătatea inimii sale.

Am numărat până la cinci în timp ce ea-și trăgea răsuflarea.

— O să țin minte.

— Bravo, a spus Kylie îndreptându-se agale spre propriul birou. A, încă ceva: tocmai ți-am trimis un e-mail cu lista prânzurilor de afaceri pe care le are Iris în restul săptămânii. Ca nu cumva să uiți.

Am scrâșnit din dinți, neluând-o în seamă, și am deschis *New York Times* la pagina cu rebusul, încercând să par ocupată. Căpătasem obiceiul ăsta în colegiu: de câte ori eram cu nervii la pământ, dezlegam un careu. Mă simțeam un pic mai bine când îmi dovedeam mie însămi cât sunt de isteață (din cauza asta nu dezlegam niciodată careul din ziarul de duminică — era deprimant de ușor). Dar înainte de a mă calma la vederea caroiajului regulat în alb-negru și a definițiilor predictibile, pe ecranul computerului a apărut un mesaj instant.

Auteur85: bună străino

Auteur85: cum merge treaba?

M-am făcut mică în scaun. Brandon. Stătea probabil la biroul lui de la compania de producție, bând cafea neagră, cu un exemplar de culoarea somonului din *Observer* lângă cot.

Jurnalul Unei Fete07: Bine. Tu ce faci?

M-am îndreptat în scaun și am tastat deliberat cu punctuația corectă, fapt care măcar mă făcea să mă simt superioară lui.

Auteur85: bine, nimic deosebit.

Auteur85: îți urăști deja viața? gata să revii acasă?

M-am holbat la ecran, cu degetele suspendate deasupra tastaturii. Brandon era o pacoste, asta era clar. Dar dacă ar fi meritat un răspuns sincer, ce i-aș fi spus? Că viața mea în L.A. era o luptă continuă și anevoioasă, dar că încă nu eram dispusă să mă dau bătută, nu-i așa? Am mângâiat tastele cu vârfurile degetelor, fără să scriu nimic.

După care m-am delogat. Nu știu dacă v-am spus că mă pricep foarte bine să fac față conflictelor...

— Dumnezeule! Așa ți-a spus, că sunt pantalonii lui Vince Vaughn?

Kylie aproape că se încovoiase de râs la auzul poveștii spuse de Andrea. Nu ascultasem cu prea mare atenție, pentru că verificam cheltuielile lui Iris, organizându-le în rapoarte săptămânale, dar auzisem suficient pentru a înțelege că după premiera filmului cu Bond la care fusesem și eu, Andrea mersese la barul Villa, unde fusese acostată de un makeup artist tatuat. Sperând probabil s-o impresioneze, acesta îi înșirase tot felul de minciuni, de la unele cu tentă sexuală (cum că ar fi făcut o partidă în trei cu Cameron Diaz și Lucy Liu — mă lași, *Îngerii lui Charlie*?!!) la altele legate de vestimentație (deși nu avea decât un metru șaptezeci, tipul jurase pe mormântul pudelului său că purta ceea ce fuseseră, până de curând, pantalonii preferați din piele ai lui Vince Vaughn).

Evident, Kylie și Andrea nu mă incluseseră și pe mine în discuția lor amuzantă, fapt care nu mă deranjase prea tare, având în vedere că *eu*, spre deosebire de alții, chiar îmi vedeam de treabă.

— Și atunci sigur că i-ai dat numărul de telefon, a cotcodăcit Kylie.

— Nici vorbă!

Andrea a clătinat din cap, râzând. Buclele castanii lucioase au strălucit în razele soarelui.

Și atunci mi-am amintit sfatul lui Brett Duncan. Mi-am adunat tot curajul și mi-am dres glasul.

— Îmi place la nebunie părul tău, i-am spus Andreei, cu un zâmbet luminos.

Era adevărat — avea un păr castaniu foarte frumos, foarte lucios. Care-i cădea pe umeri în bucle ușoare și-i încadra perfect trăsăturile puțin cam bărbătești.

— Știu că întrebarea mea ar putea părea deplasată, având în vedere că nici nu am fost prezentate — am spus aruncând o privire spre Kylie —, dar, pe bune, am observat că întotdeauna arată fantastic. Care e secretul? Produsele pe care le folosești sau faptul că ai o moștenire genetică bună?

Vorbele au sunat mai expansiv decât intenționasem, dar fața cu ochi negri a Andreei s-a luminat imediat de un surâs larg.

— Ambele! a răspuns ea încântată. Sigur, ajută și Bumble and Bumble, dar de fapt ar trebui să-i mulțumesc mamei. Ar trebui s-o vezi. Are părul lung până-n talie.

— Ca Frida Kahlo, m-am aventurat eu.

— Exact, a confirmat Andrea. Deși, desigur, mama nu are sprâncenele unite.

— Păi, dacă le-ar fi avut, aș fi știut unde s-o trimit, am spus eu. Colega mea de apartament e un geniu al

epilării. Deși în cazul de față probabil că ar numi intervenția „design de sprâncene".

Andrea a râs din nou și am simțit un fior de mândrie.

— Apropo, eu sunt Taylor, am zis. Robinul Batmanului lui Kylie. Sau așa ceva.

— Andrea, s-a prezentat ea zâmbind și mângâindu-și buclele. O, a exclamat apoi uitându-se la ceasul de la mână, e deja vremea pentru prânz.

Dumnezeule, mi-am spus. *Prânzul e un câmp de bătălie.* I-am aruncat un surâs sclipitor.

— Și eu aveam de gând să merg la bufet.

— Grozav, a zis Andrea scuturându-și buclele, dar de data asta punând ceva orgoliu în gest. Atunci ar trebui să vii cu noi.

Am zâmbit triumfătoare și am dat să-mi iau poșeta, dar Kylie mi-a luat-o înainte.

S-a ridicat în picioare și și-a aruncat pe umăr geanta cu monograma Louis Vuitton .

— De fapt, ar trebui să rămâi aici ca să răspunzi la telefoane, Taylor, a spus ea ca o scorpie autentică ce era.

În clipa aceea, Iris a ieșit din biroul ei, pregătită să meargă să ia prânzul cu șeful de la marketing. Am prins ocazia.

— O, Kylie, am rostit cât se poate de dulce, mi-e foame de nu mai pot. N-ai vrea să te ocupi tu, te rog, de telefoane? Doar de data asta.

Iris a privit-o întrebătoare, curioasă să audă răspunsul. Cu ea de față, Kylie nu și-a permis să mă refuze.

— Desigur, a spus scrâșnind din dinți.

Dar dacă, așa cum se spune, privirile pot să ucidă, subsemnata ar fi ajuns la morgă mai iute decât îți ia să spui *Spitalul de urgență.*

ꕤ

Bufetul de la Metronome era o încăpere mare, cu puține decorațiuni, pereți albi strălucitori și ferestre din podea până la tavan pe latura însorită dinspre est. Era unu, ora de vârf pentru prânz, așa că majoritatea meselor de crom lucios erau ocupate de personalul de la Metronome care discuta chestiuni de serviciu. Stând acolo singură, așa cum făcusem deja de nenumărate ori, auzisem despre obsesia lui Kate Winslet pentru gogoși, de modul jalnic în care muzicianul Pete Doherty se ocupa de igiena personală, ca și de dismorfia lui Tom Scheffer al nostru. Fusese destul de educativ.

Barul cu salate ocupa o bună parte din spațiul din centrul sălii și, ca de obicei, o mulțime de fete suple roiau în jurul salatei verzi. Ai fi zis că erau tentate de *risotto*-ul cu șofran sau de pieptul de pui la rotisor — *eu*, una, eram întotdeauna tentată —, dar nu, mă aflam în L.A., locul unde toată lumea ține regim. Așa că-și umpleau farfuriile cu *mesclun*[1], la care mai adăugau câteva bucăți de morcov, roșii cherry și poate o felie sau două de sfeclă. În capătul barului erau plasate platourile cu biscuiți, dar nu văzusem niciodată vreo femeie atingându-se de ei.

Andrea era și ea, desigur, o adeptă înfocată a salatelor, cu toate că a mers atât de departe încât și-a pus un ou fiert tare deasupra verziturilor, șase grame de grăsime blestemată. În onoarea prieteniei care înmugurise între noi, am renunțat să mă mai opresc la tava cu felii de pizza și am urmat-o spre masa pe care erau etalate bolurile cu legume. Am aflat cu această ocazie că amândurora ne plăcea oțetul balsamic, deși asta nu m-a făcut să sar la concluzia că suntem surori sau așa ceva.

[1] Salată de origine provensală, un amestec de rucola, salată verde, spanac etc..

Ne-am așezat tăvile pe o masă de lângă ferestrele mari care dădeau spre intrarea grandioasă în Studiourile Metronome. Andrea a dat o fugă după o Cola dietetică iar eu m-am înfruptat din salata ca pentru iepuri. Pe geam, razele puternice de soare cădeau binefăcător de calde pe fața mea și pentru o clipă am închis ochii, scăldându-mă în strălucirea lor. Deși clima caldă din L.A. figurase pe lista mea de argumente Pro și Contra înaintea plecării de pe Coasta de Est (Contra: Părăsirea lui Brandon; Pro: Părăsirea lui Brandon), de când mă mutasem nu prea stătusem pe-afară.

Am auzit cum o tavă era împinsă și așezată vizavi de a mea și am deschis ochii. Cici se holba curioasă la mine. Dar simplul fapt că alesese să stea la masa mea era încurajator.

— Scuze, nu prea am apucat să stau la soare, am explicat eu timidă.

Minunat! Era debutul meu la masa de prânz în compania cuiva, iar eu mă pomenisem făcând plajă în mijlocul sălii, ca un om al cavernelor care dă brusc de soare.

— Știu ce vrei să spui, a dat Cici din cap zâmbind, spre surprinderea mea, ca și cum chiar mă înțelegea. În ultima vreme, Gould m-a obligat să stau după program aproape în fiecare seară. Nici eu *nu* mi-am luat porția de vitamina D.

Andrea s-a întors cu sucul și pe urmă și-a făcut apariția și Amanda. N-a dat semne că era mirată să mă vadă stând cu grupul fetelor cool. Mi-a oferit un surâs prietenos, de parcă interacțiunile noastre ar fi fost așa de când lumea și pământul. Chestie care o făcea să pară cam prefăcută, dacă nu de-a dreptul cu două fețe, dar n-aveam niciun chef să mă plâng de asta.

— Deci, a început Amanda uitându-se la noi ca și cum tocmai declara deschise lucrările unui consiliu de conducere. Ce faceți voi...?

A fost însă întreruptă de Wyman, care s-a trântit pe scaunul de lângă mine, cu obrajii îmbujorați.

— Dumnezeule, fetelor, a zis el împingându-și ochelarii cu lentile groase în sus pe nas — de data asta fără un aer studiat. N-o să vă vină să credeți ce-am aflat.

Am zâmbit în sinea mea. Wyman Bârfitorul, mi-am spus, era o schimbare revigorantă față de Wyman Cinefilul cel Snob.

Fără să le lase fetelor timp să ghicească, Wyman și-a dat drumul la gură.

— Ați văzut și voi că Melinda Darling părea că se-ngrășase în ultima vreme, nu?

Amanda și Cici au dat din cap la unison, de parcă asta era o temă normală de discuție la masa de prânz. Sau poate că era.

— Așa e. Și are impresia că bluzele-alea largi de mătase pe care le poartă mai nou o ajută să pară mai slabă, a chicotit Cici.

— Ei bine, am aflat că nu se-ndoapă cu carbohidrați — e însărcinată! a exclamat Wyman pocnind cu palma în masă pentru a-și sublinia spusele.

— Nu se poate! a strigat Cici.

Mi-am ținut capul înclinat, mestecând la salată, și mi-am propus în gând să arunc toate hainele largi de mătase pe care le aveam prin casă, până ce reușeam să-mi controlez pofta de a mânca pizza, biscuiți și orice altceva cât de cât gustos din ceea ce se servea la bufet.

Wyman a continuat să ne dea amănunte cu privire la Melinda și faptul că era gravidă. Am aflat că era primul ei copil și că deja se hotărâse să-i dea numele Friday, indiferent de sex. Pe soțul ei îl chema Rubenstein, ceea

ce însemna că peste câteva luni avea să vină pe lume un copil cu numele Friday Darling Rubenstein. Interesant, nimeni nu părea să-și facă griji în legătură cu numele ridicol al copilului.

Amanda și-a scos lingura dintre buzele ei roșii și, bosumflată, a declarat:

— Pun pariu pe iaurtul meu Light&Fit că n-o să se mai întoarcă la lucru după ce face copilul, a zis dându-și pe spate părul negru lucios.

Wyman a bătut din palme, în semn că era total de acord.

— Evident. Soțul ei face bani frumoși la Paramount.

— Deci cât credeți că mai are până naște? a întrebat Cici încet, uitându-se de jur împrejur de parcă se temea să nu fie auzită.

Atunci mi-am dat seama că asistenții, cu toată superficialitatea lor, nu erau fascinați de fluctuațiile de greutate ale Melindei doar de dragul bârfei. Erau interesați pentru că sarcina ei însemna probabil că avea să plece de la Metronome.

— Cred că mai are trei sau patru luni, a răspuns Wyman, tot cu voce joasă.

— Pun pariu că-l vor promova pe Joey Abel, a șoptit Andrea.

Văzând că nu reacționez, s-a aplecat spre mine.

— Executivul ăla de la creație care seamănă cu Harry Potter.

Am încuviințat din cap, reperându-l instantaneu. Tipul avea păr negru ciufulit și purta ochelari rotunzi cu rame metalice. Tot ce-i lipsea era cicatricea în formă de fulger de pe frunte.

Mai știam și că Joey Abel nu ocupa poziția aceea de mai mult de un an. Dacă era promovat, la departamentul de creație se elibera un post de executiv debutant.

Ne-am uitat unii la alții, înțelegându-ne din priviri. Peste câteva luni, jobul visat de orice asistent avea să devină disponibil și puteam intra cu toții în cursă.

Cici a fost cea care a rupt tăcerea. Și-a dat capul pe spate și a ridicat sticla de Cola dietetică.

— În cinstea copilașului Melindei!

— Să trăiască Friday Darling! am intrat și eu în joc.

Toată lumea a ridicat paharele chicotind.

Mă simțeam bine, râzând cu amicii lui Kylie în timp ce ea rămăsese în birou ca să răspundă la telefoane și să-i trimită IM-uri plângăcioase iubitului ei tenisman. Dar prânzul ăsta însemna mai mult decât o răzbunare. Acum aveam un nou scop în viață. Dacă într-o singură săptămână reușisem să întorc lucrurile în favoarea mea, cine știe ce puteam realiza înainte ca Friday Darling să apară pe lume?

A, și nu știu dacă am apucat să vă zic că în ziua aceea purtam o rochie Zac Posen...

CAPITOLUL 14

Vântul Santa Ana sufla uscat și fierbinte peste întregul bazin al Hollywoodului de Vest, pârjolind tufișurile din Griffith Park și de mai sus, de pe drumul de coastă care ducea spre Malibu. În sala de bal de la Beverly Hilton aerul era însă rece ca gheața. Mi-am tras jacheta Vince de cașmir, cadou de la Quinn, peste umerii goi și mi-am înfășurat mâinile într-un șervet. Crezusem că rochia strâmtă fără mâneci marca Catherine Malandrino avea să fie perfectă pentru prânz, dar se vede treaba că ar fi trebuit să rămân la vechiul meu taior de lână.

Iris, îmbrăcată într-un costum alb de comandă, stătea la masa principală pentru că fusese votată Femeia Anului de către Asociația Femeilor din Industria de Divertisment, pentru clarviziunea de care dăduse dovadă și contribuția remarcabilă la dezvoltarea industriei cinematografice. Părea însă foarte blazată; avea sertarele pline de astfel de distincții.

— Ce ai? m-a întrebat Kylie încruntându-se ușor în timp ce ducea delicat la buze o lingură de supă de castraveți.

Se pare că dinții îmi clănțăniseră în gură.

— Nimic. Mi-e cam frig, am ridicat eu din umeri.

— Răcoarea face bine la metabolism, a comentat ea tamponându-și politicos gura cu șervetul de olandă liliachiu.

Un chelner s-a aplecat spre ea și i-a umplut din nou cupa de cristal cu apă Voss îmbuteliată, privind-o de parcă era hămesit, iar ea era o friptură suculentă.

Așteptasem cu nerăbdare acest prânz, atât pentru schimbarea de decor, cât și pentru ocazia de a purta rochia în nuanța ardeziei albăstrui care, credeți-mă, nu vreau să mă laud, dar chiar îmi scotea frumos în evidență ochii. Până acum însă, evenimentul fusese o mare deziluzie. În primul rând, pentru că încăperea era o sală de conferințe obișnuită, dar supraestimată (și *nu* International Ballroom în care se decernează premiile Globurile de Aur), cu pereți crem, fețe de masă crem și scaune cu tapițerie crem. Singurele pete de culoare erau aranjamentele florale, explozii în nuanțe vii de crini și pasărea-paradisului care-o făceau pe Iris să-i lăcrimeze ochii din cauza polenului. A doua chestiune care mă deranja — și cea mai gravă dintre ele, trebuie să recunosc — era faptul că stăteam la aceeași masă cu Kylie, înghesuită între două femei mai în vârstă purtând etole din blană de nurcă și sorbind Bloody Mary, și care nu erau deloc interesate să converseze cu noi.

Asta însemna că eram nevoită să mă zbat să fac conversație politicoasă cu ea până la felul principal — pește. Am ales așadar să atac tema iubitului ei, tenismanul cel chipeș, pentru că tipul n-avea nimic de-a face cu Metronome și, în al doilea rând, părea cel puțin teoretic un subiect ușor de adus în discuție.

— Deci cum mai merg lucrurile între tine și Luke? m-am aventurat eu.

Kyle s-a încordat un pic auzind întrebarea.

— Cum nu se poate mai bine, a răspuns vicleană, jucându-se cu furculița. Dar tu? Ai mai avut vreo întâlnire?

Ochii ei m-au cercetat curioși.

— Nu, am răspuns cu toată sinceritatea.

După dezastrul cu Mark Lyder, fusesem prea înspăimântată ca să mai ies cu cineva în oraș — nu că aș fi avut cine știe câte ocazii — și îmi alimentasem în secret superstiția că o nouă întâlnire avea să mă coste slujba. N-aveam însă de gând să dau glas temerilor mele nebunești de față cu ea, mai ales că toată povestea aceea cu Kylie-care-încercase-să-mă-facă-să-fiu-dată-afară era un subiect mult prea stânjenitor. Așa că am spus:

— Toți cei cu care fac cunoștință par să cunoască pe toată lumea. M-aș simți aiurea ieșind cu cineva despre care unii spun că a mai... Nu știu. Aș fi probabil nevoită să mă uit mereu peste umăr.

M-am rezemat de spătarul scaunului în timp ce chelnerul îi umplea *din nou* paharul lui Kylie.

— Nu prea are sens ce spun, nu-i așa?

— Ba da, a oftat Kylie, aparent sinceră, dându-și un cârlionț lung gălbui-untos peste umăr. În industria asta, e greu de știut care relații sunt adevărate și care nu. De aceea, mă bucur că am un iubit care nu lucrează în aceeași branșă.

Am înfipt gânditoare furculița în sparanghel și m-am servit cu o bucățică. (Mi-era o foame de lup, dar, desigur, trebuia să păstrez manierele elegante la masă.) Mi se părea straniu să port o conversație normală, cel puțin la prima vedere, cu Kylie. Care dădea brusc semne că avea încredere în mine.

— Deci n-o să ieși niciodată cu un regizor, să zicem? am încurajat-o să mi se destăinuie.

Kylie a clătinat violent din cap.

— E amuzant să flirtezi cu ei, dar nu să-ți *dai întâlnire*, a spus ea. Iar impresarii sunt și mai răi.

S-a cutremurat și a început să taie peștele cu cuțitul. În stânga ei, femeia mai vârstnică, în etola aceea de blană

atât de teatrală (ne spusese că e designer de costume de scenă, după care ne-a întors spatele și nu ne-a mai băgat în seamă), continua să trăncănească despre Cate Blanchett, care avea, aparent, ochi de designer pentru țesături și linia croielii. Însoțitoarea ei se holba la crini de parcă fusese hipnotizată de un șaman extrem de plicticos.

— Pe de o parte, impresarii sunt omniprezenți și pot fi chiar utili..., a zis Kylie gesticulând cu furculița în direcția mea, dar pe de altă parte, dacă relația nu merge bine, te trezești că te vorbesc de rău în fața tuturor. V-ați despărțit în termeni urâți? Cât ai clipi din ochi, a adăugat pocnind din degete, cei de la revista *Endeavor* vor afla care e poziția ta favorită când faci sex.

Pe fața ei drăguță s-a ivit o încruntătură și în clipa aceea m-am întrebat dacă nu cumva o pățise cu un impresar. Dar după aceea a râs din nou veselă.

— În ceea ce privește impresarii, politica mea e „uită-te, dar nu pune mâna".

Mi-am amintit de Mark Lyder și de cât de interesat fusese să stea la palavre cu mine după ce-l respinsesem. Politica lui Kylie nu era tocmai revoluționară, dar reprezenta probabil mai degrabă o regulă de bun-simț.

— Sfatul meu? a zis Kylie înghițind bucata de pește. Găsește-ți un tip care să te adore. Pe tine, nu pe el însuși. Nu sunt prea mulți, mai ales aici, în L.A., dar câțiva tot or fi. N-ai decât să cauți cu atenție.

Și-a tamponat cu șervetul buzele date cu gloss Chanel și a pus furculița jos. După cinci înghițituri, terminase cu prânzul. Oricum, era mai mult decât o văzusem vreodată mâncând.

Am meditat la sfatul ei în timp ce ungeam delicat o chiflă cu unt. Măcar în privința relațiilor amoroase părea să-și fi stabilit corect prioritățile. Nu multe fete atât de ambițioase și calculate ca ea ar fi ieșit cu un tip care îi

învăța pe nevricoșii locuitori ai Los Angelesului cum să trimită o minge galbenă peste fileu. Poate că nu era atât de îngrozitoare pe cât părea. Sau poate că se purta acum mai drăguț cu mine pentru că după o săptămână în care înregistrasem victorii, începuse, în sfârșit, să-și dea seama că eram o adversară redutabilă.

Gândurile mi-au fost întrerupte de un mesaj pe iPhone.

Rochia îți vine bine.
Nu și jacheta.

M-am îndreptat în scaun, uitându-mă în jur după Quinn. Un aranjament floral gigantic de inspirație asiatică, alcătuit din crenguțe și crini și amplasat în centrul sălii, îmi bloca vederea. Am ținut telefonul în poală și am tastat.

Ești aici? Nu te văd.

Răspunsul lui Quinn a venit după o clipă.

Lecția nr. 5: Recrutează o asistentă fidelă.

Kylie s-a uitat critic la telefonul meu.

— Ce faci acolo? Curând o să-nceapă discursurile.

— Nimic, am răspuns, aplecându-mă și mai tare sub masă.

Ne întâlnim la toaletă. 5 minute.

ꕥ

— Nu-mi vine să cred cum îți bați joc de rochia asta, m-a luat Quinn peste picior în timp ce-și netezea părul lung arămiu în oglinda cu ramă aurită de la baie. N-ai putut și tu să ieși să-ți iei o jachetă scurtă și drăguță sau așa ceva?

Am suspinat și mi-am scos șovăitoare jacheta — pe brațe, aveam pielea găinii. M-am gândit să pornesc uscătorul de mâini ca să mă încălzesc un pic, însă părea un gest deplasat.

— Ce cauți aici? am întrebat-o. N-ar fi trebuit să fii la școală?

— E sărbătoare, ziua lui Columb, a oftat Quinn răsucindu-se pe călcâie.

Purta un top de satin bleu și o pereche de pantaloni de smoking negri, iar la gât avea un colier de diamante în forma unui simbol chinezesc a cărui semnificație n-o cunoșteam. Să fi fost *Răsfățată*? Sau *Prea bună pentru tine*? Dar pe urmă m-am dojenit singură. N-o fi fost ea cea mai drăguță fată din lume, dar mie îmi fusese extrem de utilă.

— Toți prietenii mei sunt la plajă, numai mama trebuie să vină aici ca să fie onorată de o gașcă de hoaște scofâlcite. E atât de nedrept, s-a plâns Quinn jucându-se cu petalele unei orhidee plantate într-un ghiveci și aruncându-mi o privire apreciativă. Măcar tu văd că arăți mai bine.

— Mă și simt mai bine, am recunoscut cu sinceritate. Am început să preiau controlul.

Quinn și-a trecut degetele peste simbolul chinezesc al colierului.

— Atunci poate că nu mai ai nevoie de mine, a spus pe un ton rece și calculat.

— Nu, nu, am nevoie, chiar mare nevoie, m-am grăbit să răspund. Ce-ai vrut să spui cu recrutarea unei asistente?

— Ai nevoie de cineva care să-ți țină mereu spatele. Cineva care să te ajute la nevoie.

— Ca tipul ăla angajat să-i care umbrela lui JLo?

Quinn și-a dat peste cap ochii albaștri ca gheața și nu m-a învrednicit cu niciun răspuns.

— Ai remarcat-o pe bruneta aia înaltă care era cu mine la Pinkberry? O cheamă Lucinda. E prietena mea de rezervă. Îți trebuie cineva care să-ți fie loial și să facă ce-i spui. Tot ea îți va spune ce zic ceilalți despre tine. Asta e de fapt regula numărul unu. Prima pe care ar fi trebuit să ți-o predau.

— Și dacă nu vreau să aflu ce spun ceilalți despre mine?

Quinn a luat o sticlă de apă de colonie de pe tava argintie cu produse cosmetice din dotarea băii.

— Totul se reduce de fapt la a ști tot timpul adevărul, a spus pulverizând colonie în aer. În felul ăsta, nimeni nu te poate răni sau lua prin surprindere. Îi deposedezi de putere. Gândește-te: nimeni nu vrea să audă ceva rău despre sine. Dar nu ți se întâmplă să stai trează noaptea gândindu-te la tot ce poate fi mai rău? Chestia asta nu te sperie?

M-am așezat pe unul dintre scaunele de satin roz din zona în care puteai să-ți pudrezi nasul. Nu știam dacă pantofii Manolo pe care-i purtam fuseseră ai lui Quinn sau ai vreuneia dintre amicele ei, dar erau mai puțin confortabili decât mi-aș fi dorit.

— Da, cred că e puțin înfricoșător.

— Nimeni în afară de mine nu ți-ar spune că în clipa asta arăți groaznic. Dar nu te face să te simți bine când știi că eu îți voi spune mereu adevărul?

Am tras de un fir de ață care ieșea din perna de pe banchetă și m-am uitat la reflexia chipului meu în

oglinda mare și aurită. Se vedea clar că-mi era frig și eram obosită.

— Bine. Aflu ce cred ceilalți despre mine. Mare scofală!

Quinn a zâmbit.

— Și cred că există o mică învățătură de tras și de-aici. Lecția numărul șase. Care nu e foarte brutală. Dacă vrei s-o auzi.

Și-a împins mai sus pe brațul bronzat un șirag de brățări de aur.

Mi s-a făcut gura pungă și m-am strâmbat în oglindă.

— OK, am zis.

— Să știi întotdeauna mai mult decât dușmanii. Ori de câte ori poți, încearcă să obții informații din interior. Ca de pildă, despre mama. Ar trebui să mă folosești ca să te dai pe lângă ea.

Aproape că mi-am dat cu pumnii în cap. De ce nu mă gândisem și singură la asta? Ar fi trebuit s-o storc pe Quinn de informații cu privire la Iris, de câteva săptămâni bune. Mă simțeam ca în clasa a noua, când îmi luase luni de zile pentru a-mi da seama că ceilalți colegi se uitau la sfârșitul manualului de geometrie, unde se aflau răspunsurile, în timp ce eu încercam să rezolv singură problemele, ca o tocilară cu acte în regulă ce eram. Sigur, asta se și presupunea că trebuia să fac, dar era *mult mai ușor* să copiezi.

Mi-am ridicat privirea spre Quinn, care mă domina cu înălțimea ei.

— Mă gândeam să-i cumpăr niște flori. Ca s-o felicit pentru distincția primită.

Quinn a ridicat o mână în aer și a scuturat din cap.

— Urăște florile, are alergie. Uite ce trebuie să faci. Adoră un anumit tip de ciocolată care nu se găsește decât în Franța.

Am gesticulat, neajutorată.

— Atunci, dacă n-ai cumva un bilet spre Paris în poșetuța ta Chloe...

— În Franța *și* la magazinul de delicatese din Farmer's Market, m-a întrerupt Quinn. Mamei îi place la nebunie.

S-a îndepărtat de chiuvete, a trecut pe lângă mine și s-a îndreptat spre ușă.

— Și aici intervine *asistenta,* a spus.

— Corect! am exclamat eu bătând din palme.

Asta era chiar ușor: o aveam pe Julissa la îndemână. Care în clipa asta prelua mesajele telefonice pentru Iris.

M-am dus spre tava cu cosmetice și mi-am dat cu puțin fixativ în timp ce sunam. Julissa a ridicat receptorul la primul apel. I-am zis despre ciocolată și i-am spus numele produsului, pe care mi-l suflase Quinn. Când am închis, am văzut-o pe Quinn holbându-se la mine.

— O să-i cer mai încolo, în mod oficial, să-mi fie asistentă, am explicat eu.

— OK, a dat ea din cap, aparent satisfăcută. Și încă ceva. O chestie pe care am tot vrut să ți-o spun, a zis venind dinspre ușă și oprindu-se direct în fața mea. Privirea mortală supremă.

— Privirea mortală?

— E o chestie crucială, așa că fii atentă. Bun. Mai întâi îți mijești ochii. Așa, a spus îngustându-și ochii albaștri până ce au ajuns ca niște fante. Ca și cum ți-ar lăcrima. După care gura, a zis ridicându-și buza de sus cu câțiva milimetri și curbând-o ușor. Pe urmă te uiți la persoana respectivă de sus până jos preț de minimum cinci secunde. Uite-așa!

Am constatat șocată că o mimică aparent simplă putea face pe cineva să arate incredibil de crud. Pe bune, aș fi

fost în stare să fac orice ca să nu se mai uite la mine în felul ăla.

— Acum e rândul tău, mi-a poruncit Quinn.

Am încercat să-mi mijesc ochii cât mai mult. M-am și încruntat, pentru a spori efectul, apoi mi-am ridicat buza de sus imitând cât de bine eram eu în stare un mârâit feroce.

Quinn a izbucnit în hohote de râs.

— Dă-mi iPhone-ul, a spus întinzându-se după poșeta mea.

I-am dat telefonul. L-a ridicat la înălțimea feței, și-a compus așa-numita privire mortală și a făcut o poză.

— Poftim, a spus dându-mi-l înapoi. Practică expresia asta în fața oglinzii.

M-am zgâit la poză. Era foarte intimidantă.

— Mersi.

— Cu timpul o să te obișnuiești, a murmurat ea mergând spre ușă.

Era cea mai încurajatoare frază pe care mi-o spusese vreodată.

Am dat s-o urmez, dar m-a oprit ridicând mâna.

— Numără până la o sută, a zis, după care s-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

— E cumva ciocolată Anne-Sarine? a întrebat Iris răsucind în mâini batoanele împachetate în folie purpurie cu auriu și prinse laolaltă cu o panglică roșie. Oh, Taylor, e ciocolata mea preferată.

Kylie și-a ridicat ochii de la computer.

— Ce e aia? a întrebat plimbându-și ochii, suspicioasă, de la Iris la mine și înapoi la Iris.

De la prânz încoace se purtase surprinzător de drăguț cu mine, dar aveam senzația că amabilitatea ei nu va ține prea mult.

— Da? Îți place? am întrebat eu nevinovată. E și favorita mea. Am devenit dependentă de ea ultima oară când am fost la Paris.

Era o minciună, dar merita să risc. Kylie s-a încordat, intrând în defensivă, de parcă era stăpâna Franței.

— Când colega mea de apartament mi-a spus că se găsește la Farmer's Market, am fost în culmea fericirii. Aș putea să mănânc ciocolată Anne-Sarine cât e ziua de lungă!

Iris m-a privit radioasă pe deasupra pachetului.

— Mulțumesc mult, Taylor, a zis ea pe un ton cald.

— Felicitări din nou, am spus zâmbindu-i la rândul meu. Acum trebuie să mă ocup de niște e-mailuri de la impresari. Savurează ciocolata!

Kylie mă urmărea siderată. Aș fi putut să mă obișnuiesc cu mutra aia a ei.

Am găsit-o pe Julissa cea nostimă și cu față de spiriduș la Xerox, unde copia niște scenarii.

— A fost totul în regulă? m-a întrebat ea zeloasă. Asta era marca pe care o voiai, da?

Am scos din geantă o bancnotă de zece și una de douăzeci și i le-am întins.

— Totul a fost OK.

— A, nu, e prea mult, a spus Julissa uitându-se la bancnote.

— Ia banii, am îndemnat-o. Doar nu ești plătită pentru munca pe care o faci aici, nu?

Julissa a zâmbit și a luat delicat bancnotele. În spatele ei, copiatorul arunca pagină după pagină din ceea ce unii sperau că va fi următorul film marca producătorului Seth Rogen.

— Am o întrebare pentru tine, Julissa, am spus pe un ton lejer, rezemându-mă de fax. Mai degrabă o propunere. Ți-ar plăcea să fii cititorul meu personal de scenarii?

Julissa a scos un mic țipăt de încântare.

— Pe bune?

— Mda. N-am cum să le parcurg pe toate. Tot ce trebuie să faci e să le citești pe cele pe care ți le dau eu și să-mi spui dacă sunt suficient de bune pentru a i le propune lui Iris.

Pentru o clipă, mi s-a părut că se avântă spre mine ca să mă îmbrățișeze, dar s-a controlat și s-a întors spre copiator, luând primele pagini din scenariu.

— Mulțumesc, a spus înroșindu-se și uitându-se în jos.

— A, și încă ceva, am zis, adăugând după o pauză: în seara asta ieși cu mine în oraș. Asta dacă n-ai altceva de făcut.

— Te întâlnești cu Jessica Biel? m-a întrebat cu răsuflarea tăiată.

În dimineața de după premieră îi povestisem în bucătărie despre conversația mea pe teme astrologice cu domnișoara Timberlake.

— Nu. Cu prietenul meu, Brett. La El Guapo.

— Grozav. Îmi place la Guapo.

În timp ce Julissa se îndepărta pe coridor, nu am putut să nu mă simt un pic vinovată. Fata nici măcar n-avea propriul birou la care să stea, iar în departamentul nostru nu erau decât trei stagiari. Cum Dumnezeu avea să citească toate scenariile alea?

Dar, pe de altă parte, nu pentru asta erau asistentele?

CAPITOLUL 15

— Deci cum crezi că o să ies din astea? am întrebat uitându-mă în jos la uniforma mea de soră medicală, făcută din latex, la ciorapii albi de plasă și pantofii sexy fără călcâi.

— Cu multă pudră de talc pentru bebeluși, a răspuns Magnolia aranjându-și decolteul costumației sumare de servitoare franțuzoaică în așa fel încât sânii să-i pară cât mai mari. Apropo, sper că te-ai dezinfectat înainte pe mâini cu loțiune Purell, da?

— Sigur, am răspuns, dându-i un ghiont.

Făcusem rost de recuzită de la magazinul de costume Wardrobe (nu e de mirare că studioul scăpase de boarfele astea după filmul lui Brett Ratner, făcut în urmă cu câțiva ani). Când Magnolia mă întrebase pe cine personificam, îi răspunsesem că eram Florence Nightingale[1] la Cinemax. Iar ea era Jennifer Aniston în scena aia din *Prieteni cu bani* în care, menajeră fiind, curăța casa, numai că Magnolia arăta mai degrabă a târfă, fapt de care era și ea conștientă.

O, da, sărbătoarea de Halloween. În Cleveland o celebram decorând casa cu pânze de păianjeni și becuri negre și purtând costume cumpărate de la drogherie. În colegiu, accentul se mutase pe costume amuzante și ironice; în ultimul meu an de facultate mă îmbrăcasem

[1] Infirmieră britanică (1820–1910), inițiatoarea serviciului medical modern.

în Nevastă disperată, completând ținuta cu un șorț și un cuțit însângerat. Rezidenții din L.A. păreau însă să vadă în acest eveniment o scuză pentru a se dezgoli cât mai mult posibil fără a-și expune organele genitale. Din locul unde stăteam, în mijlocul balului mascat organizat anual de fotomodelul Heidi Klum la clubul de noapte The Green Doors, puteam număra trei Polițiste obraznice, trei Surori medicale târfe (și cu mine, patru), trei Hercule, doi Gregory Louganis[1] și cinci Iepurași Playboy. În timp ce sorbeam un martini, Adam și Eva au trecut pe lângă mine, plimbându-se țanțoși în bikini imprimați cu frunze de smochin, cu trupurile bronzate la Mystic Tan și ținând în mâini cartoanele cu cele șase sucuri/beri pentru el și ea.

Magnolia a scos un fluierat.

— Cine-i drăgălașul ăla?

Am crezut că se referă la Greg numărul 2, dar am văzut că se zgâiește fascinată la un bărbat cu părul lung și încâlcit și barbă deasă, îmbrăcat într-un tricou bleumarin și blugi decolorați.

— Cine? Unabomber[2]?

— E simpatic, s-a apărat Magnolia.

Aproape că uitasem de gusturile Magnoliei în materie de bărbați, identice cu cele privind câinii: îi plăceau ființele păroase și urât mirositoare.

— Presupun că are ceva din muzicianul Cisco Adler în el, mi-am dat eu conciliant cu părerea.

Magnolia a dat pe gât băutura, apoi mi-a întins paharul gol.

— Urează-mi noroc, a zis pornind spre individ.

[1] Sportiv american olimpic.

[2] Ted „Unabomber" Kaczynski, matematician american devenit terorist, autorul a numeroase atentate cu bombă prin poștă începând din anii 1978, timp de aproape 20 de ani.

Muzica s-a schimbat, trecând la un remix după melodiile rock ale formației Silversun Pickups, iar eu am sorbit din nou din martini scanând mulțimea în căutarea lui Brett. După escapada de la El Guapo, abia dacă ne mai întâlniserăm. Avusesem prea multe scenarii de citit. Chiar și după ce-i pasasem câteva Julissei, tot mai aveam un maldăr de șaizeci de centimetri înălțime pe podeaua din camera de zi.

Nu eram singura ocupată până peste cap. Iris încerca să pună mâna pe un scenariu al lui Gondry, Tom Scheffer și Peter Lasky se străduiau și acum să pună cap la cap *Coșmarul lui Camus,* asistenții făceau în continuare speculații cu privire la plecarea Melindei Darling de la Metronome, iar eu mă luptam s-o fac fericită pe Iris și s-o țin pe Kylie la distanță. Totuși, fiecare dintre aceste sarcini părea din zi în zi tot mai ușoară, și în timp ce cocktailul începea să-și facă efectul, sentimentul meu că totul era în regulă pe lumea asta devenea tot mai acut.

Pe de altă parte, eram *singură* în mijlocul unei petreceri și purtam o rochie de latex. Așa că m-am gândit să caut o cunoștință, pentru a fi mai sociabilă. Și cum Magnolia și Unabomber se uitau adânc și drăgăstos unul în ochii celuilalt (și cum mi se păruse că văd mâna tipului mișcându-se spre fundul ei), m-am hotărât să mă îndrept spre bar.

Mi-am croit drum printre niște cocotieri plantați în ghivece și două femei îmbrăcate în Pisicuțe sexy[1] (pe bune, chiar până acolo se ajunsese?) și am rânjit. Iată-l și pe Brett Duncan rezemat de tejghea și stând la taclale cu un Dracula cu fața albă ca de ceară. Brett era îmbrăcat într-o jachetă strâmtă cu nasturi asortată cu o pereche de ciorapi albaștri care-i scoteau în evidență picioarele de

[1] Personaje dintr-un film porno.

invidiat. La șold purta o sabie lungă, ce părea cu adevărat periculoasă.

— Bună, Brett! am strigat eu. Mișto colanți! Cine ești? Eu sunt ușuratica de Florence Nightingale.

— Romeo! Și tu ești Julieta mea, a exclamat Brett sărutându-mă pe amândoi obrajii.

În loc să mă prezinte amicului cu pielea palidă, m-a tras spre ringul de dans. Am dat să protestez cum că voiam să mai beau ceva, dar îmi înfipsese deja în braț unghiile sale îngrijite.

— Ai picat la țanc, mi-a șoptit la ureche în clipa în care ne-am îndepărtat la o distanță sigură de bar.

A dat din cap în direcția lui Dracula, care se holba acum abătut la cocktailul său de culoarea sângelui.

— A fost al naibii de stânjenitor. Nu l-am mai întâlnit pe tip de când am fugit din apartamentul lui. Băusem prea multă bere și, crede-mă, arată mai bine *acum,* cu machiajul ăla de vampir pe față, decât atunci când l-am văzut *după ce* mi-a trecut beția.

Am chicotit și i-am luat paharul din mână, trăgând o dușcă zdravănă. Mă amuza ideea cu Brett într-o postură dubioasă. Deși având în vedere vestimentația pe care o purtam, nu eu eram cea mai în măsură să-l judec.

— Ascultă, a zis Brett învârtindu-mă pe o variantă instrumentală a unei melodii a lui Duffy, care urla din difuzoare. Trebuie să vii cu mine într-un weekend la Sonoma, la mătușa mea, pentru o mică degustare de vinuri. Toamna e anotimpul merlotului și ăla e locul perfect pentru detoxifierea de L.A. N-o să accept un refuz!

— Desigur! mi-am dat eu acordul, cu toate că prezența mea acolo nu părea opțională.

Perspectiva mi se părea însă amuzantă. Cu câteva luni înainte, un weekend liniștit „de detoxifiere", departe de Hollywood, ar fi fost tot ce-mi doream. Acum, simpla idee

de a ieși din L.A., chiar și numai pentru două zile, îmi cam dădea fiori reci pe șira spinării. Cine știe ce se putea întâmpla în absența mea?

— Hei, Soră sexy, a bolborosit o voce undeva, în spatele meu. Am aici, ăăă... jos, ceva *umflat* pentru tine. Cred că ar trebui să arunci o privire!

După care persoana — oricine o fi fost ea — a izbucnit în hohote de râs și s-a prăbușit cu zgomot. M-am întors și am văzut un tip surprinzător de drăguț, îmbrăcat în costum de astronaut, căzut lat la podea la câțiva pași de noi.

— Te iubesc, a strigat el de jos. Vrei să te măriți cu mine?

— Cum să nu? am răspuns râzând și continuând să dansez, înlăturându-mi părul de pe frunte cu un gest de asistentă medicală sexy și încercând să nu mă împiedic în pantofii mei de femeie ieșită la agățat.

Era o petrecere fabuloasă, cu fabulosul meu prieten homosexual într-un costum fabulos de lasciv. Ce puteam să-mi doresc mai mult de la viață?

În clipa aceea, ochii mi-au fost atrași, aproape instinctiv, de banchetele VIP de la etaj. Privirea mi-a aterizat pe o figură familiară. Tipa era îmbrăcată într-o rochie medievală verde, de catifea, cu talie înaltă și decolteu adânc care lăsa să i se vadă pielea bronzată, iar în buclele-i blonde se cuibărea o coroniță aurie. Kylie. În chip de prințesă sau regină. Arăta nemaipomenit în costumația aceea, elegantă, șic, în timp ce eu arătam ca o femeie de închiriat cu ora.

Lângă ea se afla Troy Vaughn, un comic ale cărui filme adunau întotdeauna încasări de circa patruzeci de milioane în weekendul de după lansare și despre care se zvonea că visa să facă tranziția la regie — la fel ca toți actorii din oraș, fie ei talentați sau nu. L-am văzut cum îi

șoptește ceva la ureche lui Kylie, iar ea și-a dat capul pe spate, râzând. Imediat am simțit ghimpele geloziei. Indiferent unde mergeam, cu cine eram sau ce purtam, Kylie avea să fie mereu cu un pas în fața mea?

Dar apoi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Kylie s-a uitat în jos, m-a zărit și a surâs. Și și-a fluturat mâna spre mine, într-un gest care nu putea fi interpretat altfel decât prietenos.

Lângă mine, Brett a icnit surprins.

— Mă înșală privirea sau regina zăpezii s-a topit?

În sală a răsunat ultimul hit al lui Britney, cel despre care Brett îmi trimisese un mesaj cu o zi înainte. (*Nu-mi pasă ce se spune despre noul single al lui Britney, mie îmi vine să dansez limbo când îl aud.*) Ritmul era iute și insistent și-l simțeam acum sălbatic, căci trupul îmi trepida.

Am ridicat din umeri, agitându-mi șoldurile îmbrăcate în imitația de piele. Avusesem nevoie de săptămâni întregi de lecții date de o fată rea, unele dintre ele de-a dreptul perfide, plus de câteva priviri mortale. Dar indiferent dacă Kylie Arthur mă plăcea sau nu cu adevărat, Brett avea dreptate — gheața începuse să se topească.

CAPITOLUL 16

Dragă Michael,
Totul merge foarte bine aici, în L.A. — am început să mă prind cum stau treburile la muncă, să caut proiecte bune și așa mai departe — și...

M-am oprit, privind — de pe canapeaua maro, plină de cocoloașe, a Magnoliei, pe care stăteam lungită — în sus, spre pata umedă de pe tavan (în forma statului Florida). Destul de surprinzător, nu știam ce să adaug. Nu-i mai scrisesem lui Michael Deming de când eram prinsă până peste cap la birou și începusem, oricum, să mă întreb dacă toată povestea asta cu scrisorile nu era o tâmpenie. Tocmai mă gândeam dacă nu era cazul să arunc epistola la coș, când Magnolia a năvălit în cameră cu ochii aproape ieșiți din orbite.

— Ghici pe cine am văzut la Buddha Ball.

Buddha Ball era cea mai recentă obsesie în materie de fitness din oraș. Exercițiile implicau folosirea unei săbii și a unei mingi medicinale precum și niște poze de yoga, iar partizanii lor înfocați jurau că ardeau o mie de calorii pe oră. O lecție costa treizeci de dolari, însă Magnolia intra gratis la sală pentru că-l epila pe instructor. Părinții Magnoliei se număraseră de fapt printre primii adepți ai Buddha Ball-ului la începutul anilor 1990, când practica asta era la modă — ajunsă pe val odată cu înfiorătorul sport aerobic Tae Bo — și, deși de-atunci devenise

enervant de populară, Mags nu renunțase la ea din cauza pretinselor beneficii aduse sănătății.

— Pe cine?

Mags s-a trântit pe canapea lângă mine și imediat Cabbage și Lucius — o nouă potaie, care aducea a spaniel — i-au sărit în poală, aducând cu ei mirosul puternic de câine și un norișor de fire de blană.

— Ei bine, dacă nu te interesează, n-am să-ți spun, a zis Mags îngropându-și fața asudată în capul maroniu cu o pată albă al lui Lucius.

Când și-a ridicat capul, am văzut că un mic smoc din blana câinelui îi rămăsese lipit de obraz.

— Ba nu, spune-mi, am zis pe un ton mai animat, trezindu-mi curiozitatea.

— O, uită-te la ei, se pupă, a spus ea arătând spre cei doi câini, care acum se lingeau pe față unul pe celălalt. N-am de gând să-ți povestesc nimic până când nu încetezi să mai zaci pe canapea, a continuat ea întorcându-se spre mine. Du-te la tine în cameră, pune-ți ceva ca lumea pe tine și ne întâlnim aici într-o jumătate de oră. E duminică seara și n-ai ieșit din casă tot weekendul. E de-a dreptul jalnic. Așa cum zice Cesar Millan — în emisiunea *Cezar și câinii* — „orice câine trebuie scos la plimbare". Hai, fato! Fugi și te-mbracă! a zis bătând din palme.

— Dar eu nu sunt câine, am mormăit, însă m-am ridicat de pe canapea și am făcut ce mi se ordonase.

Am mers la un mic bar pe nume Valentines din două motive: a) era aproape de casă; și b) Magnolia primea băuturi gratis pentru că-l epila pe unul dintre barmani. (Pe bune, pe cine *nu* epila? Mai rămăsese cineva în L.A.

cu ceva... păr pe corp?) Localul era însă simpatic, cu mici separeuri intime cu banchete de vinil roșu, iar pe pereți cu o mulțime de fotografii vechi alb-negru din Hollywoodul de altădată. Era genul de bar frecventat de puștii cu înclinații așa-zis artistice, care veneau aici să facă schimb de reviste, să-și compare tatuajele și să piardă vremea. M-am gândit că, dac-aș fi vrut, și *eu* aș fi putut deveni unul dintre puștii cu pretenții artistice. La urma urmei, aveam o diplomă în cinematografie. Dar atunci m-aș fi urât — aș fi urât acea parte din mine care voia să urc în ierarhia studiourilor hollywoodiene, acea parte din mine care-și aranja de seara ținutele pentru ziua următoare și care chiar începuse să facă asta cu plăcere.

Ca de obicei, barmanul se dădea la Magnolia, care însă n-avea ochi decât pentru cocktailul ei Bloody Bishop. („Băutura mea de duminică", așa-i zicea ea.)

— OK, a spus după ce s-a revigorat luând câteva înghițituri. Ți-ai mai revenit? Și meriți să afli pe cine-am văzut?

Magnolia avea obiceiul ăsta enervant de a o lua pe ocolite, dar acum totul devenise de-a dreptul ridicol. Așteptam deja de o oră ca să aflu noutățile.

— Da, da, mi-am revenit, am insistat eu ridicându-mi paharul cu cocktail Gimlet.

— Bine, a spus aplecându-se spre mine pentru a-mi șopti: Holden MacIntee!

Ei da, asta era ceva — Holden MacIntee era o adevărată vedetă.

— N-o să-ți vină să crezi cât de drăguț e! Arată mult mai bine decât pe coperta *Vanity Fair*. Are ochii în nuanța aia uimitoare de verde ca marea, știi, ca oceanul văzut de pe țărmul Hawaiiului sau cam așa ceva. Iar brațele, ca-n sculpturile alea frumoase de aur; și poate sta la nesfârșit

în poza aia de yoga, a copacului. Și jur că emană niște feromoni care te amețesc. Îmi venea *să-l ling*.

Ar fi putut s-o țină așa încă un sfert de oră, dar s-a oprit ca să muște dintr-o bucată de țelină și a remarcat că ochii mei fugiseră în altă direcție.

— O, dar poate că te plictisesc? a zis, ușor indignată. Hei, domnișoara asistentă secundară a lui Iris Whitaker! Să știi că intenționez să ajung undeva cu povestea asta. Dar numai dacă te porți frumos cu mine.

Am oftat teatral.

— Bine, fac eu cinste cu rândul următor.

— Dar bem pe gratis! a strigat ea.

Am zâmbit și-am ridicat din umeri.

— Bun, atunci bănuiesc că va trebui să-mi povestești oricum.

Din fericire, Magnolia era prea entuziasmată — și prea cumsecade din fire — pentru a ține mult timp un secret. Și-a așezat o măslină pe vârful degetului, ca un copilaș, și l-a îndreptat spre mine.

— Partea cea mai bună e c-am aflat că voi doi aveți aceleași gusturi.

— Cum așa?

— Filmul lui favorit e *Jurnalul unei fete*.

Am izbucnit în râs.

— Glumești!

— Ba nu, e obsedat de el. La Buddha Ball, profesorul ne pune la începutul fiecărei ore „să ne confesăm", adică să explicăm ce ne preocupă, ca să ne purificăm înainte de a trece la exerciții. Ne mișcăm cu toții în cerc și lăsăm deoparte grijile și lucrurile care ne stresează. De pildă, eu am mărturisit că nu știu cum aș putea să-l ajut pe dogul german pe care-l plimb și care e speriat de moarte de pantofii mei de tenis.

— Și? am îmboldit-o eu să continue.

— Și Holden a zis că-l apasă faptul că în după-amiaza asta se uita la *Jurnalul unei fete* și DVD-ul s-a stricat. A spus că e filmul lui preferat și că s-a supărat pentru că a rămas blocat în aparatul Sony. Și eu mi-am zis: „Dumnezeule, ce ciudat!" Șansele erau de unu la nu știu câte milioane ca să vă placă același film. Tipul l-a văzut de vreo douăzeci de ori.

A mâncat măslina de pe vârful degetului și a mai pescuit una din pahar.

Am sorbit din cocktail, neștiind cum puteam să valorific informația — nu mă închipuiam sunându-l pe Holden ca să-i spun că aveam amândoi ceva în comun. Totuși, era plăcut să știu că altcineva avea același devotament orb față de Michael Deming ca și mine.

— Uau, Mags, am exclamat bătând-o pe umăr. Ești un detectiv pe cinste!

— N-a fost mare lucru, a răspuns ea, însă puțin mândră de ea.

În acel moment, iPhone-ul meu a bâzâit. (Îl pusesem pe vibrații pentru că soneria cu melodia lui Timbaland începuse să mă calce pe nervi.) Era un e-mail de la Kylie.

Bună! Sper că te-ai distrat în weekendul ăsta — arătai nemaipomenit la petrecere! Îmi pare rău că te anunț așa de târziu, dar a intervenit o urgență. Iris vrea să te duci mâine-dimineață la casa ei din Malibu ca să te ocupi de o canapea care urmează să fie livrată. La 7.30. E foarte devreme, știu. Îmi pare rău. Succes și ne vedem la birou.

Dedesubt era scrisă adresa și, spre uimirea și bucuria mea, Kylie nu adăugase o față zâmbitoare ca să-și bată joc de mine. Deci poate că semnul pe care mi-l făcuse cu

mâna la petrecerea de Halloween nu fusese o întâmplare. Kylie renunțase la prefăcătorii și se comporta ca o ființă umană normală, chiar dacă una a cărei sarcină era să-mi dea mie ordine.

Am dat pe gât restul de băutură.

— Trebuie să plec, Mags. Tocmai am aflat că mâine trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap.

Magnolia s-a încruntat.

— Kylie? a întrebat ea.

Am încuviințat și m-am ridicat în picioare.

— Da, dar nu e așa cum îți închipui. De fapt, mesajul e destul de drăguț.

Magnolia și-a încolăcit picioarele lungi în jurul taburetului de la bar.

— Șezi, mi-a comandat de parcă eram una dintre potăile ei. În seara asta, *eu* sunt șefa. Și nu te las să pleci acasă decât după ce te distrezi.

Apoi i-a făcut semn barmanului să ne servească încă un rând de băuturi.

CAPITOLUL 17

— **M**ișcă! *Mișcă!* am urlat prin parbriz, dar Toyota Celica albă din față nu s-a clintit.

Puteam să urlu cât poftesc, că tot n-aveam ce face: rămăsesem complet blocată pe Autostrada I-10, la fel ca restul locuitorilor orașului, în timp ce doi tipi de la livrare îmbrăcați în uniforme stăteau în fața casei lui Iris, lângă o canapea pusă pe trotuar, sunând la ușă și așteptând în zadar să vină cineva să le deschidă.

Era opt și un sfert, dormisem prea mult și totul era din vina Magnoliei.

În dimineața asta traficul e aglomerat, spunea DJ-ul pe 97,5 FM. *Ambuteiaj pe Autostrada 101 și coliziune de trei mașini pe Autostrada 10, așa că luați în considerare posibilitatea întârzierii.*

— Nu zău? am sâsâit eu.

Am apăsat pe butonul radioului (mașina mea era prea veche pentru a avea CD-player, mersi frumos) și DJ-ul a fost înlocuit de vocea moale și deprimantă a lui Leonard Cohen.

Iată ce se întâmplase. Fusesem trezită de un râcâit în ușă. Aș fi putut să nu-l iau în seamă și să adorm din nou, însă a fost urmat de un scheunat. Și în final, de un lătrat. Câinii.

M-am ridicat în fund și m-am scărpinat în cap — tâmplele-mi cam zvâcneau de durere și eram un pic amețită (din cauza cocktailurilor Gimlet). Unde Dumnezeu era Magnolia? Câinii nu se așteptau să le acord atenție

atâta timp cât Magnolia era acasă — vreau să zic, erau ei urâți, dar nu tâmpiți. M-am sculat din pat și am deschis cu precauție ușa și cele două potăi au căzut una peste alta de-atâta entuziasm. Sau poate de disperare: practic, sărmanul Lucius își încrucișase lăbuțele în postura „Trebuie neapărat să fac pipi".

M-am uitat la ceas și aproape că mi-am ieșit din minți. 7.40. Era 7.40! Îmi pusesem ceasul să sune la ora șase, ca să am timp să fac un duș, să-mi iau o cafea de la cafeneaua decorată în stil hipiot de după colț și să ajung în Malibu fără să mă grăbesc. Am luat ceasul și am verificat: da, îl pusesem să sune la 6.00... *p.m.* O, Doamne, eram mai proastă ca noaptea.

Așa că de-asta eram acum cu nervii întinși la maximum, blocată în trafic în spatele bunicuței din Celica, iar vocea lui Leonard Cohen nu mă calma *deloc.* Era o dimineață frumoasă, cerul era senin și puteam vedea avioanele zburând, minuscule, de pe aeroportul Burbank pe deasupra dealurilor Hollywoodului. Mai bine aș fi fost și eu acolo, în aer. Nu știam pe cine să fiu mai supărată, pe mine sau pe Magnolia. Dacă seara trecută nu m-ar fi obligat să beau atâtea cocktailuri, poate că aș fi știut să fac diferența dintre a.m. și p.m.

— Mișcă! am țipat din nou.

Celica a zvâcnit în față — hei, poate că bunicuța mă auzise! — și în clipa următoare BlackBerry-ul meu a scos un bâzâit. Primisem un e-mail.

Taylor, vino la mine imediat cum ajungi. Iris

Am strâns volanul, iar încheieturile degetelor mi s-au albit.

ꕤ

Evident, când am ajuns la casa lui Iris nu am găsit nici canapeaua, și nici pe tipii de la livrări. O cioară a croncănit ironic dintr-un arbore de palisandru de lângă garaj și puteam să jur că-și bătea joc de mine. De-acum, aveam probabil să întârzii și la serviciu. Disperată, am înșfăcat telefonul și i-am trimis un mesaj lui Quinn. Cioara a continuat să croncăne obraznică și după ce am dat cu spatele, ca să ies de pe alee.

Răspunsul lui Quinn a sosit când înaintam ca melcul spre Metronome, de data asta în spatele unei mici Mazda cu flăcări vopsite pe laterale și având la volan un tip tuns scurt în părți și cu chică. (M-am uitat la plăcuța de înmatriculare ca să văd dacă nu e din Alabama sau așa ceva, dar nu, era din California. Unii oameni sunt probabil imuni la stilul din L.A., mi-am zis.)

Lecția nr. 7: Indiferent ce se întâmplă, tu nu ești „niciodată" de vină.

Ușor de zis, greu de făcut. Quinn se pricepea, mai mult ca sigur, să distorsioneze adevărul, dar eu fusesem dintotdeauna cinstită, chiar dacă uneori îmi făceam rău singură. Ca atunci, în clasa a cincea, când profa ne întrebase care dintre noi vomase în tomberon după prânzul cu friptură Salisbury — ar fi fost de așteptat să-mi țin mâna jos, ca toată lumea. Dar nu, eu o ridicasem, în văzul tuturor.

Când am ajuns, în fine, la birou, mi-am aruncat geanta pe scaunul Aeron, oftând. Kylie stătea la birou și scria un e-mail, cu o mutră foarte calmă. Părul ei buclat era strâns frumos, iar ea arăta proaspătă și odihnită, de parcă tocmai se întorsese de la un spa din Canyon Ranch.

— Cred că Iris vrea să te vadă, a spus pe un ton plat.

— Taylor? a strigat Iris din biroul ei. Vrei să vii încoace, te rog?

Mi-am târșâit picioarele spre ușa ei, atingând în trecere unul dintre portocalii în miniatură. O portocală nu mai mare decât o clementină s-a desprins de pe o creangă și s-a rostogolit pe jos. Am vrut să plonjez în jungla de plante, în căutarea ei, dar Iris a rostit încet:

— Las-o. Intră și închide ușa după tine.

Cuvinte pe care n-ai vrea să le auzi niciodată. Dar m-am conformat. Îmi pregăteam deja în cap scuzele, care aveau să fie cât mai sincere și elocvente cu putință. Deși urmau să cuprindă și un element autodefensiv. N-aveam să neg că greșisem, dar nu făcusem altceva decât să nu mă scol la timp; doar nu ratasem un apel de la Steven Spielberg, și nici nu-i spusesem lui Harvey Weinstein că i-ar prinde bine niște ore petrecute pe banda de alergare. Zău așa, cine *nu* a dormit prea mult măcar o dată-n viață? Tata întârziase la propria nuntă din cauza unui pui de somn care picase într-un moment prost.

Părul proaspăt vopsit al lui Iris îi cădea în valuri roșcat-aurii pe umeri; l-a dat la o parte, apoi și-a încrucișat mâinile pe biroul de lac negru. M-am așezat pe scaunul de piele de lângă birou, același în care stătusem în prima mea zi de muncă și în care ajungeam la nivelul pieptului ei. Mi-am îndreptat spinarea cât am putut, dorindu-mi din toată inima ca Iris să scape de acel obiect. Sigur, era un design semnat Mies van der Rohe, dar toți cei care stăteau în el se simțeau ca niște pitici.

Iris și-a dres glasul.

— Iris, îmi pare atât de..., am dat eu să spun.

— Când îi cer uneia dintre voi, a zis ea aplecându-se spre mine, să fie la mine acasă pentru o livrare, o fac deoarece consider că e ceva important. Nu-mi place să-mi trimit asistentele după comisioane inutile. Aveți lucruri mai importante de făcut, a adăugat calmă. Însă uneori sunt *forțată* să vă cer să rezolvați și anumite sarcini domestice

sau minore, și mă aștept să le îndepliniți așa cum se cuvine. Iar atunci când asta nu se întâmplă, avem o problemă. Ai ceva de spus în apărarea ta? m-a întrebat clipind din ochii ei albaștri ca marea.

Dacă mai înainte avusesem senzația că nu măsuram decât nouăzeci de centimetri înălțime, acum fusesem redusă la treizeci. Partea cea mai rea era însă că o lăsasem baltă pe Iris. Dezamăgirea ei era mai gravă decât supărarea. Mă simțeam ca un puști certat aspru de profesoara lui favorită.

— Taylor? a insistat Iris.

Am dat din cap în tăcere. Scuzele mi se îngrămădeau pe buze și în ochi mi se adunau lacrimi. Începuserăm să ne înțelegem atât de bine... nu, nu era deloc corect! Îmi venea să mă aplec peste birou, s-o iau de mână și să-i promit că n-o s-o mai dezamăgesc niciodată.

— Eu... eu..., m-am bâlbâit.

Iris a ridicat din sprâncene, așteptând destul de impacientată. Și, în clipa aceea, m-a străfulgerat un gând. *Tu nu ești niciodată de vină.* Iris avea două case în Malibu. Una pe care voia s-o vândă și o alta nouă, pe care tocmai o cumpărase. Iar eu fusesem la cea veche.

— De fapt, am ajuns *la timp*, am spus eu. Numai că am greșit casa. Și pentru asta îmi cer scuze.

Iris s-a rezemat de spătarul fotoliului.

— Ai greșit casa?

Am dat din cap cu mult zel.

— Da, m-am dus la cea de pe Colony, nu de pe Carbon Beach, am spus ținându-mi răsuflarea.

— Înțeleg, a zis Iris cu trăsăturile ei frumoase luminându-se acum. Kylie? a strigat uitându-se printre plantele care-i despărțeau biroul de-al nostru, al asistentelor. Poți să vii încoace, te rog?

Kylie a deschis ușa având pe chip o expresie plăcută, impenetrabilă, ca și cum habar n-avea de subiectul discuției.

Cu șoldurile ei osoase, îmbrăcată într-o rochie-cămașă imprimată, și-a sprijinit greutatea pe un picior.

— Vreau să-mi spui la ce adresă i-ai spus aseară lui Taylor să se ducă, i-a cerut Iris pe un ton poruncitor.

Ochii lui Kylie au zburat spre mine — cu un aer ușor vinovat... sau așa mi s-a părut mie — după care înapoi la Iris.

— Hm... O, Doamne, în clipa asta nu-mi amintesc. Cred că la adresa nouă.

— Ți-am trimis un e-mail cu adresa, a spus Iris tot mai iritată. Nu i l-ai forwardat lui Taylor?

Kylie a început să râcâie covorul cu vârful cizmei.

— Nu, dar Taylor cunoaște ambele adrese. Sunt în manualul asistentei, a adăugat ea pe un ton defensiv. Deși sunt sigură că i-am trimis adresa nouă. De ce să trimiți o canapea la o casă pe care vrei s-o vinzi?

În timp ce Kylie se lupta să încropească o explicație, mie nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. *Kylie îmi trimisese pe e-mail adresa greșită.* Și eram sigură că o făcuse intenționat. Nu întorsese foaia, așa cum crezusem, dar ce mai conta acum? Fusese prinsă trișând, iar eu culegeam roadele.

Iris a oftat, ca și cum Kylie era un copil dificil care o punea la grea încercare.

— Data viitoare când te hotărăști să-i pasezi *ei* sarcina, a spus arătând spre mine, te rog asigură-te că-i furnizezi informațiile corecte. Ai înțeles?

Mi-am plimbat privirea de la Iris la Kylie. Asta însemna că Iris îi ceruse lui *Kylie* să meargă la Malibu?

Kylie a rămas cu ochii pironiți în covorul berber gros.

— Da.

— Ți-am trimis un e-mail, a continuat Iris, și ți-am cerut în mod special *ție* să te duci la mine acasă, pentru că am vrut ca Taylor să vină cu mine să ia notițe la întâlnirea de azi-dimineață cu Steven Pritchard.

Mi-am simțit obrajii înroșindu-se de mândrie și fericire. Iris voise să mă ia cu ea la o întâlnire!

— Bun, asta e, a spus Iris rezemându-se de speteaza fotoliului și ridicându-și părul pentru a-l prinde cu o agrafă. Acum poți să pleci.

Kylie s-a răsucit pe călcâie și a ieșit încet din cameră, fără să-și ridice privirile din pământ.

Abia dacă puteam să-mi stăpânesc bucuria. Kylie fusese pusă la punct *și* clacase în secunda în care i se atrăsese atenția asupra comportamentului ei necorespunzător. Iar Iris se uita în continuare la locul pe care Kylie îl ocupase, cu o expresie de îngrijorare adâncă întipărită pe față.

— Și cum a decurs întâlnirea? am întrebat eu încercând să mai liniștesc apele.

Iris s-a strâmbat ușor.

— A fost amânată. Vreau s-o reprogramezi. A, și sună te rog la firma Diva de pe Melrose. Spune-le să expedieze canapeaua B&B Italia sâmbătă. Și fă-mi legătura cu New Yorkul. E timpul să trec la treabă, a adăugat zâmbind obosită și întorcându-se spre computer.

— Sigur, am spus pregătindu-mă să ies.

— Taylor.

S-a răsucit din nou cu fața spre mine.

— Îmi cer scuze, a spus clătinând din cap. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum de pomană.

— Nu face nimic, am răspuns abia stăpânindu-mă să nu rânjesc.

— O, Doamne, ai auzit?

Julissa a intrat în bucătărie, unde eu tocmai beam o cutie de Red Bull. Purta o rochiță peste bluză, model Gap, colecția de toamnă a anului 2007, pe care am recunoscut-o (o probasem și eu în Middletown, dar îmi făcea coapsele să arate oribil), iar pe chip avea un zâmbet aproape scandalos de nerăbdător.

Măi să fie, veștile circulau aici repede ca vântul, mi-am zis eu. *Buletin de știri: clevetitoarea de asistentă principală pusă, în sfârșit, la colț.*

— E vorba de Melinda Darling! a sâsâit Julissa.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Friday Darling Rubenstein. Da, știu. Ce nume cretin!

— Nu, nu *asta*, a zis Julissa azvârlind pe masă un teanc de scenarii pe care-i cerusem să le citească. Nu se mai întoarce la muncă după ce naște. Tocmai a anunțat.

M-am înviorat brusc. De vină o fi fost cutia de Red Bull, dar mult mai probabil vestea de la Julissa.

— Deci Metronome va avea nevoie de un nou executiv la creație, am meditat eu cu voce tare.

— Exact, a exclamat Julissa. Și *știi bine* că va fi ales dintre asistenți. Tot ce trebuie făcut e să găsești finanțare pentru un film sau să descoperi un scenarist genial sau așa ceva, și gata, ești promovată. Și Iris e cea care ia decizia finală, așa că ai un avantaj în fața lui Wyman și a celorlalți. N-ar fi grozav dacă ai fi numită director la departamentul de creație, iar eu aș primi postul de asistentă? Și aș fi plătită? a zis, practic țopăind de colo-colo prin încăpere.

Am zâmbit indulgent.

— Mda, dacă lumea ar fi un loc perfect.

Între timp, meditam intens. Mda, ce să zic, eu eram ultima venită, iar Julissa habar n-avea de nimic. Ce șanse aveam?

— Melinda pleacă peste două săptămâni. Ar trebui să te interesezi. Wyman și Amanda au intrat deja în competiție. E ca în emisiunile-concurs *Game on*, a chicotit Julissa. A, și azi-noapte am citit scenariile alea. Am prins rezumatele cu un clips, în față.

A fluturat din mână și a dispărut iute pe hol.

Am scos din frigider o altă cutie de Red Bull și am desfăcut-o. Întotdeauna mă mândrisem cu așteptările mele rezonabile de la viață și, de cele mai multe ori, se dovedise că avusesem dreptate. Nu terminasem șefă de promoție, ci a doua din clasă (ceea ce fusese chiar mai bine, pentru că nu trebuise să țin un discurs); nu intrasem la Princeton, dar fusesem admisă la Wesleyan; nu condusesem pe Sunset Strip într-o decapotabilă, cu părul fluturând în vânt, dar măcar *găsisem* strada aia nenorocită pe hartă. Ideea promovării în funcția de director la departamentul de creație după numai câteva luni de muncă mi se părea însă puțin cam deplasată și trebuia să mi-o scot din cap. Ceea ce am și făcut, asta până ce am intrat în sala copiatoarelor și am văzut chipul lui Holden MacIntee pe coperta unui exemplar din *Vanity Fair* aruncat deasupra unui maldăr de scenarii — care includea și *Psycho Killer Pigs* — la coșul de gunoi.

Holden MacIntee, am șoptit. *Jurnalul unei fete.* Michael Deming.

Dintr-odată, totul s-a luminat în mintea mea. Tot ce trebuia să fac era să-i aduc pe Holden și Michael împreună, într-un film. Armăsarul hot al Hollywoodului, fă cunoștință cu idolul tău sihastru. Idol sihastru, bucură-te de elogiile criticilor.

Și tu, Taylor, de noua ta slujbă: director la departamentul de creație.

Sigur, Holden avea un preț de pornire de mai multe milioane de dolari, iar Deming locuia într-o cabană de lemn, așa că nu avea să fie floare la ureche. Dar acum perspectiva promovării nu mi se mai părea atât de imposibilă.

CAPITOLUL 18

— Bună, Bob Glazer e acolo? Sun în legătură cu Holden MacIntee. Sunt Taylor Henning, am adăugat, în caz că asistentul de la celălalt capăt al firului nu-mi recunoștea vocea după trei zile în care lăsasem nenumărate mesaje.

Mă simțeam oarecum ridicol dar, așa cum spunea mama, „Perseverența învinge rezistența". Copil fiind, îmi imaginasem întotdeauna rezistența sub forma unei pete rămase după spălat.

— O... bună, a zis asistentul pe un ton moale. Nu cred că pot să-ți fac acum legătura, e foarte ocupat.

— Ești sigur? am ciripit eu la telefon, bătând darabana cu creionul pe birou. Pot să aștept.

Asistentul a oftat.

— Să văd dacă poate să răspundă, a murmurat apăsând pe butonul de așteptare.

M-am holbat la ceasul de pe perete. Kylie stinsese lumânarea votivă și plecase, în timp ce eu mă aflam în continuare acolo, enervându-l pe bietul asistent cu insistențele mele. Deloc surprinzător, a aranja o întâlnire cu Holden MacIntee se dovedea a fi la fel de imposibil precum găsirea unei mese libere la Sushi Roku într-o seară de sâmbătă.

— Bob Glazer, a răsunat brusc o voce în urechea mea.

— Bună, Bob, sunt Taylor. De la Metronome, am zis eu repede. Pot cumva să...?

— *Cine* ziceai că ești? a întrebat Bob, ca și cum aș fi fost un copilaș care smulsese telefonul din mâinile părinților.

— Taylor Henning. De la Metronome.

— Ești *director la creație*? a spus el.

— Nu, am fost nevoită să recunosc împotriva voinței mele. Sunt asistentă, dar aș avea de discutat un proiect cu Holden.

Bine ar fi fost să pot strecura numele lui Iris în conversație, însă cum nu puteam risca să afle ce pusesem la cale, m-am abținut să-l rostesc.

— Îmi pare rău, Holden are angajamente până în 2010, a răspuns Bob Glazer. Și nu facem afaceri cu asistenții, a adăugat trântind telefonul.

Mi-am zvârlit căștile din urechi peste listele cu *Lucruri bune* și *Lucruri rele*. (*Lucruri bune: ideea mea strălucită cu filmul; am pierdut un kilogram și jumătate imitându-le la bufet pe fetele care făceau coadă la salate. Lucruri rele: sunt probabil alergică la lumânarea cu efect aromaterapeutic a lui Kylie; Cabbage a făcut pipi pe sutienul meu preferat, lăsat la uscat în baie.*) Zero la trei, mi-am spus. Acum, că trecusem prin Sfânta Treime a paznicilor de porți de la Hollywood — agent, publicist și manager —, epuizasem ideile privind intrarea în contact cu Holden MacIntee. Ce altceva mai puteam face? Preț de o clipă, m-am gândit cum Dumnezeu știau paparazzi întotdeauna cum să-și găsească prada. Să merg la barul Winston's și să stau acolo, în speranța că se va ivi și el? Să aflu unde locuia și să-l urmăresc? Dumnezeule, începusem să gândesc ca un hărțuitor în toată regula. Nu ca unul drăguț, inofensiv și care se limita la scrisori.

Am aruncat o privire la lista mea de amici pe IM și am văzut că Brett era și el la serviciu — stăteam deseori cu el la câte-o bârfă, seara târziu. Vorbeam pe chat și dacă chiar aveam ceva serios să ne spunem, ne conversam și la telefon (cine altcineva ar fi putut să-mi cânte, cât se poate de fals, o melodie de-a lui ABBA?).

JurnalulUneiFete07: Bună, am nevoie de ajutorul tău.

Bduncadonk: Orice pentru tine, domnișorico.

JurnalulUneiFete07: Mersi. Vreau să iau legătura cu HoldenMacIntee. Am epuizat deja Sfânta Treime.

Bduncadonk: Îmi pare rău pentru tine... nicio șansă. Ne vedem mai încolo la un pahar?

JurnalulUneiFete07: Oftat. Mda.

Am urmărit, neajutorată, cursorul alunecând pe ecran. După care mi-a venit o idee.

Mai aveam la dispoziție arma mea secretă de șaisprezece ani. Poate Quinn îl cunoștea pe Holden. Ba chiar nu m-ar fi surprins dacă ieșeau împreună. Am luat iPhone-ul și am format numărul ei, iar între timp am închis computerul și m-am pregătit de plecare.

— Ce este? a zis Quinn.

— Cum faci să discuți cu o vedetă? am întrebat-o trecând pe lângă peretele care vibra de tonuri magenta și violet.

Sinceră să fiu, mi-aș fi pierdut mințile dacă aș fi fost obligată să mă zgâiesc toată ziua la el. Sau m-aș fi apucat să citesc *Us Weekly* și aș fi ajuns *cu siguranță* la azilul de nebuni.

Quinn a scos un lătrat scurt pe post de hohot de râs.

— Depinde despre cine e vorba.

Am ezitat.

— Holden MacIntee.

— Ai luat droguri sau ce ai?

Mi-am imaginat cu ușurință expresia de pe fața ei: ochii dați peste cap, sprâncenele ridicate, gura strânsă pungă într-o strâmbătură sceptică.

— N-am făcut o pasiune pentru el. Vreau doar să stăm de vorbă despre un proiect.

I-am explicat toată tărășenia cu Melinda Darling și faptul că plecarea ei îmi dădea ocazia unui proiect comun Holden-Deming.

Quinn m-a întrerupt.

— Friday Darling? a cârâit ea la telefon.

— Concentrează-te! am țipat eu. Concentrează-te!

Quinn s-a oprit din râs și a revenit la felul ei imperturbabil de a fi.

— Cum de ești așa de sigură că-i place de regizoru-ăla?

— Știu de la colega mea de apartament. L-a auzit vorbind despre asta la Buddha Ball, am spus coborând scările în goană, ca să nu pierd liftul.

Am observat că cineva scrisese pe un perete: *Din cauza serviciului, am impresia că o să-mi explodeze capul.* Am zâmbit cu simpatie față de autorul anonim.

Quinn părea să dea cu telefonul într-o suprafață dură.

— Uf, a zis revenind pe fir după câteva clipe. Înscrie-te și tu la cursurile alea. Dar nu-l hărțui, înțelegi? Nu te preface că nu știi cine e, asta-i o prostie. Poartă-te cât mai degajat cu putință. Crezi că ești în stare?

Mi-am dat ochii peste cap și am ieșit în aerul serii.

— Și hei, chiar dacă nu dai de el acolo, tricepșii tăi îți vor fi recunoscători.

Ei poftim! Dacă nu i-aș fi datorat totul, tare aș fi avut chef să-i zic vreo două.

— Pa-pa! am strigat la telefon, doar așa, ca s-o enervez puțin.

A scos un șuierat prelung și a închis.

— Ai mai practicat Buddha Ball?

Femeia din spatele biroului de la recepție avea păr scurt platinat, un tatuaj cu un simbol japonez pe bicepsul lucrat și o expresie cruntă pe față.

— Niciodată, am răspuns zâmbind și încercând să-i intru pe sub piele.

În sala de așteptare zugrăvită în verde pal se înșirau tot felul de mărfuri pentru amatorii de cumpărături după terminarea exercițiilor: rafturi cu statuete de jad ale lui Buddha, lumânări aromaterapeutice, săpunuri artizanale și mici tricouri nostime. Pe pereți, cineva agățase postere cu bărbați și femei surprinși în poziții yoga de o extraordinară flexibilitate și oarecum intimidante pentru un neofit ca mine. Se așteptau oare să fiu capabilă să-mi duc picioarele în spatele urechilor? Speram din toată inima că nu.

Femeia a bifat o căsuță dintr-un tabel pe clipboardul pe care-l ținea în mână.

— Dar arte marțiale?

Am clătinat din cap, acum destul de îngrijorată.

Femeia a bifat altă căsuță.

— Atunci ce-ai zice de puțină instrucție militară?

— Cum adică? Ce caută armata într-o sală de gimnastică?

Mi-a aruncat o privire ciudată și mi-a întins un prosop alb, subțire.

— Treizeci de dolari, plus doi pentru prosop. Scoate-ți pantofii și ciorapii înainte de a intra și semnează formularul ăsta.

Mi-a dat clipboardul pe care era prinsă o pagină cu un text dactilografiat cu caractere mici. Cuvintele „vătămare corporală", „răni grave" și „moarte" mi-au sărit imediat în ochi. Eram oare pregătită să-mi risc viața pentru șansa unei promovări profesionale? Am meditat preț de câteva clipe la această întrebare, în timp ce femeia bătea darabana impacientată pe biroul de recepție. Apoi am luat pixul în mână. Răspunsul era „da".

Mi-am scos pantofii și ciorapii și am pășit în vârful picioarelor în sala de exerciții, dorindu-mi ca Magnolia să fi venit cu mine pentru sprijin moral — și fizic. Păcat că făcuse o criză gravă de ceea ce ea numea „cotul antrenorului".

— Mai întâi a trebuit să plimb un câine ciobănesc complet psihopat, dragul de el, și pe urmă m-am ocupat de cel mai păros om pe care l-am văzut în viața mea, a gemut ea de pe locul ocupat pe canapea. Vreau să spun că arăta fie ca Yeti, Omul Zăpezii, fie ca un urangutan, a spus ținând un pachet de mazăre congelată pe cotul drept în timp ce Cabbage și Lucius se învârteau pe lângă ea pe podea, scheunând. Mă gândesc să cer compensații pentru accident la locul de muncă.

M-am uitat în jur la tovarășii mei de suferință. Dacă era să mă iau după instrucțiunile primite de la Quinn (*Actorii au fețele mai frumoase decât corpurile, la starurile porno e viceversa*), eram gata să pun pariu pe viața mea că mă aflam în compania a trei actori, două vedete de filme pentru adulți și o mână de femei într-o formă fizică de invidiat care-și făcuseră în mod cert o carieră din a merge la sală și la saloanele de bronzare. Nici urmă însă de Holden MacIntee. Mi-am încrucișat degetele pentru noroc, în speranța că avea să apară și el ceva mai târziu.

Pe podeaua de lemn lustruit, cu spatele la oglindă și picioarele încrucișate, stătea instructorul nostru, un bărbat slab ca un țâr, îmbrăcat într-un șort de alergare din nylon și un maiou liliachiu. Părea fie că meditează, fie că adormise. Acceptasem riscul unor vătămări corporale grave cu condiția ca Holden să fi fost și el acolo — dar așa, pentru nimic? Nu, nici vorbă. Am pus salteaua jos și tocmai mă pregăteam să mă furișez afară când instructorul a deschis ochii.

— Bună seara, elevi, a spus ridicându-și și coborându-și genunchii. Numele meu este Ted și vă voi conduce astăzi în călătorie.

— Bună, Ted, a răspuns toată lumea la unison.

— Hei, tu, acolo, în spate, a strigat Ted după mine. N-ai de gând să rămâi?

M-am întors încet cu fața spre el.

— De fapt, tocmai mi-am amintit că...

— Te rog, alătură-te colegilor. Mai bine vino încoace, în față, lângă mine, mi-a făcut el semn cu brațul subțire ca o sârmă.

— Să vin în față?

— Da, te rog. Așa cum spunea Yogi Shankativi, uneori e mai bine să-ți înfrunți direct reținerile, a spus împreunându-și palmele într-un gest de rugăciune.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună Ted — sau Yogi nu știu cum — prin asta, dar nu m-am simțit în stare să ignor un ordin direct. Mi-am luat salteaua purpurie și m-am alăturat lui Ted, în fața sălii. Una dintre staruri-le porno a scos un nechezat. Purta o bluză pe care era imprimat textul FĂRĂ SILICOANE, ceea ce constituia, fără urmă de îndoială, o reclamă mincinoasă. Am aruncat o privire mortală în direcția ei.

Ted ne-a zâmbit fericit tuturor și ne-a anunțat că sosise momentul confesiunilor.

— Să ne eliberăm de energiile negative înainte de a trece la exerciții, a recitat el pe un ton liniștitor și monoton.

Datorită confesiunilor aflase Magnolia că filmul preferat al lui Holden era *Jurnalul unei fete*. Ceea ce am aflat eu era însă mult mai puțin folositor. Povești care mai de care mai dureroase: o audiție ratată, un șef prea exigent, o interpretare negativă din partea unui spiritist, o operație de colon nereușită. Era un fel de terapie de grup, cu excepția faptului că toată lumea era îmbrăcată în costume din fibre de spandex.

Într-un târziu, mi-a venit și mie rândul.

— De ce te afli aici? m-a întrebat Ted privindu-mă cu ochi mari și sinceri. Ce emoții negative dorești să neutralizezi?

Evident, nu puteam recunoaște motivele reale care mă aduseseră acolo, pentru că l-aș fi jignit pe Ted și aș fi

părut că vreau să-l hărțuiesc pe Holden. Am căzut o clipă pe gânduri.

— Teama, am răspuns. (Era adevărat — eram îngrozită de perspectiva de a-mi rupe un tendon.) Și, hm, poate și un pic de furie.

Ted a dat din cap, încurajator, iar eu am continuat.

— Fata cu care locuiesc a transformat apartamentul în sediul neoficial din Hollywoodul de Vest al ASPCA[1], o urăsc pe colega mea de birou și cred că am făcut o prostie venind aici, am enumerat, unul după altul, numai argumente reale.

— Perfect, a spus Ted cu blândețe. Sper că acum te simți mai eliberată. Tocmai ți-ai despovărat sufletul și poate că te simți ceva mai ușoară.

Am încuviințat energic. Nu mă simțeam mai ușoară, dar poate că, după o oră petrecută în etuva aia, aveam să mă simt. Și n-aveam să mor dintr-o mică minciună nevinovată.

— Cred, a continuat Ted, că astăzi clasa va urma exemplul tău, nu numai al meu.

A ridicat mâna pentru a opri protestul înainte de a-mi ieși din gură.

— Dacă crezi că nu ai ce căuta aici, atunci ăsta e modul cel mai bun de a-ți demonstra ție însăți contrariul, a spus pe un ton care fluctua de la meditativ la poruncitor. Dacă toată lumea îți urmează exemplul, atunci o să-ți dai singură seama cât de importantă este prezența ta.

A luat o minge medicinală imprimată cu imaginea unui Buddha gras și mi-a întins-o.

[1] Acronim pentru American Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Asociația Americană de Prevenire a Actelor de Cruzime împotriva Animalelor).

— Bun, acum să începem cu poziția Războinicul Trei. Nu uita, mingea trebuie să se afle tot timpul în mâna ta. Haide, pornește.

Am luat mingea cu ambele mâini și am plecat capul.

— Nu cunosc poziția Războinicul Trei, am șoptit.

Ted a dat din cap.

— Clasă, luați fiecare câte o minge și arătați-i acestei doamne ce trebuie să facă.

Am stat și i-am urmărit pe actori, starurile porno și obsedatele de fitness cum își ridică piciorul stâng și se apleacă de la mijloc în față, ținând mingea la nivelul ochilor. OK, mi-am zis, pot să fac și eu asta. Mi-am proptit zdravăn piciorul drept în saltea și am încercat să imit mișcarea. M-am clătinat, brațele mi-au tremurat și în tendonul de la genunchi m-a săgetat o durere năprasnică.

— Aaaaau! am urlat.

— Foarte bine, a spus Ted începând să dea ocol sălii, trecând prin dreptul fiecărui cursant. Acum, toată lumea faceți ca ea. Strigați: „Aaaaau!"

— *Aaaaaau!*

— Continuați tot așa, ne-a îndemnat Ted.

De-acum era clar; tipul nu era genul de instructor hipiot îndatoritor, ci un sadic veritabil. Cum de se înscrisese Magnolia la astfel de ore? De ce o ascultasem pe Quinn? Era posibil să-ți rupi brațele ținând prea mult timp o minge medicinală? Oare inima avea să-mi explodeze? Astea și alte întrebări îmi vâjâiau prin cap cu o viteză amețitoare. Apoi m-am prăbușit pe podea.

— Excelent, mi-a șoptit Ted la ureche. Cedarea este primul pas spre starea de grație.

Întinsă pe podea, am ridicat pe furiș spre el degetul mijlociu.

CAPITOLUL 19

— OK, am spus stând cu pensula în mână și contemplând costumașul de bebeluș, alb, din bumbac, întins pe masă, în fața mea. Ce să scriu? „Mersi că ne părăsești"?

Julissa a chicotit.

— Absolut!

Ne aflam în camera de zi imensă și însorită de pe proprietatea din Bel Air a lui Peter Lasky, amândouă la jumătatea celui de-al treilea pahar de cocktail Mimosa și ușor amețite după șampania Dom Pérignon băută la începutul după-amiezii. Prin ferestrele franțuzești deschise pentru a lăsa să pătrundă în interior aerul plăcut al zilei de noiembrie, am zărit majoritatea personalului de la departamentele de dezvoltare și creație ale Studiourilor Metronome stând pe peluză și socializând pe fundalul serenadelor unei mici orchestre de cameră.

Melinda Darling avea parte, în mod cert, de o petrecere pentru nașterea copilului/de adio organizată cu tot dichisul. Se dovedea încă o dată că merita cu prisosință să cunoști oamenii potriviți, după cum se zice — sau poate, mai corect spus, să fii *înrudit* cu ei. Căci descoperisem cu această ocazie că Melinda era nepoata de unchi a mult prea volatilului nostru șef suprem, Peter Lasky (nu era de mirare că fata nu se obosise niciodată să-și depășească condiția umilă de asistentă), iar el nu se zgârcise cu cheltuielile pentru a sărbători așa cum se cuvine ziua cea mare.

— Ai terminat cu galbenul? m-a întrebat o blondă platinată, numai piele și os și cu un șirag de perle la gât.

Am realizat că în jurul mesei începuseră să se adune o mulțime de oameni.

— Și unde sunt markerele pentru țesături? a întrebat însoțitorul ei fălcos și roșu la față, cu o voce adâncă de bariton. Iubito, ce trebuie să desenez?

— Ai putea să faci o față zâmbitoare, a sâsâit blonda.

Bună idee, mi-am zis. Am luat costumașul, am mâzgălit pe el doi ochișori și o guriță mare care rânjea, dedesubt am scris „Bebe fericit!" și am înșfăcat-o pe Julissa de braț.

— Hai să ne uităm la cadouri, i-am șoptit.

Holul de intrare placat în marmură cuprindea suficiente cadouri pentru o sută de bebeluși. Erau cutii înfășurate în hârtie roz și legate cu panglici magenta și pungi de cadouri din care se ițeau capete de animale de pluș. Mai erau și duzini de cadouri probabil prea mari sau de forme prea ciudate pentru a fi ambalate: o tricicletă purpurie strălucitoare, un castel medieval, cu tot cu o catapultă și șanț de apărare, o girafă împăiată de un metru jumate înălțime și un leagăn de tec care părea să fi fost sculptat manual de meșteri mayași sau cam așa ceva.

— Dumnezeule, unii au dat mii de dolari pe cadouri, am bolborosit eu.

Ce-i cumpărasem eu scumpetei de Friday Darling? O păturică de la Target, cu o pisicuță imprimată pe ea — asta îi luasem. Douăzeci de dolari, atât mă costase, și n-aveam să aflu niciodată dacă-i plăcea sau nu.

Plină de venerație, Julissa și-a trecut degetele peste urechile girafei.

— Slavă Domnului că nu sunt decât stagiară, a zis ea. Și pot să mă îmbăt liniștită, fără să mă simt vinovată, a

adăugat luând o înghițitură din cocktailul Mimosa, ca pentru a-și sublinia spusele.

Ne-am întors în camera de zi și ne-am îndreptat spre platourile de căpșuni stropite din belșug cu sos de ciocolată.

— Hei, ia vino încoace să te uiți, a spus Julissa trăgându-mă spre una dintre ferestrele franțuzești.

Kylie și Iris traversau împreună peluza, adâncite în conversație. Într-o conversație însuflețită. De când cu incidentul privind casa din Malibu, Iris ne evitase cu mare grijă pe amândouă, ca un părinte care evită favorurile față de doi copii aflați în război. Dar acum se aplecase puțin pentru a fi cât Kylie și o asculta cu mare atenție. După o clipă, și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Julissa a aruncat o privire țâfnoasă.

— Kylie o pupă în fund, ca de obicei.

Nemesisul meu arăta absolut radioasă într-o rochie aurie cu talie înaltă și cu o coafură aparent ciufulită, dar perfectă.

— Dumnezeule, am spus. Nu o pupă în fund, *complotează.*

În timp ce eu stăteam acolo, pe jumătate ascunsă în spatele perdelelor fine ale lui Peter Lasky, Kylie își asigura probabil promovarea. Naiba să-l ia pe Holden MacIntee, cu tot cu fundul lui ăla stupid și prea-leneș-ca-să-se-deplaseze-la-Buddha-Ball!

Kylie continua să înainteze, fluturându-și emfatic cupa de șampanie.

— Să știi că nu suntem singurele care o spionăm, m-a avertizat Julissa.

Am scanat peluza. Observația era corectă. Amanda, ținând în mână un cocktail roz care se asorta perfect cu rochia roz strânsă pe corp, le mânca din priviri pe Iris și Kylie. Mai încolo, lângă iaz, Cici discuta cu Tom Scheffer,

iar ochii săi aruncau pumnale — parcă prea fățiș, după părerea mea — în direcția lui Kylie. Wyman părea să fi adoptat o atitudine ceva mai subtilă, dar asta numai pentru că purta o pereche de ochelari imenși marca Ray-Ban.

Mi-am terminat cocktailul Mimosa cu o senzație acută de eșec.

— Cred c-ar fi bine să mănânc ceva. Vrei să-ți aduc și ție?

Julissa a clătinat din cap.

— Nu. Mă duc sus, la etaj, să-mi bag un pic nasul și pe-acolo.

Pe drumul spre cortul în care fuseseră întinse mesele cu platouri de mâncare, ridicat pe peluza verde smarald ce dădea spre iazul pavat cu marmură, i-am expediat în fugă un mesaj lui Quinn: *Kylie se bagă pe sub pielea mamei tale. Trebuie oprită!*

Quinn avea să mă ajute, eram sigură. M-am lăsat consolată de perspectiva asta. Ca și de bufet. Deși renunțasem la obiceiul de a-mi îneca amarul într-o găleată de înghețată, m-am simțit îndreptățită să-mi ridic moralul, după anxietatea nou ivită la orizont, cu bunătățile de la bufet. În plus, continuasem să merg la sala de Buddha Ball (în ciuda absenței lui Holden) și am considerat că-mi câștigasem dreptul la un mic festin. Se apropia Ziua Recunoștinței, și cum n-aveam să mă duc acasă în Cleveland, și nici nu planificasem vreo altă modalitate de a sărbători (mama mă amenințase că o să-mi trimită niște șuncă, dar o spusesem că eu și Magnolia conveniserăm să ieșim în oraș la un bar de sushi, în ziua aceea), îmi puteam permite să mă îndop cu mâncare gourmet pe gratis la petrecerea prilejuită de nașterea unui bebeluș.

Mi-am luat o farfurie de porțelan ivoriu de Limoges din vraful care ne fusese pus la dispoziție și am cântărit

în minte opțiunile. Mi-am simțit stomacul chiorăind în timp ce contemplam mormanele de legume crude și fripte, muntele de miniburgeri, pateurile în formă de lebădă, platourile cu brânzeturi franțuzești, somonul lung de un metru și douăzeci marinat în sos de vin și munții de salate de fructe.

— Vreți să vă explic diferența dintre *beluga* și *ossetra*[1]? m-a întrebat un chelner, arătând spre două grămezi scânteietoare de icre negre mici.

Tocmai voiam să-i răspund că, în privința caviarului, politica mea era crede-și-nu-cerceta, când cineva s-a strecurat lângă mine. Am recunoscut parfumul de crini înainte de a întoarce capul spre Kylie.

— Ce *muuuult* mi-ar plăcea un pic de *beluga*, a spus ea întinzând farfuria. Nu e nevoie de explicații, a adăugat făcându-i cu ochiul domnului Tocă.

După care s-a prefăcut că dă cu ochii de mine.

— A, bună! Ce zici de petrecerea asta frumoasă?

— Mda, am murmurat eu înfigând furculița într-o felie străvezie de somon afumat.

Chelnerul a așezat câteva bucățele de pâine prăjită în jurul icrelor beluga.

— Minunat, a icnit Kylie. Mulțumesc *muuuult*.

Mi-a zâmbit în timp ce-și turna cu lingura icre pe pâinea prăjită.

— Te simți bine? m-a întrebat coborându-și vocea cu un ton și părând sincer îngrijorată.

Am stors o felie de lămâie peste somon.

— Sigur. De ce mă întrebi?

— Pentru că noi două nu ne-am înțeles bine în ultima vreme.

M-am uitat la ea cu indiferență.

---

[1] Aici, icre de morun, respectiv nisetru.

— Nu pot spune că n-am dormit noaptea cu gândul la chestia asta sau mai știu eu ce, a zis Kylie mușcând delicat, dar ar trebui să găsim totuși o soluție, nu crezi?

A aruncat și restul de pâine prăjită în gură și a mestecat.

— Ei bine, a spus fără să aștepte să-i răspund, voiam să lămurim un pic chestiunile astea. Pentru că în următoarele zile voi fi destul de ocupată. Cu finanțarea unui film.

Mi s-a tăiat răsuflarea. O parte din mine anticipase situația. Dar dacă te aștepți la vești proaste nu înseamnă si că-ți face plăcere să le auzi. Mi-am lăsat farfuria pe o masă goală.

— Treaba e ca și făcută, a continuat Kylie răspunzând la întrebarea mea nerostită. Îl așteptăm pe Troy Vaughn să semneze, și gata, dar suntem *foarte* aproape. Am găsit un scenariu uimitor pe un forum, iar Troy s-a îndrăgostit pur și simplu de el. O să fie debutul lui regizoral. Dumnezeule mare!... Tipul e așa de amuzant! Prima oară când am ieșit cu el la un pahar am fost nervoasă la culme. Dar pe urmă mi-a trimis pe mobil un mesaj absolut hilar.

Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi stăpânesc furia, blestemele, foamea și poate și câtiva stropi de lacrimi. Mi-am amintit de petrecerea de Halloween, când o văzusem pe Kylie în compania lui Troy Vaughn. Începuse încă de-atunci să-și pună planul în aplicare. Zâmbetele, fluturările prietenoase din mână, scurta perioadă în care păruse să aibă față umană — nu, Kylie nu-și schimbase nicio clipă atitudinea față de mine, devenind mai blândă. Nu se mai obosise să mă ia în seamă din simplul motiv că, după părerea ei, bătălia cu mine era deja câștigată.

— Așa că tocmai ce i-am povestit lui Iris despre proiect și, deși nu a spus deocamdată *da*, dacă totul va merge bine, eu o să mă ocup de promovare, a oftat Kylie, ca și

cum greutatea acestei sarcini o apăsa și pe ea pe umeri. Nu-mi vine să cred!

— Felicitări, am spus pe un ton sumbru.

Kylie a părut că nu mă aude.

— M-am gândit că, înainte ca totul... să se schimbe, să clarific lucrurile astea cu tine, a zis aruncându-și o ultimă bucățică de pâine prăjită în gură. Doar vom fi în continuare colege, chiar dacă nu vom mai... știi tu... nu vom mai împărți același birou.

M-am uitat în jos la mâinile mele și abia atunci mi-am dat seama că sfâșiasem un șervețel de hârtie în bucățele de mărimea unor confetti. Clarificarea lucrurilor? Așa numea ea conversația noastră? Pentru că impresia mea era că nu făcea altceva decât să-mi frece mie ridichea.

— Uau, *m-am umflat*! a zis Kylie punându-și farfuria pe tava unui chelner care trecea pe-acolo și luându-și cupa de șampanie. O, bună, Iris! a strigat peste umărul meu.

M-am întors și am văzut-o pe Iris umplându-și farfuria cu salată de fructe.

— Ce mai face echipa mea? a întrebat ea veselă, alegând căpșunile cele mai coapte.

— Minunat, a exclamat Kylie. Numai c-am rămas fără șampanie.

— Atunci mai bine du-te și fă rost, am ciripit eu, iar ea s-a milostivit de mine, a zâmbit, m-a lăudat că era o idee bună și în cele din urmă s-a cărat.

Am luat un minipateu de pe platou și l-am băgat în gură, aproape fără să mestec. În capătul bufetului se formase o coadă pe care eu probabil că o ținusem pe loc, având în vedere că nu mă mișcasem de zece minute. Nu că mi-ar fi păsat — tipele și tipii de la Metronome n-aveau decât să mă ocolească.

— Te distrezi bine, Taylor? m-a întrebat Iris.

Vorbea cu voce joasă, dar nu foarte amabilă. Ci mai curând încordată.

— Kylie tocmai m-a pus la curent cu proiectul Troy Vaughn, mi-a scăpat porumbelul din gură.

— Kylie se cam grăbește poate cu concluziile, a spus Iris încet, trecând acum la somon. Deși trebuie să recunosc că a făcut o treabă grozavă. Ceea ce ar trebui să facem *cu toții*.

Mi-a zâmbit, lăsând o clipă cuvintele să plutească în aer.

— Știi bine, Taylor, ce părere am eu despre tine. Ai instincte excelente. Și, indiferent ce se va întâmpla, ești un câștig atât pentru mine, cât și pentru Metronome.

M-am uitat în jos la degetele de la picioare în sandalele mele de comandă căpătate în dar.

— Mulțumesc, am reușit să îngaim. Acum, vrei să mă scuzi, te rog? Trebuie să mă duc la toaletă.

Iris a zâmbit vag și s-a întors spre bufet. M-am îndreptat spre casă, simțindu-mă groaznic, și am zărit-o pe Julissa care se apropia de mine cu o privire emoționată pe fețișoara ei pistruiată.

— Kylie lucrează la ceva, a zis luându-mă de mână. Un proiect. Pe care l-a ținut secret câteva săptămâni bune. Tocmai am aflat.

Nu m-am oprit din mers.

— Știu. Mi-a povestit.

— *Zău*? Dumnezeule, ce ți-a spus?

Am clătinat din cap. N-aveam niciun chef să discut despre asta.

— Telefonul, m-a atenționat Julissa.

M-am uitat buimacă la ea.

— Hm?

— Telefonul tău vibrează în poșetă. L-am auzit de-aici, a spus arătând spre geanta mea.

Am scotocit printre rujurile și fardurile de ochi care se împrăștiaseră pe fundul căptușit cu satin al genții.

Malibu Country Mart, peste o jumătate de oră.

— Trebuie să plec, am zis. Dacă vrei să afli mai multe, du-te și întreab-o pe Kylie. O să-ți spună mai multe decât ți-ai fi dorit să afli.

CAPITOLUL 20

Soarele tocmai apunea când am ieșit de pe Autostrada Coastei Pacificului și am virat către Malibu Country Mart, parcând în fața magazinului Ron Herman. În ciuda buticurilor de mare clasă (Lisa Kline, Madison Gallery) și a restaurantelor scumpe (Nobu Malibu), Mart nu era, în esență, decât un mall ca oricare altul, chiar dacă cel mai fițos din lume. Semăna într-un fel cu Malibu însuși: la suprafață, o întindere haotică de nisip și dealuri acoperite de tufișuri, nimic deosebit, impresionant sau frumos. Dar ascunse printre dealurile acelea și înghesuite pe plajă în loturi de mărimea unor timbre poștale se înșirau unele dintre cele mai valoroase proprietăți imobiliare din lume. Fapt de care nu aveai cum să știi decât dacă pătrundeai înăuntru.

Am găsit-o pe Quinn stând pe o bancă în fața magazinului L'Occitaine, îmbrăcată într-un pardesiu violet de cașmir și cu o pereche enormă de ochelari de soare albi pe nas. Avea la picioare mai multe pungi cu emblema Planet Blue și în mână un pahar imens de la Coffee Bean.

— Ai întârziat, a spus cu voce tare, mutându-și o parte dintre sacoșele de cumpărături ca să-mi facă loc.

— Știu. Traficul a fost o nebunie pe autostradă.

M-am așezat și mi-am tras pe umeri șalul negru de pashmina.

— Am încurcat-o, am spus.

— Nu mai spune. Văd că porți un șal de pashmina, m-a luat Quinn în râs.

— Dar ce *ar trebui* să porți peste o rochie fără bretele? am întrebat-o iritată.

— Glumeam, a zis Quinn sorbind zgomotos din cafea. Deci ce-i cu urgența asta cu Kylie? Nu-mi plac discuțiile față-n față, așa că sper să merite deranjul.

— Kylie va fi promovată, am rostit cu glas ascuțit, gata să izbucnesc în lacrimi. A bătut palma cu Troy Vaughn pentru un film. Și mama ta știe despre asta și se pare că și-a dat acordul. Asta e. Mi-a scăpat printre degete, am continuat înghițind cu greu. Adică, sigur că nu speram să mă promoveze pe *mine*, dar nici nu vreau ca *ea* să fie promovată, înțelegi ce spun?

Quinn a rămas câteva clipe tăcută.

— OK, a spus într-un târziu. M-am prins.

A scotocit prin geanta de piele aruncată neglijent la picioare și a scos din ea un pachet de șervețele Kleenex pe care mi l-a întins.

— Nu plâng, am ripostat eu indignată.

— Așa mi s-a părut. Bun, acum ascultă-mă bine. Am o soluție pentru tine, o soluție care se numește *lovește unde doare mai tare*. Îi furi iubitul, a adăugat după o pauză dramatică.

— Ce? am râs eu, în parte din cauza șocului și în parte din cauză că ideea era irealizabilă.

— Vorbesc cât se poate de serios, a spus Quinn încruntându-se la mine. Îi desparți.

— Dar chiar dac-aș putea s-o fac, cum o să mă ajute asta să obțin promovarea?

— Uite care-i treaba, a zis Quinn scoțându-și ochelarii de pe nas și lăsând să i se vadă ochii care căpătaseră o nuanță aproape ultramarin în lumina naturală care pălea cu fiecare clipă. Știi foarte bine ce se întâmplă cu fetele atunci când li se dau papucii. *Se îngrașă. Plâng. Cedează nervos.* Iar în cazul lui Kylie, efectul va fi dublu, tocmai

pentru că nu se așteaptă pentru nimic în lume la așa ceva. Dacă se desparte de iubitul ei, nu se va mai putea gândi decât la asta.

Quinn și-a pus ochelarii în geantă și a scos un borcănel de gloss MAC din care a luat un pic și și-a dat pe buze.

— E ca atunci când Joanna Beers și Kevin Collins, băiatul ăla super-hot de la liceul Cathedral, s-au despărțit. Ea s-a retras din echipa de majorete și s-a delăsat în așa hal, încât a renunțat la scrisoarea de recomandare pentru admiterea la universitate pe baza meritelor sportive, în favoarea unei slujbe de vânzătoare de burgeri la In-N-Out. La fel se va întâmpla și cu Kylie. O să-și iasă complet din minți și va face o greșeală. Și foarte curând o să se aleagă praful de filmul ăla al ei, jur.

M-am jucat gânditoare cu franjurile șalului meu de pashmina. Recunosc, ceea ce spunea Quinn avea sens, cu toate că era: a) malefic și b) nebunesc.

— O dată, am făcut și eu chestia asta pentru un examen, a spus Quinn încet, uitându-se drept înainte, în timp ce eu îi priveam profilul mândru. Nu voiam ca o tipă să ia nota zece la examenul final de la istorie. Era singura din clasă cu note mai bune decât mine, a continuat sorbind preocupată din cafea. În plus, auzisem că împrăștiase niște zvonuri urâte despre mine. Așa că m-am combinat cu tipul ei — un băiat cu care nu ieșea propriu-zis, dar de care știam că-i place.

Vântul i-a suflat părul peste față și Quinn l-a îndepărtat cu o mișcare a mâinii.

— A funcționat. Chiar foarte bine.

Salvatoarea mea de șaisprezece ani era, trebuia să recunosc, un fel de monstru.

— Nu pot să fac asta, am spus.

— De ce nu?

Am urmărit o pungă de hârtie zburând pe deasupra asfaltului. O femeie care părea să fi strâns provizii pe viață de Botox în enormul sac Dooney&Bourke pe care-l târa după ea a trecut pe lângă noi cu doi câini labradoodle.

— Pentru că e un lucru rău.

Quinn m-a plesnit cu palma peste genunchi.

— Hei! Să nu-ți închipui că ea nu ți-ar face același lucru.

Avea dreptate. Dar, logistic vorbind, nu vedeam nicio soluție.

— Vreau să spun că nu cred că aș reuși, am reformulat. Din câte știu, tipul e al naibii de mișto.

— E un *tip*, un tip ca oricare altul, a oftat Quinn.

Briza sărată a oceanului i-a fluturat părul roșu lucios, făcându-l să-i cadă peste față și îndulcindu-i pe moment trăsăturile.

— Să convingi un tip să se combine cu tine nu-i mai greu decât să te dai jos din pat. Sau *să te urci* în pat. Cu ce se ocupă individul? a întrebat scoțând iPhone-ul pentru a-și verifica e-mailurile.

— E instructor de tenis.

— Perfect. Înscrie-te la curs.

Și-a azvârlit telefonul înapoi în geantă, a țintit cu paharul de cafea gol spre un coș de gunoi și a nimerit.

— Două puncte.

Un Lexus auriu decapotabil hibrid a oprit și a rămas în fața la Starbucks. Zău așa, mai exista vreo mașină pe care să *nu* o scoată și în varianta hibrid?

— Dar știu deja să joc tenis, și cum aș putea să...?

Quinn s-a ridicat în picioare și s-a răsucit pe călcâie pentru a se posta cu fața spre mine.

— Taylor, a zis ea cu o tentă puternică de nerăbdare în voce, de când am început să colaborăm, m-am înșelat eu vreodată în sfaturile pe care ți le-am dat?

Soarele asfințea, arătând precum o explozie roșie ca sângele pe cerul de deasupra Pacificului, încadrându-i lui Quinn pardesiul și părul într-un halou rozaliu.

— Nu, am fost nevoită să recunosc.

Așa și era. Quinn fusese de-a dreptul uimitoare și nu știam cum aveam să mă revanșez vreodată față de ea.

— Bun. N-ai decât să faci ce vrei. Numai că nu uita ce-ar face Kylie dac-ar fi în locul tău, a spus luându-și sacoșele de cumpărături, colorate. Ar face exact ceea ce te sfătuiesc eu să faci.

S-a îndepărtat, traversând parcarea și lăsându-mă singură pe bancă. Pacificul se întindea până la linia orizontului, departe, iar eu am rămas să admir în liniște explozia de lumină de deasupra apei. Aflasem de mult că aici, în L.A., nimeni cu vârsta de peste douăzeci de ani nu mergea la plajă. Dar acum m-am întrebat de ce. De ce să nu te scalzi în el dacă tot locuiai atât de aproape de ocean?

Am scos fără grabă iPhone-ul din geantă. Am intrat pe Google ca să aflu numărul, apoi l-am format. Dacă stăteai să te gândești bine, totul era incredibil de simplu.

— Bună, am salutat-o pe femeia care a răspuns. Sunteți Beverly Hills Tennis Court? Aș dori să fac o programare.

CAPITOLUL 21

În dimineața următoare, mi-am dat pe față cu puțină loțiune de plajă Neutrogena și pe buze cu balsam Dr. Hauschka cu factor de protecție 20, am scos din portbagaj vechea rachetă de tenis Prince și m-am îndreptat spre arenele de tenis. La ora opt dimineața într-o zi de duminică, jumătate din terenuri erau goale, iar pe cel puțin unul din ele am fost convinsă că jucătorii încercau să-și revină după excesele făcute cu o noapte înainte.

Ceața încă nu se ridicase și o briză rece sufla peste picioarele mele goale. Picioarele mele goale și foarte albe. Seara trecută îmi dădusem cu un strat gros de loțiune autobronzantă Soleil Deep Dark, care însă aparent nu avusese niciun efect asupra albului orbitor al pielii mele. Și pe urmă mai era și chestiunea costumului. Mă imaginasem intrând pe teren într-o rochiță din aia drăguță, *à la* Maria Sharapova, dar din păcate sacul cu lucruri de căpătat de la Quinn nu cuprindea echipament sportiv, și nici nu avusesem timp să merg la cumpărături. Așa că îmi trăsesem pe mine un șort vechi de jogging marca Nike și un tricou cu emblema restaurantului Black Dog de pe insula Martha's Vineyard pe care-l găsisem făcut ghemotoc în fundul sertarului cu lenjerie. (Quinn s-ar fi prăpădit de râs dacă m-ar fi văzut. Dar: a) Quinn nu juca tenis și b) după cum îmi mărturisise chiar ea, în weekend nu se scula niciodată înainte de ora zece.)

Cu alte cuvinte, prea puține speranțe să-l seduc pe domnul Kylie Arthur, alias domnul Mișto de la Tenis,

alias Luke Hansen. Dar lecția în sine reprezenta un pas în direcția corectă. Astăzi îmi propusesem să fiu amuzantă și fermecătoare, iar data următoare aveam să adaug elementul de drăgălășenie și pe cel sexy. În limitele posibilităților, desigur.

Luke nu era greu de reperat. Avea un păr ciufulit, șaten-deschis și auriu la vârfuri — decolorat de soare, evident, și nu de mâna lui Ken Paves sau a nu știu cărui alt *hair stylist* —, iar pielea lui bronzată contrasta cu costumul alb de tenis. Era înalt și avea picioare lungi, musculoase.

Am tras adânc aer în piept, mi-am reamintit să dau uitării anii de lecții de tenis (și să încetez să mă holbez) și am pășit pe teren. Luke s-a întors spre mine.

— Taylor? a întrebat, după care s-a îndreptat spre mine, întinzându-mi o mână puternică. Bună, eu sunt Luke.

În vârtejul găsirii unui costum potrivit și după ce cotisem greșit pe Santa Monica, neglijasem să meditez la partea cea mai dificilă a planului: Luke însuși.

Acum, că se afla în fața ochilor mei, am sesizat că avea un zâmbet puțin strâmb și urechile cam clăpăuge. De fapt, nu era câtuși de puțin arătos în sensul clasic al termenului, și pentru o clipă am fost surprinsă că o fată de genul lui Kylie îi acorda atenție. Avea însă ceva absolut izbitor în înfățișare, și dintr-odată mi-am simțit corpul la fel de încordat ca racordajul rachetei mele de tenis.

— Mi s-a spus că ești începătoare, a zis el pe un ton prietenos, aruncând o minge în aer și prinzând-o.

— Cam așa ceva.

Palmele începuseră deja să-mi transpire, deși afară nu era foarte cald. Poate că, la urma urmei, n-avea să-mi fie chiar atât de greu să mă prefac că nu mă pricep deloc la tenis.

— Dar am mai luat lecții.

— Bănuiam eu. Racheta aia a ta e destul de competitivă, a spus arătând spre obiectul pe care-l țineam în mână.

Mă gândisem că avea să remarce racheta mea Prince Ozone Power Level 1200 — cadou de la părinții mei în ultimul an în care făcusem parte din echipa de tenis a liceului — și aveam pregătită minciuna.

— E a colegei mele de apartament, am ciripit. E bună de ceva?

Luke a zâmbit. N-avea dinți perfect drepți, iar ai mei erau mai albi, mulțumită produsului de albire Crest Whitestrips pe care-l comandasem pentru a contracara efectele pe termen lung ale consumului masiv de Cola dietetică din ultimele câteva luni. Și totuși am simțit că orbesc, de parcă mă uitam la o reclamă la Colgate.

— Mda, e destul de bună, a spus el. Ce-ar fi să începem acum? Vreau să văd cum lovești mingea și pe urmă o să decid ce avem de făcut.

A sărit peste fileu și a fugit în cealaltă parte a terenului.

— Să începem cu lovitura de dreapta, a strigat spre mine luându-și avânt. Ești gata?

Am dat din cap și el a trimis o minge peste fileu. Fără să mă gândesc, am lovit mingea cu centrul rachetei și am trimis-o șuierând pe lângă el în stânga, unde a atins linia de fund.

Luke s-a holbat de la minge la mine, luat prin surprindere.

— Ești sigură că ești începătoare?

— Uau, am răspuns. Norocul începătorului.

— U-hu, m-a tachinat el. Hai să mai încercăm niște mingi.

Preț de o clipă, am avut senzația că se dă la mine — poate că era obișnuit cu femeile care se prefăceau neajutorate în fața lui. Dar s-a mulțumit să mai scoată o minge din buzunar și s-o trimită în zbor peste fileu.

La câteva terenuri distanță de noi, patru femei de patruzeci și ceva de ani, îmbrăcate în rochițe albe imaculate, jucau o partidă de dublu. Sunetul cadențat, *poc-poc*, al mingilor lovite cu centrul rachetelor m-a făcut să reintru în ritmul atât de familiar.

În timp ce practicam loviturile simple, și apoi voleurile, m-am străduit să fac cât mai multe greșeli: joc de picioare stângace, urmărire proastă a mingii, poziția rachetei în priză deschisă. Luke mă oprea de fiecare dată, corectându-mă cu blândețe, până când, la un voleu din rever, a sărit peste fileu ca să verifice modul în care țineam racheta în mână.

— Uite, vezi? a spus punându-și mâna în jurul încheieturii mele. Asta e priza închisă, a adăugat răsucindu-mi încet încheietura cu mâinile lui calde și puternice. Așa. Simți?

Mi-am ținut răsuflarea, sperând să nu-mi dea drumul prea curând din strânsoare. Soarele urcase spre punctul cel mai înalt de pe cer și îmi simțeam tot corpul încălzit.

— Iar când lovești, mișcarea trebuie să fie așa, a spus balansându-mi brațul înainte și în înapoi. Simți?

Nici n-ai idee, mi-am zis. Dintr-odată, mi-am amintit de după-amiezile din timpul săptămânii când, elevă de liceu fiind, îi așteptam, împreună cu colegele din echipă, pe băieți să termine antrenamentul pentru a ocupa noi terenurile. Stăteam pe bănci, făcându-ne temele în liniște, până ce ne plictiseam și ne hotăram să le distragem atenția băieților, obligându-i să facă duble greșeli. Chestie care funcționa de fiecare dată. Ce bine-ar fi fost dacă aș fi putut să-mi amintesc acum tehnicile-alea de distragere a atenției!

— Deci, când lovești mingea e ca și cum ai face un semn de oprire, mi-a explicat el ținându-mi brațul în față. Ca și cum n-ai face altceva decât să oprești mingea în zbor.

Acum, și-a încolăcit mâna pe bicepsul meu.

— De ce nu te-ai făcut actor? am bâiguit eu.

Luke s-a înroșit brusc.

— Poftim?

— Ăăă... o, scuză-mă, vreau să spun că... ești așa de... nu știu... aici, toată lumea pare să arate la fel, dar tu chiar cred că ai prezență scenică.

Gata, adio planul meu de a fi amuzantă și fermecătoare. Bravo, Henning!

Luke s-a îndepărtat cu un pas de mine, s-a uitat în jos la suprafața verde de joc și și-a trecut mâna prin păr. Abia atunci mi-am dat seama că-l făcusem să se simtă prost.

— Mersi, dar crede-mă, *Pirații din Penzance*, în care am jucat în anul întâi de liceu, a fost de-ajuns pentru mine. Și pentru părinți, a rânjit crispat. Din fericire, am găsit altceva mai bun de care să mă ocup.

— Și o faci foarte bine, am spus eu.

Bâjbâiam după un compliment care să-i facă realmente plăcere. În plus, era adevărat. Îmi era ușor să-mi închipui cât de blând se purta cu adevărații începători.

— Mersi, a spus răsucindu-și racheta deasupra capului. Tu cu ce te ocupi?

Și pentru întrebarea asta îmi pregătisem din timp o minciună. Astăzi făcusem schimb de roluri cu Magnolia.

— Am propria afacere, plimb câini. Și mai dau din când în când lecții de autoperfecționare.

Luke a ridicat din sprâncene, zâmbind.

— Interesant. M-aș fi așteptat să lucrezi în divertisment.

I-am aruncat privirea cea mai goală de care eram în stare.

— Ce vrei să spui? A, din cauza chestiei cu actoria? Scuze încă o dată.

— Nu face nimic. Cred că după atâția ani petrecuți în California, începi să te grăbești să tragi concluzii, s-a justificat el. Dacă stau bine să mă gândesc, e chiar amuzant. Când m-am mutat în L.A., eram convins că e exact ca-n filme: sâni falși, blonde vopsite, tipi cu implanturi de păr și cămăși de mătase. Dacă vii din Virginia, ca mine, la ce altceva te poți aștepta? Dar majoritatea celor pe care i-am cunoscut aici sunt oameni de treabă. Poate din cauză că și ei provin din alte părți, a spus așezându-și ochelarii Oakley pe creștetul capului și uitându-se la mine cu ochii lui de un albastru intens. Chiar și cei care lucrează în divertisment. Unii dintre ei sunt foarte cumsecade.

— Hm, ai avut cumva de-a face și cu impresari? l-am provocat eu. Pentru că sunt în stare să-ți fure câinele, să-l taie în bucăți și pe urmă să te invite la un grătar, am zis înfigând racheta în pământ pentru a-mi sublinia spusele.

Luke a izbucnit în râs și mi-am simțit inima bătând cu putere în piept.

— OK, ai dreptate, nu toți sunt la fel. Dar prietena mea e o persoană drăguță, deși lucrează într-un studio cinematografic.

Mi-am înlăturat bretonul de pe frunte. După mai puțin de două minute de conversație, adusese deja vorba de Kylie. Nu era un semn bun.

— Pe ea n-o interesează deloc toate tâmpeniile alea de la Hollywood, a continuat el ciupind coardele rachetei. Nu vrea decât să facă filme bune. Nu mi-am imaginat niciodată că voi ajunge să întâlnesc pe cineva atât de... drăguț.

Privindu-i zâmbetul visător, am înțeles tot ce era de înțeles. Kylie îl avea pe Luke la degetul mic, și chiar în rochița de tenis nostimă pe care plănuiam să o cumpăr imediat, tot avea să-mi fie greu să-i atrag atenția. M-am întrebat ce vrăji îi făcuse de-l orbise în asemenea hal, încât să nu-și dea seama cât de prefăcută era. Și unde anume își ținea manualul cu vrăji.

— Ei bine, asta e foarte frumos din partea ta, am rostit pe un ton moale. Sunt sigură că și ea își dă seama cât de norocoasă este.

Am lovit o minge, aruncând-o aiurea peste fileu. Nedreptatea asta era tare greu de suportat. Kylie habar n-avea ce noroc dăduse peste ea. Luke era un dulce, un om modest și al naibii de normal. Îl vedeam la un grătar în curtea din spatele casei, împreună cu tata, și provocând-o apoi pe mama la o partidă de badminton.

Ceea ce însemna că făcea o pereche cât se poate de nepotrivită cu Kylie. Numai că tipii dulci și modești păreau întotdeauna predispuși să se îndrăgostească de fetele cele mai rele. În domeniul relațiilor amoroase, asta era una dintre cele Zece Porunci.

— Dar tu? m-a întrebat el uitându-se după mingea pe care o azvârlisem și care acum se rostogolise până în capătul terenului asfaltat, de unde un tătic bronzat și în formă fizică bună și-a ajutat fiul să ne-o trimită înapoi. Tu ai prieten?

Își pusese din nou ochelarii, așa că nu-l puteam privi în ochi.

— Nu, în clipa asta, nu. E greu să cunoști tipi normali într-un loc ca ăsta, am spus înfiorându-mă la amintirea lui Mark Lyder.

— Mda, îmi închipui, a zis el pe un ton neutru, după care s-a uitat la mine și a zâmbit — un zâmbet strâmb, dar încurajator. Și acum, ce-ar fi să încercăm priza aia nouă pe care ți-am arătat-o? O să vezi c-o să simți imediat o îmbunătățire.

A pornit spre celălalt capăt al terenului, oferindu-mi din nou priveliștea gambelor lui frumos lucrate. În timp ce așteptam să servească, m-a cuprins o senzație supărătoare de înfrângere. Nu fusesem fermecătoare sau amuzantă, și cu siguranță nici sexy. Am tras de șortul vechi și jerpelit, ținând racheta ca o începătoare, așa cum credea el că sunt. Măcar îmi înghițise minciunile, mi-am zis. Poate că nu mă pricepeam să joc rolul de seducătoare, dar ca actriță nu eram nici pe departe la fel de slabă.

— Dar de vedetele de film ce părere ai? am strigat spre el. Nu sunt oameni de treabă! Am auzit despre Catherine Zeta-Jones că-și face măști de față din placente de pisici și că Owen Wilson umblă dezbrăcat până la șase seara!

Luke a trimis o minge peste fileu.

— Ești o tipă tare amuzantă, Taylor.

Am zâmbit în sinea mea. Bun, deci mă considera amuzantă. Tot ce-mi rămânea de făcut pentru data următoare era să adaug farmec și sex-appeal. O chestiune era deja rezolvată, mai rămâneau două.

CAPITOLUL 22

— O, salut! Cum a fost în Vegas?

Am urmărit-o pe Kylie făcându-și intrarea în birou cu o coregrafie adusă la perfecțiune: BlackBerry-ul lipit de ureche, un zâmbet fermecător pe față, sacoșe Kooba enorme aruncate pe jos în timp ce se strecura în fotoliu și-l răsucea spre fereastră. Pretinzând în tot acest timp că nu mă aflam la un metru și jumătate distanță de ea.

— O, Doamne, ești *așa de vulgar*, s-a adresat Kylie cu voce tare ferestrei. Nu se poate! a strigat. *Nu!* Taci odată! *Termină!*

Genunchiul drept a început să-mi zvâcnească incontrolabil sub birou. Am strâns între degete un creion; îmi venea să-l fac bucăți, dar m-am răzgândit și am notat în schimb la rubrica *Lucruri rele*: *Când vorbește la telefon, Kylie pare o combinație de fată superficială și purcel care guiță.*

— Of, Troy dragă, a icnit Kylie după o repriză prelungită de râs, ești așa de amuzant!

După petrecerea în cinstea copilului Melindei Darling, Kylie adoptase o tactică nouă și surprinzător de eficientă: *poartă-te ca și cum ai fi ieșit câștigător.* Iris se abținuse deocamdată de la a face anunțul, însă Kylie se considera deja promovată. De luni dimineață de la ora nouă și jumătate, când intrase în birou declarând la telefon „Sigur că putem discuta montajul final", până acum, marți după-amiază, când se prăpădea de râs, ca o clevetitoare ce era, Kylie jucase rolul celui mai nou director debutant de la departamentul de creație. Discuta cu impresarul

lui Troy despre rescrierea scenariului, intriga filmului și proiectul de contract. Participa la ședințele cu directorii debutanți de la producție, din celălalt capăt al clădirii. Își lua prânzul la întâlniri de afaceri la Grill, în separeurile de piele verde.

Și nu mă mai băga deloc în seamă, verbal sau altfel. Deși ceilalți asistenți continuau să se oprească la biroul ei pentru a face schimb de bârfe, ea se purta cu mine de parcă eram atât de neînsemnată, atât de lipsită de importanță, încât încetasem de fapt să mai exist.

M-am prefăcut că scriu un e-mail, trăgând cu urechea la conversația lui Kylie.

— Mergem *sigur* la karaoke în weekend, declara ea acum pe un ton flușturatic. Îl imiți atât de prost pe Bon Jovi, încât nici măcar nu ești amuzant.

Am scrâșnit din dinți, apoi am făcut un mic desen al lui Kylie și am trasat un X mare peste el. Dacă Luke ar fi putut să-și vadă acum iubita! A doua zi aveam din nou lecție de tenis cu el și o parte din minte se întreba de ce o programasem. Luke era cu certitudine îndrăgostit până peste cap de impostoarea asta slăbănoagă, în rochia ei Celine, și deci, oricât de tare se înșela bietul băiat în privința lui Kylie, șansele mele de a-l seduce erau în cel mai bun caz slabe. Dar îmi făcuse plăcere lecția de tenis de duminică dimineață și existau modalități și mai rele de a petrece o oră altfel decât făcând sport. Măcar așa îmi puteam perfecționa serva.

— Vorbim mai încolo, a gângurit Kylie la telefon. Ești un băiat taaaare rău.

M-am ridicat și m-am dus la bucătărie, unde am dat de Julissa, cocoțată pe un taburet și cu o mână vârâtă adânc în compartimentul cel mai de sus al dulapului. În timp ce restul Studiourilor Metronome erau șic și strălucitoare, bucătăria — precum și celelalte încăperi pe care clienții

noștri fițoși nu le vedeau niciodată — avea mare nevoie de îmbunătățiri. Podeaua, cu un model în formă de tablă de șah, îmi amintea de cantina de la liceu, plus că toate balamalele dulapurilor scârțâiau. Nici măcar nu era echipată cu o mașină de făcut cuburi de gheață.

— Știi cine tot ascunde bomboanele? m-a întrebat Julissa scotocind orbește prin dulapul lăsat vraiște.

— Cred că Lisa Amorosi. Ține cura aia de slăbire a lui Tom. Știi sucurile alea de culoarea noroiului pe care Tom le bea în timpul ședințelor? Acum s-a apucat și Lisa de ele.

— Ce porcărie, a spus Julissa.

Apoi, cu un „Da!" triumfător, a scos din dulap un coș cu dulciuri Hershey's Christmas Kisses și câteva punguțe de M&M.

— Nu mai suport, m-am plâns eu. Am ajuns la capătul puterilor.

— Din cauza domnișoarei Michael Eisner[1]? și-a dat Julissa ochii peste cap, arătând spre biroul lui Kylie. Ei bine, nu va trebui s-o mai suporți multă vreme. Vineri vor face anunțul, a aruncat într-o doară, rupând cu dinții un pachețel maroniu de bomboane M&M.

— Ce? am spus scăpând surprinsă din mână cutia de Cola dietetică; s-a rostogolit pe podea și s-a oprit în cele din urmă în spațiul întunecat de sub dulapuri.

— Așa am auzit, a răspuns Julissa azvârlindu-și un pumn de bomboane în gură. Troy și oamenii lui vor semna mâine contractul la un prânz de afaceri simandicos și pe urmă Iris va face anunțul oficial.

— Rahat!

[1] Michael Dammann Eisner, președintele Companiei „Walt Disney" între 1984 și 2005, a avut un stil controversat de conducere.

Am luat cutia de Cola de jos și am desfăcut-o, cu toate că știam c-o să dea pe-afară. Și așa s-a și întâmplat: picăturile de Cola mi-au împroșcat jacheta Marni elegantă.

— Rahat! Și iar rahat! am bolborosit.

Dar cui îi păsa? Oricum, jacheta era neagră. Și asta era cea mai puțin gravă dintre problemele mele.

— Deci când vei fi promovată ca asistentă principală și vor căuta pe cineva care să-ți ia *ție* locul — s-a fâțâit Julissa prin fața mea, rânjind și mestecând bomboane — o să pui o vorbă bună pentru mine?

— Mda, sigur, am spus tamponându-mi jacheta cu un prosop de hârtie și încercând, fără succes, să-mi ascund tristețea din voce.

— Te simți bine? m-a întrebat Julissa. Nu vrei niște M&M?

— Dumnezeule, nu, am oftat eu. Tot ce vreau acum e să trag un pui de somn.

Julissa a clătinat din cap foarte serioasă.

— Știi ce se spune — n-ar părea prea profesional.

Am dat pe gât aproape toată Cola și am vărsat în chiuvetă ce rămăsese.

— Da, știu. Eu ți-am povestit asta.

Cu trei luni în urmă, aș fi fost încântată de perspectiva de a fi numită asistentă principală. Numai că situația era acum alta: ea implica promovarea lui Kylie în funcția de executiv la departamentul de creație. Bun venit, efect de domino: Kylie urma să aibă și mai multă trecere la Iris decât ceilalți director. Și avea să-și folosească puterea proaspăt dobândită pentru a-mi desființa ideile la ședințe și a-i asmuți pe ceilalți directori executivi împotriva mea. Va avea propriul asistent — pe care-l va împărți cu un alt executiv debutant, dar... — și va avea grijă ca acesta să mă urască și el. Așa că, în scurtă vreme, toată lumea de la Metronome mă va vorbi numai de rău. Și chiar dacă

aveam să înving sentimentul ei de ostilitate și să ajung și eu cândva executiv, Kylie urma să fie întotdeauna cu un pas înaintea mea — chestie cu care îmi va scoate mereu ochii.

— Taylor? a spus Julissa fluturându-și mâna prin fața mea. Alo?

— Trebuie să mă întorc la treabă, am mormăit și am lăsat-o acolo, cu obrajii ei rotunjori umflați de M&M, ca un hamster.

Când m-am întors în birou, Kylie, în haina ei bej de cașmir, s-a ridicat de pe scaun, adunând de pe masă niște notițe și scenarii.

— Am o întâlnire la Ingenuity, a anunțat fără să se obosească să-mi arunce vreo privire.

Uimitor: o zi și jumătate fără să-mi adreseze un cuvânt, iar acum se comporta de parcă prezența mea acolo nu avea alt scop decât înregistrarea sosirilor și plecărilor ei. S-a aplecat și a stins lumânarea votivă cu aromă de vanilie.

— Succes, am murmurat eu o urare mincinoasă.

Cu nasul în vânt, Kylie a clătinat din cap, mai mult pentru sine, ca și cum mă informa că replica mea copilărească era foaaarte amuzantă. Apoi a ieșit cu pași mari pe coridor.

Am rămas nemișcată pe scaun. Sigur, eram conștientă, la fel ca toată lumea, că viața e nedreaptă, numai că acum se dovedea a fi *din cale-afară* de nedreaptă. *Eu* eram cea care stătea trează nopțile pentru a citi scenarii, în timp ce Kylie se distra la Socialista sau nu știu ce alt club în vogă. *Eu* eram cea care o ajuta cu adevărat pe Iris să-și facă treaba, în timp ce Kylie doar *se prefăcea*. *Eu* ajungeam întotdeauna la birou înaintea ei și tot *eu* plecam mai târziu. Nu știam cum de reușise să pună mâna pe afacerea aia cu filmul, dar eram convinsă că nu muncind din greu.

Evident, Kylie era o fată isteață, dar și frumoasă, și cu acea încredere în sine care vine numai dacă toți cei din jur îți spun în mod repetat că poți să ai lumea la picioarele tale.

Fă tot ce poți, bineînțeles, și-o să vezi că ai succes. Asta îmi tot spunea tata — referindu-se la tenis, la orele de matematică, la orice. Dar niciodată nu fusesem mai sigură de adevărul zicalei.

Am pus creionul pe lista de *Lucruri rele* (*Dana mă pisează tot timpul să-i citesc scenariul; încă îi mai confund pe frații Weinstein*) și am apăsat atât de tare, încât i-am rupt vârful.

Dinspre celălalt capăt al biroului, din computerul lui Kylie, s-a auzit un mic zumzăit. Un IM de la Luke, fără îndoială. Nu știu ce m-a apucat, poate că am vrut să-mi răsucesc și mai tare cuțitul în rană, dar n-am putut să nu mă întreb ce chestii dulci și drăgăstoase îi scrisese.

M-am uitat de jur împrejur cu un aer vinovat. Iris era plecată la o întâlnire cu Peter Lasky — o întâlnire în care tipul probabil că urla la ea, ca de obicei — și nu avea să se întoarcă decât după prânz. Am aruncat o privire spre hol, ca să mă asigur că nu se apropia nimeni din direcția aia, și am traversat în cea mai mare liniște acel metru și jumătate care mă despărțea de biroul lui Kylie. Pe ecran apăruse un IM de la Netboy.

Tocmai am terminat lecția de la 11.30. Ție cum îți merge?

Poza lui Luke era în stânga mesajului. Am simțit un mic fior în stomac, chiar și la vederea fotografiei de mici dimensiuni în format jpeg. Și pe urmă un al doilea IM s-a ivit pe ecran.

Ești acolo?

Cedând impulsului, m-am aplecat peste tastatură. *Sunt bine — tu ce faci?* am scris, cu inima bubuindu-mi în piept. Am apăsat pe butonul „Trimite".

După câteva clipe, a sosit răspunsul.

Vreau să te văd. Ce faci diseară?

O, ce idee proastă avusesem! Ce naiba mă apucase? Luke avea să afle, cu siguranță, că nu Kylie îi trimisese mesajul. Dar în clipa următoare un alt IM a apărut pe monitor.

Bună, frumoaso. Abia aștept să te vad diseară. Rămâne la Chateau, la 7?

Și acesta era însoțit de o poză. O jumătate de zâmbet îngâmfat, ochi de un negru intens și păr aparent ciufulit, opera un *hair stylist* scump.

Mark Lyder.

Poate că de data asta închiriem o cameră???

Genunchii mi s-au înmuiat din cauza șocului și aproape că am căzut din picioare. *Mark Lyder și Kylie.* Kylie îl înșela pe Luke, așa-zisa iubire a vieții ei.

Și dintr-odată totul s-a luminat în mintea mea. Mark era omul de legătură al lui Kylie la firma de impresariat Ingenuity. El i-o prezentase lui Troy Vaughn. *El* era contactul pe care Kylie îl avea în industria cinematografică. Și — Dumnezeule mare! — Kylie *se culcase* cu el, exact opusul sfatului pe care mi-l dăduse mie la petrecerea aia la care Iris fusese premiată. La naiba cu principiul ei „uită-te dar nu pune mâna”!

Kylie nu era doar o mare mincinoasă. Ci și o ipocrită. Și acum nu mă mai mira deloc de ce fusese atât de surprinsă când Mark mă invitase la Koi.

Eram pe punctul de a închide computerul lui Kylie, prefăcându-mă că nu-i citisem mesajele, când vocea lui Quinn, în toată gloria ei adolescentină și hârâită, mi-a răsunat brusc în cap. *Ea ți-ar face la fel.*

Nu-mi venea să cred cât de ușor era.

Mai întâi i-am trimis un mesaj lui Mark.

Sigur că da! Ne vedem acolo!

Am apăsat pe butonul „Trimite”.

Pe urmă am dat clic pe mesajul de la Luke.

Ne vedem la Chateau Marmont la 7.30.

După care am pus computerul lui Kylie în stand-by și m-am ridicat în picioare. Nu mă văzuse nimeni. Era ca și cum nu se întâmplase nimic.

Ai făcut un lucru rău — o voce mică dar distinctă mi-a bâzâit în cap în timp ce mă așezam înapoi pe scaunul meu. Un lucru foarte, foarte rău.

Un zâmbet spontan, incontrolabil, mi-a înflorit pe față. Cât de mândră ar fi fost Quinn de mine! — ăsta era singurul lucru la care mă puteam gândi.

CAPITOLUL 23

— Unde e Kylie? E bolnavă? și-a întins Iris gâtul pentru a se holba la scaunul gol al lui Kylie. Știi ceva de ea, Taylor?

Stătea în picioare, în mijlocului biroului, cu mâinile în șolduri și cu sprâncenele încruntate de enervare. (O expresie pe care, cu totul întâmplător, Tom Scheffer nu o mai putea reda acum din cauza unei supradoze recente de BOTOX.)

Am clătinat din cap. De când sosisem la birou, cu o oră și jumătate în urmă, îmi ferisem tot timpul privirea — vinovată — de monitorul întunecat al computerului lui Kylie. Lui Kylie îi plăcea să doarmă până mai târziu, însă ajungea întotdeauna înainte de nouă și jumătate. Iar dacă întârzia, suna să mă anunțe sau trimitea un SMS. Așa că liniștea și scaunul ei gol erau o mare surpriză.

— Sun-o, te rog, a spus Iris și privirea ei exasperată s-a mai îndulcit. Cred că i s-a întâmplat ceva.

O, da, mi-am zis, mai mult ca sigur că i s-a întâmplat ceva.

Așa că am dat să sun, conștientă de prezența lui Iris, care-mi stătea pe cap. Tocmai formam a treia cifră, când Iris m-a oprit ridicând o mână.

— Stai, așteaptă, a zis.

M-am uitat în sus și am văzut-o pe Kylie intrând târșâindu-și picioarele, cu un pahar de cafea *venti* de la Starbucks în mână și fixând podeaua, de parcă știa că două perechi de ochi îi sfredeleau chipul.

— Scuze de întârziere, a murmurat.

Cu spatele la noi, și-a descheiat nasturii pardesiului, dând la iveală o rochie largă de sus, albastru-închis. În mod normal, știam asta, ar fi purtat-o cu o curea, numai că astăzi rochia îi flutura în jurul taliei într-un fel care nu-i scotea deloc în evidență silueta. Avea părul strâns la spate în două ghemotoace, ca și cum abia se sculase din pat.

— Nu te simți bine? a zis Iris vizibil îngrijorată.

— Ba da, a răspuns ea vag, peste umăr.

Iris m-a privit întrebătoare; am ridicat din umeri.

Am urmărit-o amândouă pe Kylie aprinzând una dintre lumânările ei votive cu aromă de vanilie și alunecând încet în fotoliu. Când s-a răsucit, în fine, spre noi, am icnit la modul propriu, încercând să-mi maschez șocul cu o imitație nereușită de tuse.

Arăta ca și cum își petrecuse toată noaptea plângând sau bând — dacă nu ambele. Avea ochii roșii și umflați, cu pungi roz pufoase sub ei, pe care se străduise — fără succes — să le ascundă cu fond de ten. Tenul, altfel auriu, era acum pătat și zgrunțuros. Buzele păreau și ele umflate și erau pale și ciudate fără tenta lor rozalie obișnuită. Lumina fluorescentă din birou o făcea să arate mai în vârstă și cu un aer mai dur.

Voisem s-o înfrâng pe Kylie. Dar nu-mi imaginasem niciodată că puteam s-o fac knock-out.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat Iris cu voce blândă.

A scos un pachețel de Kleenex din geanta ei enormă marca Balenciaga și i l-a întins lui Kylie. O fi fost ea pe locul al șaptelea printre cei mai importanți jucători de la Hollywood, dar mai era și mamă, după cum o dovedeau cu prisosință Kleenexul, leucoplastul Band-Aid, aspirinele, ața dentară și servețelele dezinfectante pe care le căra tot timpul în geantă.

— Da, da, sunt bine, a spus Kylie refuzând Kleenexul și prefăcându-se ocupată să deschidă computerul. Am mâncat niște sushi stricat aseară.

Iris a aruncat pachețelul de Kleenex în coșul de gunoi.

— Dacă nu te simți bine, poate c-ar trebui să te duci acasă să te odihnești. Mâine ai întâlnire cu Troy și...

— O să-mi treacă, a spus Kylie trăgându-și nasul. Pe bune, n-am nimic.

— Bine, a ridicat Iris din umeri, în semn de renunțare. Atunci, una dintre voi să-mi facă legătura cu New Yorkul, a spus dispărând în jungla biroului ei.

Kylie s-a ferit să se uite la mine, pretinzând că-și verifică e-mailurile, în timp ce eu îi făceam legătura lui Iris. După ce am închis telefonul, mi-am dat seama că trebuia să spun ceva.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o încet.

Concentrată la ecran, Kylie a clipit mărunt din ochii ei verzi.

— Nimic.

M-am ridicat de pe scaun și m-am apropiat de ea.

— Kylie. Știu că nu suntem prietene, dar ceva s-a întâmplat cu tine.

Chiar în timp ce rosteam acele cuvinte, m-a cuprins groaza. De fapt, n-aveam niciun chef să aflu detaliile jocului meu dublu.

Buzele lui Kylie au început să tremure, dar s-a încăpățânat în continuare să nu mă privească.

— S-a terminat, a șoptit. Totul s-a terminat.

— Ce s-a terminat? am întrebat cu blândețe.

— A apărut ca din senin, a urlat ea acum, ținându-și capul în mâini și masându-și tâmplele. De parcă *ar fi știut.* Nu știu cum a aflat. Dar a aflat.

— Cine a apărut? Și unde?

— Luke, a răspuns Kylie privindu-mă cu ochi sticloși și orbi. A venit la Chateau. Eram cu un tip. Nu se întâmpla nimic între noi, dar — fața i s-a boțit și, pentru o clipă, a părut că izbucnește în plâns, dar s-a stăpânit — ne sărutam, a adăugat ștergându-și ochii cu dosul palmei. Și Luke l-a *lovit* pur și simplu în față.

O lacrimă solitară i-a țâșnit din ochiul stâng și s-a prelins, nefericită, pe obraz.

— În fața tuturor. Și pe urmă s-a uitat la mine și a spus că nu mai vrea să mă vadă *niciodată. Niciodată,* s-a smiorcăit zgomotos Kylie. Și că-i arătasem cine eram *cu adevărat.*

Vocea i s-a frânt; a scos câteva șervețele din cutia de Kleenex de pe birou.

Luke — Luke cel dulce și calm, Luke-nu-sunt-decât-un-băiat-din-Virginia — îl pocnise pe Mark Lyder? La Chateau Marmont? Planul pe care-l născocisem funcționase chiar mai bine decât mă așteptasem. Și totuși... nu-mi venea să mă entuziasmez.

— Și acum nu mai vrea să discute cu mine, a continuat Kylie ștergându-și ochii. Nu răspunde la telefon. Nu-mi răspunde la e-mailuri. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că mi-a dat papucii, și-a suflat ea nasul în Kleenex.

— Dar erai cu altcineva, am subliniat eu pe un ton liniștit, dar apăsat.

Îmi era milă de ea, dar și mai milă de Luke. Ce șoc urât trebuie că avusese când își văzuse iubita cu un alt bărbat!

De data asta, răspunsul lui Kylie a venit cu o notă de duritate în glas.

— Dar ți-am spus, tipul ăla nu înseamnă nimic pentru mine. Mark mă ajută cu niște treburi. Ne luase un pic valul, dar asta nu înseamnă nimic.

— Mark? *Mark Lyder*? m-am prefăcut eu surprinsă și cuvintele mi-au ieșit din gură pe un ton fals, însă Kylie n-a observat și s-a înroșit la față, vinovată.

— Uite ce-i, știi și tu la fel de bine ca mine că n-ai cum să reușești în industria asta preluând mesaje și sperând că cineva te va băga în seamă, a spus ea. N-am făcut nimic rău, Taylor. Doar ceea ce trebuia să fac. Așa că nu mă mai bate la cap. Și tu ai fi făcut la fel în locul meu.

— Ba nu, am contrazis-o. Eu n-aș fi făcut niciodată așa ceva, Kylie.

A sărit în picioare și a țâșnit pe hol. Am auzit ușa de la toaleta femeilor trântindu-se.

M-am holbat la fotoliul ei gol, la șervețelele folosite pe care le uitase pe birou. Resturile epavei.

Kylie nu doar o pățise, așa cum anticipase Quinn, ci se confrunta acum cu o adevărată nenorocire, un dezastru total. La numai douăsprezece ore de când pusesem planul în mișcare, tipa se îngropase adânc în propriile-i minciuni.

Și da, mă simțeam vinovată pentru rolul pe care-l jucasem. Dar mi-am spus că, într-un fel, n-aveam nimic de-a face cu problemele ei. Luke ar fi aflat și singur până la urmă, ar fi prins-o oricum cu mâța-n sac. Și dacă era să filosofez pe tema asta, Kylie și-o făcuse de fapt cu mâna ei. După cum îi plăcea tatei să spună, „cum îți așterni, așa dormi".

M-am gândit s-o pun la curent pe Quinn cu mersul evenimentelor. Am scos iPhone-ul, am căutat adresa ei de e-mail și am început să tastez.

Kylie e părăsită.
A clacat.
Ca Britney, nu?

CAPITOLUL 24

Câteva ore mai târziu, mi-am depozitat cizmele Stuart Weitzman gri de piele întoarsă în dulăpiorul din vestiarul decorat cu beteală de lângă sala de Buddha Ball și am tras în piept mirosul familiar de iasomie și sudoare veche. Ajunsese să-mi placă Buddha Ball, cu toate că eram și acum una dintre cele mai slabe eleve. (O tipă, Kelly — numele ei de vedetă porno fiind Nevada Blue —, era cea mai bună; putea să stea la nesfârșit în poziția porumbelului-rege într-un picior, chestie de care numai contorsioniștii profesioniști sunt capabili.)

— Bună, Magda.

Blonda tatuată din spatele biroului de la recepție a renunțat la privirea încruntată și mi-a făcut un semn prietenos cu mâna — în săptămâna care trecuse, între noi se crease o legătură strânsă datorită urii pe care o împărtășeam amândouă față de Pinkberry — și am deschis ușa.

Ca de fiecare dată, Ted era în șortul lui de nylon, cufundat într-o meditație profundă, în partea din față a sălii. Kelly, îmbrăcată într-un costum roz de lycra, își ocupase locul în primul rând (îi plăcea să se dea în spectacol), iar în spatele ei se afla tipul pe care-l poreclisem Proctologul (avea întotdeauna o moacă nemulțumită, tipică pentru cei care-și petrec zilele uitându-se în fundul celorlalți). I-am aruncat un zâmbet Joannei, actrița a cărei performanță supremă era apariția într-o reclamă TV pentru o linie fierbinte (555-SEXY), și mi-am fluturat mâna în direcția lui Arthur, un tip popular care se ocupa

cu dublarea filmelor și care înota în bani (Lamborghiniul portocaliu parcat în față îi aparținea). Sala părea mai aglomerată în seara asta, probabil datorită apropiatelor vacanțe planificate să se desfășoare în Hawaii și Bali.

— Salut, Taylor, a zis Zena arcuindu-și spinarea bronzată în poziția pisicii. Gambele tale arată grozav.

M-am uitat în jos spre picioarele mele care păreau ceva mai colorate, deși în continuare oribil de palide.

— Mersi, am răspuns luând o saltea în brațe.

— Deși nu ți-ar strica să te mai bronzezi un pic, a spus ea adoptând postura vacii.

Am rânjit.

— Nu-i cazul să insiști.

— O, și nu te uita, dar ai idee cine-i aici? a întrebat Zena aruncându-și ochii spre fundul sălii.

M-am întors. Și am clipit din ochi, ca să mă asigur că nu era o închipuire. Pe o saltea dintr-un colț, aplecat peste picioarele drepte în timp ce restul lumii se prefăcea că nu se holbează la el, era Holden MacIntee.

Renunțasem complet la ideea că aș fi putut să dau de el, și acum iată-l aici, într-un tricou Powerade decolorat și un șort de jogging. Aveam nevoie de o strategie, și încă repede. M-am furișat spre fundul sălii și am scotocit prin geantă după iPhone, încercând să mă port cât mai discret cu putință — Ted își ieșea din minți dacă ne surprindea cu aparate electronice în mână.

HOLDEN E AICI! CUM SĂ PROCEDEZ?

Răspunsul lui Quinn a venit după o clipă.

Lecția nr. 1: Joacă teatru până când răzbești!

Am oftat și am închis telefonul. Aceeași placă! Unde erau strălucitele sfaturi *noi*?

M-am întors în vârful picioarelor la salteaua mea, am înșfăcat-o și am început s-o trag, în cea mai mare liniște, cât mai aproape de Holden. (Dacă Ted deschidea ochii în clipa aceea, m-ar fi pus probabil să conduc ora, alături de el, o experiență pe care n-aveam niciun chef s-o repet.) Zena mi-a făcut cu ochiul și i-am răspuns la fel. Desigur, își închipuia că aveam de gând să mă dau la Holden. Dar nu *asta* mă interesa pe mine la el. Oricât de tentant ar fi fost, mult mai ispititoare era perspectiva unei funcții de director executiv la departamentul de creație. În curând, Iris urma să anunțe numele celui promovat.

Din fericire, de o parte și de alta a lui Holden era mult spațiu liber. Adunându-mi tot curajul, am lăsat salteaua să cadă în câmpul de forță al vedetei și m-am așezat pe ea.

Am tras aer adânc în piept și am pornit la atac.

— Nu știu dacă în seara asta o să fac față, am spus pe un ton oh-atât-de-lejer, întinzând un picior. Săptămâna trecută au fost nevoiți să mă adune de pe jos cu fărașul.

Holden și-a întors privirea arzătoare spre mine și a zâmbit.

— Eu n-am mai fost la sală de câteva săptămâni bune. Exercițiile astea o să mă ucidă.

— Pari în formă bună, o să reziști, l-am tachinat eu aplecându-mă în față pentru a-i imita mișcarea.

— Adevărul e că Ted mă place și îmi arată ceva mai multă îngăduință, a replicat el.

Genele care-i încadrau ochii verzi, strălucitori, erau la fel de lungi ca ai unei fete, dar în afară de asta nu avea nimic altceva feminin în el.

— Ai noroc — lui Ted îi place să se ia de mine. Prima dată când am venit aici, m-a pus să stau lângă el și, de fiecare dată când țipam de durere, le cerea celorlalți să țipe ca mine.

M-am aruncat pe saltea în patru labe, precum un câine, ca să-mi întind gambele. Și privit de jos în sus, Holden tot arăta foarte bine.

A râs mânzește, pentru ca Ted să nu-l audă.

— Și mie mi-a făcut figura asta. Cred că pentru el e un semn de afecțiune. Cel puțin, eu așa îmi spun. Și încerc să cred.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu din poziția în care mă aflam, după care nu mi-a mai trecut nimic inteligent prin cap.

Mi-am mușcat buzele și m-am așezat în poziția fătului, cu fruntea pe saltea. Și atunci mi-a venit o idee.

— Ei, știi ce se spune, „Cred în ideea de a crede", am spus rugându-mă în gând să recunoască citatul.

S-a aplecat spre mine:

— Poftim?

M-am înroșit.

— „Cred în ideea de a crede." Ai zis că încerci să crezi că Ted ne pune să stăm în fața clasei ca semn de afecțiune. Și chestia asta mi-a amintit de ceva. E o replică din...

— *Jurnalul unei fete*, a exclamat Holden.

Mi-am revizuit expresia feței, sperând din toată inima să dau impresia de șoc.

— Cum? Știi replica?

A dat energic din cap.

— Da. E unul dintre filmele mele favorite.

Bingo! Mi-am păstrat expresia uluită pe față.

— Zău? Ce ciudat! E și filmul meu *preferat*.

Holden și-a încrucișat picioarele și s-a aplecat în față, gemând un pic de efort.

— Dar te rog, nu spune nimănui că am recunoscut citatul, mi-a șoptit cu un aer conspirativ.

Am ridicat din sprâncene și am încercat să adaug o notă de flirt în conversație.

— De ce? E ceva prea feminin?

Stând în continuare aplecat în față, Holden a întors capul spre mine și a rânjit.

— Păi nu e cel mai masculin film din lume, trebuie să recunoști și tu. Însă mie îmi plac *toate* filmele lui Deming, mai ales cele făcute de case de producție independente. Tipul e un adevărat geniu.

— Da, știu. Într-un fel, el e motivul pentru care am ajuns la Metronome, la departamentul de dezvoltare.

Bravo, Henning, mi-am zis, frumos ai mai adus-o din condei. Deși ochii lui Holden se întunecaseră un pic, auzind numele studioului.

Joacă teatru până când răzbești, mi-am spus ținându-mi degetele încrucișate.

— Deocamdată nu e nimic concret, am spus aplecându-mă spre Holden. Dar deja suntem în discuții cu el în legătură cu un scenariu. Și cred că ai face furori în film.

Holden s-a îndreptat de spate și a rămas așa, holbându-se la mine.

În fața clasei, Ted și-a dres glasul și ne-am întors cu toții spre el ca niște școlari obraznici prinși asupra faptului.

— Gata, oameni buni, a zis el. Haideți să începem! Liniște, vă rog. Vom începe cu poziția lotus, pentru a ne purifica psihicul.

Ne-am sculat în picioare, pregătiți să ne ascultăm unii pe alții. Rahat, mi-am spus, am ratat șansa. Deși poate reușeam să strecor totul în timpul confesiunii: *Hei, Ted, îmi fac griji că în seara asta nu mă voi putea concentra asupra mușchilor aductori laterali, pentru că mă gândesc la proiectul acesta fenomenal pe care îl am în minte de-atâta timp...* S-a dovedit însă că n-aveam de ce să joc teatru, atenția lui Holden nu fusese distrasă.

— Despre ce e proiectul? mi-a șoptit el.

Abia atunci mi-am dat seama că habar n-aveam ce să-i răspund — nu-mi imaginasem scenariul decât până în

momentul acela. Și pe urmă mi-am amintit de geantă, care mă aștepta cuminte în fundul sălii, cu scenariul Danei în ea.

— E la mine-n geantă, am șușotit și eu, arătând cu capul spre fundul sălii. Se cheamă *Evoluția lui Evan.* E al unei autoare tinere pe care tocmai am descoperit-o și care e pur și simplu fantastică. Credem că va fi un hit.

Desigur, tot ce-i înșiram acum nu era decât o minciună, dar nu asta îmi spusese Brett cu câteva săptămâni în urmă? *Ce înseamnă ceva fantastic? Cineva zice că un lucru e fantastic și tot orașul se înghesuie să-i ia vorbele de bune.*

— Super, a spus Holden. Pot să citesc scenariul? Știi, mâine plec la New York și ar fi nemaipomenit dac-aș putea să-l citesc în avion.

Am simțit cum tavanul se prăbușește pe mine. Preț de câteva clipe, m-am pierdut cu firea, apoi mi-am revenit.

— Sigur că da, am răspuns. Ți-l dau imediat după oră. Și ținem legătura, ca să-mi spui ce părere ai.

— Minunat, a spus Holden, părând mulțumit. Apropo, nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Taylor, am spus întinzând mâna și rugându-mă în gând ca Ted să nu mă vadă. Taylor Henning.

Taylor Henning, căreia nu-i mai rămâne decât să spere că proasta aia mică de Dana McCafferty a scos o variantă decentă din scenariul pe care l-a revizuit, aș fi putut să adaug. Pentru că, din nefericire, nu apucasem să-l citesc.

— Oameni buni, acum s-o ascultăm pe Kelly vorbindu-ne despre imaginea corpului ei, ne-a dojenit Ted din fața clasei. Ce-ar fi să fim cu toții atenți?

În timp ce mă întorceam ca s-o ascult pe Kelly purificându-și psihicul (era îngrijorată că luase în greutate cinci sute de grame și dădea vina pe modificarea rețetei de fabricație a iaurtului de la Whole Foods), mi-a venit să sar în cap de bucurie. După cum arătau lucrurile, asta avea să fie cea mai frumoasă zi din viața mea.

CAPITOLUL 25

În ziua următoare, la opt seara, în timp ce toți ceilalți asistenți se pregăteau probabil pentru o ieșire superbă de joi seara în oraș (Cici probându-și pantofii Manolo pentru o escapadă la barul Socialista, Wyman ștergându-și ochelarii de tocilar pentru un festival cu filmele lui Goddard, în centrul orașului), eu mă aflam în parcarea de la Tennis Center, dezmorțindu-mi picioarele și înăbușindu-mi un geamăt de durere, rezultat al celor cincizeci de sărituri pe loc în plus pe care Ted ne pusese pe mine și pe Holden să le facem drept pedeapsă pentru că stătuserăm de vorbă în timpul cursului de Buddha Ball.

Desigur, durerea asta era un preț foarte mic pe care-l plătisem pentru ceea ce se anunța a fi lucrul cel mai incitant care mi se întâmplase vreodată. Încă nu-mi venea să cred că totul mersese ca pe roate. Fusesem încrezătoare în mine, convingătoare și spontană: fără falsă modestie, performanța mea actoricească atinsese perfecțiunea. Singura problemă pe care o avusesem — și una cu adevărat chinuitoare — era faptul că trebuise să aștept să primesc un al doilea exemplar al scenariului Danei. Stresul mă scosese practic din minți și Magnolia se văzuse nevoită să mă calmeze îndopându-mă cu forța cu o jumătate de cutie de biscuiți Samoa Girl Scout și obligându-mă să dau pe gât o jumătate de sticlă de chardonnay ieftin. A doua zi dimineață, în clipa în care ajunsesem la birou, o sunasem pe Dana, cerându-i să-mi trimită pe e-mail scenariul, pe care apoi l-am înghițit pe nerăsuflate. L-am parcurs

cu inima în gât. Și, minunea minunilor, scenariul Danei era semnificativ mai bun decât prima variantă. Povestea era mai complexă, personajele mai interesante, mizele puse în joc mai mari, iar dialogul mai cizelat — toate ca urmare a sugestiilor mele, mi-am zis cu satisfacție. Și în timp ce-mi sorbeam paharul dublu de cafea Americano, m-am umflat în pene de bucurie — aveam toate șansele ca lui Holden să-i placă scenariul *cu adevărat.*

Totuși, doar așa, ca să mai împing un pic lucrurile înainte, am aruncat pe forum un zvon. N-a trebuit decât să tastez titlul scenariului, urmat de întrebarea: *Am auzit că e un scenariu grozav. Scriitor fără agent?* Până la sfârșitul zilei, au apărut zece reacții, toată lumea întrebându-se ce era cu „scenaristul ăla nou și grozav" și unde puteau da de el. Pe telefonul meu, la numerele introduse pe apelare rapidă, mi-am zis amețită de fericire.

Dar vreți să știți care a fost partea cea mai bună? Faptul că reușisem să programez o întâlnire la micul dejun, la Four Seasons, cu agentul lui Michael Deming. Nu-mi fusese deloc ușor să-l găsesc. În primul rând, pentru că nu putusem să dau telefoane decât în momentele când Kylie nu se afla prin preajmă (norocul meu că stătea acum multă vreme la toaletă sau în camera în care puteam să tragem un pui de somn, o încăpere atât de neprofesională); și, în al doilea rând, pentru că nimeni nu părea să știe nimic despre el. „Deming s-a dat la fund de ani buni", declarase cu dispreț un asistent. „Cui îi pasă cine-l impresariază?" Dar, într-un târziu, o asistentă de la William Morris îmi dăduse răspunsul așteptat. „Da, noi îl reprezentăm", îmi șoptise la telefon, „dar să nu mai spuneți la nimeni."

Tot ce trebuise să fac fusese s-o informez că aveam un posibil proiect pentru Deming, proiect care-l implica pe Holden MacIntee, și în mai puțin timp decât îți ia ca să

comanzi un Americano dublu, aveam aranjată o întâlnire cu Arnie Brotman.

— Să vă trimit scenariul? am întrebat.

— *Sigur* că da, a răspuns asistenta și mi-a închis.

Aproape că simțeam gustul victoriei.

Mi-am terminat încălzirea și m-am îndreptat spre terenurile de tenis aproape goale, iluminate de tuburi de neon care zumzăiau ușor. Aparent, tot restul lumii avea altceva mai bun de făcut în clipa aceea. L-am zărit pe Luke pe terenul numărul trei. A scos o minge din coșul aflat la picioare, a aruncat-o în aer, și-a arcuit corpul spre ea și, cu o legănare explozivă, a trimis-o vâjâind în suprafața de serviciu. L-am urmărit repetând mișcarea de încă o duzină de ori. Părea mai curând un gest de descărcare a nervilor decât de antrenament de tenis.

— Uau, am spus veselă pășind pe teren în timp ce un nou as zbura pe lângă mine. Sper că n-ai de gând să încerci asta și cu mine.

Luke s-a întors și fața i s-a luminat puțin.

— Bună. Credeam că m-ai uitat.

Am zâmbit și am tras în jos de poalele noii mele rochițe negre de tenis (nu era decât Nike, dar oricum, destul de simpatică — deși mai mult în stilul lui Audrey Hepburn decât al lui Billie Jean King). Luke era și mai drăguț decât îmi aminteam, și chiar în lumina tot mai slabă a zilei ochii lui erau de un albastru atât de intens, încât m-am înroșit și m-am întors cu spatele la el.

— Să te uit? am întrebat desfăcându-mi fermoarul jachetei sport și azvârlind-o pe o bancă. Niciodată!

Mi-am ocupat locul pe teren, legănându-mi în drum șoldurile ceva mai vizibil decât ar fi trebuit, doar pentru că mă simțeam bine, și am sesizat că Luke mă urmărea cu privirea. Da, rochia fusese o investiție inteligentă. Nu că mi-aș fi dorit să iasă ceva din lecțiile astea de tenis, mi-am

spus. Sau cel puțin așa voiam să cred. La urma urmei, sfatul lui Quinn dăduse deja roade.

— Arăți bine, a spus Luke încet.

M-am întors și i-am aruncat un zâmbet. Părea oarecum nervos și avea cearcăne întunecate. Involuntar, m-am uitat în jos spre încheieturile mâinilor lui, ca să văd dacă păstrase semne după lovitura aplicată lui Mark Lyder, dar nu am zărit nimic.

— Mersi, am răspuns ducându-mi mâna la păr, pe care îl strânsesem într-o coadă de cal lucioasă.

Mi-a servit o lovitură de dreapta și m-am îndreptat spre el pentru a riposta. Dar m-am oprit în mijlocul mișcării și mi-am lăsat brațul să cadă, ratând lovitura.

— Ups! am strigat veselă.

— Mai încearcă, m-a încurajat el. Uite încă una.

De data asta am lovit mingea, dar asigurându-mă că iese din teren. La următoarea, mi-am permis să arunc mingea în stânga și Luke mi-a returnat-o cu abilitate.

— Bună treabă, a spus urmărind mingea.

A continuat să servească, iar eu m-am străduit să ratez cât mai multe mingi, însă după scurtă vreme ne-am pomenit antrenați într-o partidă lejeră.

Exercițiul familiar mi-a dat răgazul să-mi îndrept gândurile spre Kylie. În privința ei, lucrurile o luaseră iute la vale. În acea dimineață, venise proaspătă la serviciu, îmbrăcată într-o rochie argintie petrecută (drăguță, deși cam școlărească în comparație cu ținutele ei obișnuite) și cu ceea ce mi se păruse a fi o geantă nouă. Însă fața îi era și mai umflată, iar din felul în care dăduse pe gât sticlă după sticlă de apă Evian, îmi dădusem seama că fie era îngrozitor de mahmură, fie încă beată. Evident, nici nu se uitase la mine. Doar își aprinsese lumânarea votivă și-și pusese capul pe birou.

Când revenise de la prânzul acela ultraimportant, nu trebuia să fii un geniu ca să înțelegi că întâlnirea pentru semnarea contractului cu Troy Vaughn nu decursese bine. Fapt confirmat în clipa în care-și vărsase în palma tremurândă patru pastile de advil pe care le înghițise cu Red Bull normal, nu din ăla fără zahăr.

— Cum a mers întâlnirea? am întrebat-o.

— Grozav, a răspuns cu glas îngroșat, fără să mă privească.

În clipa aceea, Iris a intrat în birou.

— Kylie, vrei să vii la mine în birou, te rog? Și închide ușa după tine.

După zece minute, când a ieșit de la Iris, Kylie arăta mai mică și mai palidă la față decât înainte. Mâinile delicate îi tremurau. S-a dus spre masa ei pășind cât putea de demn, și-a luat geanta și a plecat.

Am stins eu lumânarea în locul ei. Îmi părea rău pentru Kylie, vă spun sincer că-mi părea. Dar în același timp mă simțeam ușurată. Era exclus ca Iris să anunțe a doua zi promovarea lui Kylie, fapt care însemna că: a) de-acum încolo nu avea să-mi mai dea ordine; și b) șansele mele de a-mi juca bine cărțile crescuseră.

O minge a venit spre mine în viteză, îndreptându-se către linia de centru și, adâncită în gânduri cum eram, am lovit-o instinctiv. Am nimerit chiar pe linia de fund, unde a aterizat la mică distanță de pantofii Nike ai lui Luke.

— Hei! a strigat el spre mine. Tot mai insiști că ești începătoare?

— Ăăă, norocul începătorului din nou, nu? am răspuns eu. Și, desigur, calitățile tale remarcabile de profesor.

Luke a rânjit. Părea să fi înghițit răspunsul meu, altfel destul de stângace.

— Ce-ar fi să facem o pauză de hidratare? a propus.

Ne-am îndreptat umăr la umăr spre automatul cu răcoritoare, eu balansând racheta în față și în spate pentru a-mi masca nervozitatea care mă cuprinsese brusc. Privindu-l pe Luke, mi-a venit un chef nebun să fac roata pe alee. Deși, desigur, nu aveam s-o fac, și asta din mai multe motive, dintre care unul destul de important era rochița mea neagră. Lungimea ei și faptul că se mula pe corp lăsa prea puțin de lucru imaginației. Din fericire, aveam și un șort mic pe dedesubt. Ca să nu mai pomenesc de loțiunea autobronzantă Clinique — o îmbunătățire semnificativă față de Neutrogena — care conferise picioarelor mele o strălucire naturală. Până și Zena, prietena mea star porno de la Buddha Ball, ar fi fost mândră de mine.

— Hai, recunoaște că nu ești începătoare, a spus Luke.

M-a cuprins subit un val de panică. Să-și fi dat seama cine eram? Îi vorbise cumva lui Kylie despre mine înainte de a se despărți de ea, mă descrisese sau poate că ea îi povestise ceva despre mine? Am înghițit în sec și am încercat să-mi păstrez expresia impasibilă și nevinovată.

— De ce crezi asta?

— Pentru că începătorii joacă prost tot timpul. Tu ratezi majoritatea loviturilor, însă când nimerești mingea te miști ca Venus Williams.

Am izbucnit în râs, ușurată.

— O, deci îți trimit semnale confuze, am spus, dojenindu-mă apoi în sinea mea pentru jocul de cuvinte cretin.

Luke a zâmbit și și-a vârât capul între umeri.

— Mda, poate.

A introdus patru monede de douăzeci și cinci de cenți în automat. Imediat a apărut o sticlă de apă Poland Spring. A luat-o și mi-a întins-o, apoi și-a cumpărat și el una.

— De fapt, am o mărturisire de făcut, am spus sorbind. Am fost la o tabără de tenis în clasa a șaptea. Dar m-am decis să te mint și să pun loviturile bune pe seama talentului meu nativ. Ca să fie mai spectaculos. Ce zici?

A râs.

— Când ai spus că ai o mărturisire de făcut, am crezut că o să fac atac de cord.

— Atac de cord! am exclamat eu. Trebuie că ești mult mai în vârstă decât am crezut.

Ne-am întors și am luat-o înapoi spre terenurile de tenis. Am scos capacul de la sticlă — nu reușesc să beau dintr-un astfel de recipient fără să mă stropesc — și l-am aruncat în coșul de gunoi.

— Nu sunt cu mult mai mare decât tine, a zis el. Sau cel puțin așa cred.

— OK, hai să verificăm repede, am spus punându-mi, curajoasă, mâna pe brațul lui bronzat. Prima iubire. Adică prima pasiune pentru o *vedetă de cinema.*

Luke a căzut o clipă pe gânduri.

— Tipa aia din *Spune orice...*, în scena în care era îmbrăcată în rochie albă. Am o slăbiciune pentru brunete, a adăugat zâmbind.

Mi-am lăsat mâna să cadă de pe brațul lui, surprinsă.

— A! Asta înseamnă că iubita ta e brunetă.

Luke s-a întunecat la față.

— Nu, nu era. Vreau să zic, nu este, a zis oprindu-se apoi și dând cu piciorul într-o pietricică răzleață de lângă gard. Adevărul e că nu mai suntem împreună, a adăugat într-un târziu.

— O! am exclamat eu, chipurile uimită. Îmi pare rău.

— Mda, a spus răsucind capacul sticlei și ridicând din umeri. Și mie.

Am continuat să mergem într-o tăcere care se prelungea, devenind neplăcută. Cu toate astea, nu aveam

senzația că eram doi străini, ci mai degrabă doi oameni care încă nu-și dăduseră seama cum să procedeze pentru a se împrieteni. Am plimbat racheta de-a lungul grilajului despărțitor dintre două terenuri, numai pentru a rupe tăcerea.

— M-a înșelat, a spus Luke într-un târziu, cu ochii ațintiți în continuare la sticla din mână.

— Nu se poate, am șoptit.

M-am gândit dacă era cazul sau nu să-mi pun mâna din nou pe brațul lui, dar m-am stăpânit. Nu voiam să creadă că mă dau la el — pentru că, în clipa aceea, tot ce-mi doream era să-l consolez.

— Cu un șmecheraș de impresar, a spus ridicându-și acum ochii sticloși, ca și cum retrăia în minte scena când o prinsese pe Kylie cu Mark Lyder. Presupun că Hollywoodul a influențat-o mai mult decât am crezut eu.

— Îmi pare foarte rău, am spus. Vrei să vorbim despre asta?

În loc să revin pe terenul de tenis, l-am condus spre o bancă de lemn cu vedere către întregul complex sportiv. M-am așezat și i-am făcut semn să stea lângă mine. Mai jos, în apropierea găurii numărul nouă de pe terenul de golf, un grădinar tundea gazonul oricum perfect.

A ridicat din umeri și s-a lăsat să cadă alături.

— Măcar acum știu cine e cu adevărat. Ceea ce e un lucru bun.

Încerca, fără prea mare succes, să aibă o notă de optimism în glas. A sorbit lung din sticlă.

Mi-am pus sticla cu apă pe bancă, între noi, și m-am întors cu fața spre el.

— Sper că nu te superi că-ți spun, am bălmăjit, dar impresia mea e că tipa nu te merită.

Luke și-a ridicat ochii spre mine, surprins.

M-am jucat cu racheta, lovind-o de genunchi, pentru că eram agitată și voiam ca Luke să ia vorbele mele în serios.

— Tu ai nevoie de cineva care să nu dea doi bani pe toate prostiile astea de la Hollywood, am spus. O persoană cu scaun la cap. Care să știe să recunoască un lucru bun atunci când îl vede.

M-am oprit. Oare nu întinsesem prea mult coarda? Nu voiam decât să-l consolez, dar în fapt îi spusesem că i-ar fi fost mai bine *cu mine.*

— Scuze, dar așa cred, am șoptit.

Luke a continuat să mă studieze, ca și cum știa că mă aflam în posesia unui secret pe care-l putea descifra străpungându-mă cu razele laser aruncate de ochii săi albaștri. Mi-a fost greu să-i susțin privirea, așa că m-am uitat în jos, spre picioare, învârtind între degete tivul rochiței mele drăguțe. Ce voiam de fapt? Am închis ochii pentru o clipă. Da, trebuia să recunosc. Îl voiam pe Luke.

Lângă mine, el și-a dres glasul:

— Uite ce este, sper să nu ți se pară ciudat, nepotrivit sau mai știu eu cum. Dar mă gândeam că poate-ai vrea să luăm cina împreună. Poate mâine-seară?

Am simțit cum tot sângele mi se urcă în cap. Mă bucuram că începuse să se întunece, pentru că eram conștientă că obrajii mi se împurpuraseră. Am luat o înghițitură de apă, ca să mă mai calmez.

— Mi-ar face mare plăcere, am spus.

CAPITOLUL 26

— Sper că știi în ce te-ai băgat, m-a avertizat Arnie Brotman îndoind cu grijă o felie de șuncă și vârând-o în gură. Deming e un geniu, dar e și un pic sărit de pe fix, a adăugat făcând cu mâna, la ureche, semnul internațional care descrie nebunia.

Am luat o înghițitură de cafea și am încercat să nu mă uit în gura lui. Impresarul lui Deming era un bărbat scund, masiv și cu capul ras, ușor țuguiat. Mi-era ușor să înțeleg de ce fusese poreclit Silver Bullet[1] pe vremea când avea mulți clienți de marcă. În primul rând, din cauza formei capului; dar și din cauza manierelor lui care demonstrau clar că nu-i plăceau baliverneIe, și nici să-și piardă timpul. Arnie nu era genul de lingău, fapt care-l diferenția de majoritatea impresarilor pe care avusesem ocazia să-i cunosc. Dar și el trecuse printr-o cădere nervoasă, chiar dacă nu una care să se termine cu retragerea lui în pustietate, în ținutul lui Grizzly Adams, precum Deming. După cum aflasem în urma unei scurte cercetări întreprinse pe internet, în 2000 (la vârsta înaintată de treizeci și șapte de ani), timp de un an consumase constant cocaină și își pierduse o bună parte dintre clienții cei mai importanți. Acum se prezenta curat și sobru, deși nu tocmai umil. Își păstrase alura de jucător puternic — sau cel puțin așa-l vedeam eu cum stătea acolo, în

[1] *Glonț de argint* — în sens figurat, soluție rapidă și eficientă.

decorul teatral, roșu cu auriu, al restaurantului Gardens din hotelul The Four Seasons. Sub tablourile contemporane în culori aprinse (și realmente oribile) care decorau doi dintre pereți, directori executivi îmbrăcați la patru ace își verificau BlackBerry-urile și făceau afaceri de milioane la micul dejun cu vafe belgiene.

— Știu că e o belea, am rostit precaută, dar trebuie să existe *vreun* proiect care să-l determine să se întoarcă.

Până acum, Arnie se purtase destul de prietenos cu mine, dar nici pe departe încurajator. Începusem să nu mă mai simt atât de sigură pe mine.

— Uite ce este, o să fiu sincer cu tine, a spus tăind cu latura furculiței ouăle Benedict cu chifteluțe de crab Dungeness. Nu sunt deloc sigur că Deming *vrea* să revină. Din ceea ce spune el despre Hollywood, cu greu mi-l pot imagina acum în spatele unui aparat de filmat și cu atât mai puțin punând piciorul într-un studio. Cunoști povestea ultimului său film. Un adevărat coșmar, a ridicat Arnie din umeri. Tot timpul vorbește despre asta.

Mi-am învârtit sucul de portocale în pahar. Unicul film făcut de Deming cu un studio de renume avusese de la bun început parte de probleme, de la tăieri de buget neprevăzute, la cereri iraționale din partea grangurilor studioului. (Care crezuseră că vor avea un cuvânt greu de spus în privința intrigii și montajului filmului, în timp ce Deming era de părere că tipii trebuiau să-i completeze un cec în alb și să-și vadă după aia de treburile lor.) Când, în cele din urmă, au montat pelicula, au făcut-o cu modificările cerute de granguri, nu cu cele solicitate de Deming, care, bineînțeles, a făcut o criză. Grangurii se săturaseră între timp atât de tare de el, încât nu au trimis pelicula să ruleze decât în patruzeci de cinematografe, în weekendul de lansare, și fără a o promova aproape deloc, ceea ce avusese drept rezultat încasări dezastruoase.

— Ei bine, asta nu se va repeta, Arnie, l-am asigurat ciugulind din căpșunile de pe platoul meu cu fructe. Deming va avea mână liberă. Și se va bucura de participarea unui star în devenire, extrem de talentat și care-l venerează.

— E totuși un pariu riscant, fetițo, a spus Brotman băgând în gură furculița plină de chifteluțe de crab. Vreau să spun că tipul e un ciudat, un fel de adept al teoriei conspirației. Mă simt obligat să te previn.

— Uite ce este, am răspuns pe un ton ferm, aplecându-mă în față și lăsând furculița pe platou, ca să-i dau de înțeles că vorbeam serios. Presupun că Deming este clientul cel mai talentat pe care-l reprezinți în acest moment, nu-i așa?

Arnie Brotman a început să mestece mai lent, după care și-a scuturat capul într-un gest care putea să însemne și da, și nu, și poate. Inima îmi bătea cu putere în piept — tocmai mă luasem de un impresar! —, dar în același timp mă simțeam ciudat de calmă. Pentru că știam ce fac și asta îmi dădea un sentiment de siguranță.

M-am uitat fix în ochii lui căprui, ca niște mărgeluțe.

— Deci nu te deranjează că tipul își pierde vremea pe o insulă, uitându-se la păsări sau ce naiba face pe-acolo? Când ar putea să facă un film grozav? *Și* să-ți aducă *ție* un câștig frumușel din comisioane? Te-ai uitat cumva pe paginile de fani de pe internet? Știi că afișele originale cu *Jurnalul unei fete* se vând și acum cu miile? Deming e un cineast important. Operele lui au influențat o mulțime de oameni. Nu crezi că ai o responsabilitate să-l aduci înapoi pe platoul de filmare?

Arnie și-a șters buzele cu șervetul de olandă albă ca zăpada. Îi captasem total atenția.

— Eu nu vreau decât să-l văd lucrând din nou, am continuat, convinsă acum că eram pe-aproape și că tot

ce trebuia să fac era să vorbesc și iar să vorbesc, până ce aveam să-l fac pe Arnie să cedeze. Și dacă va accepta să lucreze cu noi, avem totul pregătit. Un scenariu bun, o vedetă de prima mână și un studio dispus să facă orice pentru a-l mulțumi. Deci, ce mai așteptăm? Hai să-l sunăm chiar azi și să-i trimitem scenariul.

Arnie a clătinat din cap.

— Nu. Nu așa merg lucrurile.

— Cum adică? am întrebat.

M-am uitat spre masa cea mai apropiată, unde o starletă tot învârtea în farfurie omleta de albușuri, holbându-se în ochii unui bărbat îmbrăcat într-o cămașă de mătase, cu privirea de prădător a unui posibil manager. Începeam să mă impacientez.

Arnie a rupt un croasant în două.

— Trebuie să te duci la el. Ca să-l convingi *în persoană*. Deming nu face afaceri la telefon, n-are încredere în telefoane. Va dori să „te citească", să te vadă în carne și oase, a adăugat mestecând și înghițind. Bun, acum ai aflat și tu de ce s-a retras aproape complet. Și știi unde locuiește? Practic, în Alaska.

Am oftat. Îi cunoșteam foarte bine adresa. Doar îi trimiteam cărți poștale de-atâția ani. Desigur, nu știam *exact* cât de îndepărtat era locul. Dar dacă serviciile poștale americane ajungeau până acolo, atunci nu putea fi chiar atât de greu de găsit.

— Ai fost vreodată în vizită la el? am întrebat prudentă.

— O singură dată, a răspuns Arnie înfigând furculița într-o felie de pepene galben. Dar a fost de-ajuns.

— Dacă mă duc la el, ce șanse crezi că am?

Arnie și-a mijit ochii atât de tare, încât aproape că i-a închis cu totul, în timp ce lovea ușurel și alene cu cuțitul într-un croasant.

— Destul de mari, a răspuns după o vreme, dar cu o voce cam șovăitoare. Cine știe? Bun, Deming nu e tocmai Howard Hughes[1] — măcar își taie unghiile la mâini —, dar în comparație cu el, Stanley Kubrick pare sănătos la cap. Trebuie însă să recunosc ceva, a zis sorbind din cafea și așezând ceșcuța înapoi pe farfurioară cu un zăngănit. Azi-noapte m-am uitat peste scenariu și cred că, din câte scenarii am văzut la viața mea, ăsta e cel mai aproape de ceea ce s-ar putea să-i suscite interesul. Așa că du-te la el, lingușește-l un pic și asigură-te că știe cine e Holden MacIntee, iar atunci bănuiesc c-o să ai o șansă.

S-a șters la gură și s-a ridicat.

— Acum trebuie să plec. Mai am o întâlnire la micul dejun la L'Ermitage, a zis uitându-se la ceasul de aur masiv de la mână. Dar îți urez noroc, puștoaico. Și să știi că pentru o începătoare ai destulă vână în tine, a spus aruncându-și șervetul pe scaun.

Mi-am încrucișat brațele la piept, urmărindu-l pe Silver Bullet cum își croia drum printre mesele din restaurant. Și spunându-mi că sosise vremea să investesc într-o pereche de bocanci și o busolă. Dacă avea să ajungă cineva la Michael Deming, eu eram aceea.

— Te caută Iris, a spus Kylie pe un ton imperios când am intrat în birou. Și cred că am auzit-o zicând ceva de niște haine care trebuie luate de la curățătorie.

[1] Howard Robard Hughes, Jr. (1905–1976), aviator, inginer, industriaș, producător/regizor de film, filantrop american și unul dintre cei mai bogați oameni din lume, celebru pentru filmele sale controversate, dar și pentru stilul de viață excentric.

Din felul în care mi-a furnizat aceste informații, uitându-se la monitorul computerului ei, era clar că-și revenise. Părul, adunat la spate în coc, era din nou lucios și întins. O bluză de mătase cu motive florale și o fustiță drăguță, strânsă pe corp, luaseră locul rochiei largi și pantalonilor trei sferturi șifonați. Și părea că-și revenise complet și ferm și-n privința complexului de superioritate.

Mi-am aruncat geanta pe birou cu un gest iritat. M-am logat la computer și imediat o serie de IM-uri de la Brett Duncan au luminat ecranul.

Bduncadonk: pe unde umbli, fato?!

Bduncadonk: n-ai răspuns la invitația trimisă pe Google

Bduncadonk: mai bine pregătește-te pentru vinul din weekend

Mi-am frecat tâmplele cu furie. Excursia de la Sonoma. Brett îmi trimisese un calendar Google cu toate detaliile, dar uitasem complet de el.

Iris a strigat din biroul ei.

— Taylor! Tu ești?

Kylie a zâmbit arogant, jucându-se cu un cercel cu perlă. Era atât de încrezătoare, atât de liniștită — de parcă nici nu ar fi trecut printr-o cădere nervoasă. De parcă... de parcă era convinsă că avea să fie promovată.

Poate că totuși așa avea să se întâmple. Poate că Iris voia să-mi dea personal vestea, înainte de a face public marele anunț.

— Aici ești, a zis Iris ivindu-se în prag cu o expresie exuberantă pe chip. Unde-ai fost? a întrebat aproape fără suflare.

— Am luat micul dejun cu impresarul lui Michael Deming, am răspuns. Tocmai voiam să-ți povestesc...

— E vorba de proiectul în care e implicat Holden MacIntee? m-a întrerupt Iris. Bob Glazer m-a sunat

azi-dimineață, a spus încrucișându-și brațele la piept. Se pare că i-ai oferit lui Holden MacIntee un scenariu pe care studiourile nu l-au cumpărat și pe care nimeni de-aici nu l-a citit.

Of, of! Mi-am încleștat degetele de marginea biroului — dintr-odată, am simțit nevoia să mă așez. Cu coada ochiului am zărit-o pe Kylie îndreptându-și spinarea, abia așteptând, fără îndoială, să vadă spectacolul care se anunța a fi un foc de artificii.

— Hm... pot să-ți explic..., am dat să spun.

— Și se pare că lui Holden i-a plăcut scenariul.

Mâna mi s-a încleștat și mai tare de birou. M-am clătinat pe picioare, apoi m-am reechilibrat.

— Cum?

— I-a plăcut scenariul, a repetat Iris. Și vrea să *facă* filmul. L-a sunat azi-dimineață pe Bob din New York ca să-l anunțe. Vrea să joace în film, evident, cu condiția să fie regizat de Deming. Deci, l-ai convins pe Deming?

În spatele lui Iris, Kylie stătea uitându-se la mine cu ochi mari, însă zâmbetul ei arogant dispăruse. Înlocuit de șoc.

— Nu tu i-ai spus lui Holden că ai deja promisiunea lui Deming? m-a întrebat Iris.

La întrebarea asta am cedat — m-am lăsat să cad în fotoliu, care a scos un scârțâit în semn de protest.

— Ăăă... ba da.

Iris mă privea atât de concentrată, încât uitase să mai clipească.

— Deci totul e aranjat?

Eram pe punctul de a-i spune adevărul, când vorbele lui Quinn mi-au răsunat în minte. *Poartă-te ca și cum știi totul, chiar și atunci când nu știi.* Proiectul era ca și făcut. Tot ce aveam de făcut era să mă văd cu Deming și

să-l conving să accepte scenariul. Și, desigur, el urma să spună da.

— Deming e de acord, am declarat plină de încredere, foindu-mă în scaun ca să stau cât mai dreaptă. Trebuie doar să mă duc să mă întâlnesc cu el ca să semneze contractul. Dar altfel, totul e aranjat.

Iris a încuviințat din cap și am văzut cum un zâmbet radios îi luminează încet fața lunguiață și plăcută.

— Atunci felicitări, Taylor. Te anunț că ai fost promovată.

La început mi s-a părut că nu aud bine, însă expresia oripilată a lui Kylie a venit ca o confirmare a veștii — Iris tocmai mă promovase!

— Dumnezeule, vorbești serios? am icnit.

Aș fi vrut să par rece și calmă, dar mi-era imposibil; abia puteam să respir. Am simțit lacrimile adunându-mi-se în ochi și am clipit ca să le alung.

— Foarte serios, a spus Iris scoțând din buzunar un șervețel de hârtie și întinzându-mi-l. Ceea ce ai făcut tu este o realizare importantă.

Am refuzat șervețelul cu un surâs plin de recunoștință. N-aveam să plâng — nu astăzi. Îmi venea să dansez pe birou și să fac roata pe hol; îmi venea să fug până la bufet și să înfulec toți biscuiții de pe tavă; îmi venea să-mi scot din picioare pantofii cu tocuri mici și subțiri și să-i arunc în aer; îmi venea să înșfac lumânarea votivă a lui Kylie și s-o azvârl pe fereastră. Dar, desigur, nu am făcut nimic din toate astea. M-am mulțumit să rânjesc ca o idioată, în timp ce Iris îmi strângea mâna.

— A, și scenaristul, și-a amintit ea brusc. Cine e scenaristul?

— Dana McCafferty, am răspuns radioasă.

Poate că ar fi cazul să-mi trimit singură un buchet de flori, mi-am zis. Poate că acum voi avea, în sfârșit, parte

de lumina reflectoarelor, la care visez de-atâta amar de vreme. Sau poate că ar trebui să ies în oraș și să sărbătoresc cheltuind două mii de dolari pe o rochie de ocazie.

— Dana ne-a trimis un proiect de scenariu, dar nimeni n-a vrut să-l citească.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Kylie cum înțepenește.

Iris a clătinat din cap mirată.

— Atunci sun-o și spune-i că-i cumpărăm scenariul. Și printează-mi și mie un exemplar, te rog. A, și Taylor, a adăugat oprindu-se din drumul spre propriul birou, luni te muți în noul birou.

— Mulțumesc, Iris, am spus.

Noul meu birou! Eram atât de fericită, încât abia dacă mai puteam respira.

La un metru și jumătate distanță de mine, Kylie scria un e-mail, ca și cum nimic nu se întâmplase în jur. Mi-am dres glasul ca să văd dacă avea să se uite la mine, dar a rămas cu ochii fixați pe computer. Purtându-se ca și cum mă mutasem deja din biroul nostru.

Treaba ei — dacă asta voia, n-avea decât. Ea pierduse partida, eu câștigasem, dar n-aveam de gând să sar în sus de bucurie în fața nefericirii ei. Tot ce-mi trebuia acum era o gură de aer curat. M-am ridicat în picioare și mi-am aruncat geanta pe umăr. În timp ce străbăteam coridorul care pulsa, multicolorat, spre recepție, trecând pe lângă ușile în spatele cărora se aflau ceilalți directori executivi de la creație, am simțit cum lacrimile mi se adună din nou în ochi. Da, reușisem — în curând aveam să fiu și eu una dintre ei.

Am pășit afară din clădire, în aerul rece al dimineții însorite de decembrie. Palmierii pitici care se înșirau de-a lungul trotuarului se legănau ușor în vânt. La câțiva pași mai în față era o bancă de marmură încadrată de jardiniere pline de plante suculente verzi, în nuanța jadului. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, mi-am permis să mă așez pe ea. Începând de luni, zilele în care răspundeam la telefoanele altora aveau să ia sfârșit. Nu va trebui să mai pregătesc siropuri de spirulină. De-acum încolo, altcineva avea să fac cópii pentru mine. Peter Lasky a sosit la birou într-un Porsche decapotabil și pot să jur că aproape că mi-a zâmbit. În depărtare se auzea vocea ghidului, urcând și coborând în timp ce le explica vizitatorilor uimiți magia procesului cinematografic.

Aș fi putut sta acolo toată ziua, dacă așa aș fi avut chef. Pentru că acela era căminul meu. Pe care nu aveam să-l părăsesc niciodată. După luni de zile, acum mă puteam relaxa.

După alte câteva momente petrecute într-o fericire solitară, mi-am scos iPhone-ul din geantă.

— Alo? mi-a răspuns o voce mică.

— Dana? Sunt Taylor Henning de la Metronome, am spus închizând ochii. Vrem să-ți cumpărăm scenariul. Și să facem filmul.

Țipătul care a urmat a fost atât de zgomotos și ascuțit, încât a trebuit să îndepărtez telefonul de la ureche.

— Vorbești serios? *Serios? SERIOS?*

— Da, Dana, am răspuns, de data asta lăsând să-mi scape câteva lacrimi. Cum nu se poate mai serios.

CAPITOLUL 27

— Fir-ar să fie, draga mea, a gângurit vânzătoarea de la magazinul Calypso în clipa când am ieșit ca vântul din cabina de probă pentru a mă studia în oglinda cu trei laturi. Dacă *nu* o cumperi, faci o crimă împotriva umanității.

Celelalte vânzătoare s-au strâns ciorchine în jur, în timp ce mă holbam din mai multe unghiuri deodată la imaginea mea reflectată în oglindă. Fata avea dreptate, cu toate că lucra în comision. Rochia din mătase de culoarea lavandei nu era doar drăguță, ci de-a dreptul senzațional de sexy. Abia dacă mă recunoșteam îmbrăcată în ea. Brațele mi se conturau frumos după exercițiile de Buddha Ball, părul îmi cădea în valuri molcome pe umeri și până și fundul meu părea mai degrabă JLo decât „oh, nu".

— O iau, am spus hotărâtă. Plus o pereche de cercei asortați.

În mod normal, mă feream de magazinele din Sunset Plaza, însă peste două ore urma să mă uit în ochii albaștri ca de bebeluș ai domnului Tenis, Luke Hansen, și mi se părea un gest drăguț din partea mea să-l fac să aibă, la rândul lui, la ce se uita. Era și un cadou pentru mine — un cadou pentru sărbătorirea victoriei. Intrând înapoi în cabină, nu știam pentru ce să mă bucur mai întâi — pentru promovarea din dimineața aceea, pentru prima mea întâlnire cu Luke de peste două ore sau pentru călătoria de a doua zi, ca să-l cunosc pe Michael Deming. Pe bune, niciodată în viața mea nu mă gândisem

că mi se puteau întâmpla atâtea lucruri bune deodată. Era ca și cum *Secretul*[1] mi-ar fi explodat pur și simplu în față.

Mă dezbrăcasem pe jumătate când am auzit iPhone-ul zumzăind. Primisem un SMS. De la Brett.

Unde ai dispărut ieri? Sper că ți-ai făcut bagajele. Ia-ți cu tine o rochie drăguță și propriul stil, nimic altceva – plecăm la 7 a.m. Cafeaua o aduc eu!

Rahat! Nu apucasem să-i povestesc de chestia cu Michael Deming, de promovarea mea sau de faptul că *nu* aveam să-l însoțesc în dimineața următoare la Sonoma. *Am fost promovată*, m-am grăbit să-i răspund, tot cu un SMS, simțindu-mă un pic vinovată, dar convinsă că avea să-i treacă. *Nu pot să vin în weekendul ăsta. Scuze!*

Abia dacă apăsasem pe tasta „Trimite", când telefonul a sunat din nou. Mi-am dat ochii peste cap. Țineam la Brett și așa mai departe, dar serios, chiar trebuia să se poarte ca un pisălog?

Însă în loc ca un alt text din partea lui Brett să se afișeze, pe ecran a apărut fața lui Quinn. Nu mai vorbisem cu ea de câteva zile și adevărul e că aproape că-mi uitasem fostul mentor în vârstă de șaisprezece ani. Nici măcar n-o sunasem ca s-o anunț că fusesem promovată.

— Felicitări, a rostit Quinn cu un glas ceva mai cald decât de obicei, în momentul când am răspuns la telefon. Tocmai am aflat vestea cea bună.

[1] Film documentar motivațional (2006) în care diverși scriitori, filosofi și oameni de știință vorbesc despre cum să-ți valorifici o calitate „secretă" pentru a avea succes în carieră, în dragoste etc.

Am reușit să ies din rochie și am rânjit. Era plăcut, recunosc, să o aud și eu o dată pe Quinn părând realmente impresionată.

— Mersi. Am vrut să te sun, dar...

— Ascultă, poți să ajungi la Chateau într-un sfert de oră? m-a întrerupt ea.

Cam scurt, mi-am zis, dar la ce altceva te poți aștepta din partea unei adolescente răsfățate? M-am uitat la ceasul de la mână. Era șase treizeci și la opt trebuia să fiu la Koi. Și ce-i venise dintr-odată lui Quinn de voia să fie văzută cu mine, și încă la Chateau Marmont?

— Hm, nu cred că pot, am spus pe un ton degajat, trăgându-mi blugii pe mine.

— Trebuie neapărat să discut cu tine, a insistat Quinn. Deci poți să vii încoace?

Mâna vânzătoarei s-a strecurat brusc prin crăpătura perdelei. Ținând o pereche de cercei perfecți din argint, în formă de lacrimă, pe care i-am înșfăcat încântată.

— Nu vrei să ne vedem duminică? am sugerat eu. Duminică sunt mai liberă.

Mi-am pus bluza și am ieșit din cabina de probă, scuturându-mi pletele. Da, sigur că și eu o sunasem pe Quinn în momente de criză, dar nu-i cerusem niciodată să vină să ne întâlnim. Tot ce-i cerusem era un sfat, un mic sfat pe care să mi-l transmită în timp util pe telefon.

— E ceva urgent, Taylor, a zis Quinn cu o voce de-acum mai aspră.

— Bine, o să vin. Dar nu pot să stau decât câteva minute.

Am închis fără să aștept răspunsul lui Quinn și i-am întins cardul de credit vânzătoarei de la Calypso.

ꕤ

Cincisprezece minute mai târziu — și ușurată de trei sute cincizeci de dolari —, am pătruns în holul de la intrarea în Chateau Marmont, încercând să dau impresia că aveam habar încotro să mă îndrept. Încăperea era luminată difuz, cu canapele și fotolii mari îmbrăcate în tafta, cu ferestre cu arce înalte și un aer de glamour de primă clasă, absolut inconfundabil. De când mă mutasem în L.A. mă tot întrebasem cum arăta clubul acela aflat undeva la înălțime, pe Sunset Strip Boulevard. Din afară părea o fortăreață gotică iar eu — aidoma oricărui cinefil înveterat — îi cunoșteam trecutul legendar, ca și scurtele episoade de notorietate actuale. (De pildă, Chateau Marmont era locul unde James Dean citise pentru prima oară scenariul la *Rebel fără cauză*; și tot aici se cazase o oarecare starletă de la Hollywood după ce fusese arestată pentru conducerea mașinii în stare de ebrietate[1].)

Am pornit spre terasa cu lumini pâlpâitoare unde era în plină desfășurare o petrecere cu cocktailuri. Oamenii se înghesuiau sub lămpi cu infraroșii, bând vin și vorbind tare ca să acopere vocea lui Jay-Z care urla din difuzoare. M-am servit cu o cupă de șampanie de pe tava unui chelner și am coborât spre centrul distracției. Rashida Jones și Molly Sims stăteau de vorbă lângă un palmier mare plantat în ghiveci. Orlando Bloom întreținea o masă plină de femei tinere care chicoteau. Stephen Dorff a trecut pe lângă mine la braț cu o amazoană supermodel care purta pe cap o căciuliță de Moș Crăciun.

O da, mi-am spus, Crăciunul în L.A.

Într-un târziu, am zărit-o și pe Quinn, în spatele meselor de mixat ale DJ-ilor, cu o țigară într-o mână și un pahar de șampanie în cealaltă. Purta o rochie fără mâneci de un roșu aprins, cu mai multe rânduri de volane pe

[1] Aluzie la actrița Lindsay Lohan.

poale, și o diademă de argint prinsă în părul roșcat. Una dintre gemenele Olsen — niciodată n-am putut să le deosebesc — și un DJ musculos și jegos, care-mi părea și el o figură extrem de familiară, o încadrau, dând impresia că erau profund pătrunși de spiritul sărbătorii.

— Hei, a strigat Quinn ridicându-și ochii spre mine și îndepărtându-se cu un pas de ceilalți. Mersi că ai venit. Felicitări din nou, a spus toastând. Și să stăm cu ochii pe Kylie, ca nu cumva să se sinucidă.

A luat o înghițitură zdravănă și eu i-am urmat exemplul.

— Mama ta știe că ești aici?

Quinn și-a dat ochii peste cap.

— Ce-ți pasă ție?

Avea dreptate. Ce-mi păsa mie? Relațiile dintre Quinn și Iris nu erau treaba mea. Am dat pe gât restul de șampanie, care începuse deja să mi se urce la cap.

— Ei bine, Quinn, mersi mult. Pe bune, n-aș fi reușit fără ajutorul tău.

Quinn m-a oprit ridicând o mână.

— Nu te-am chemat aici ca să te felicit.

Am zâmbit. Sigur că nu. Chiar o crezusem capabilă de astfel de gesturi drăguțe? Hm, *nu*.

— Despre ce e vorba? Vrei să te duc undeva cu mașina? am întrebat, doar așa, ca s-o enervez un pic, chestie care a funcționat.

Quinn și-a dat ochii peste cap.

— Nu cumva ai uitat ceva? Ceva legat de termenii înțelegerii noastre?

M-am uitat la petrecăreții din jur. Ceva mai încolo, așezată pe un fotoliu, Kate Hudson se desfăta cu un masaj la picioare improvizat, făcut de o amică îmbrăcată într-un top violet cu paiete. Sprijinit de o coloană și părând foarte blazat, stătea Shia LaBeouf. Și tipa din colț care vorbea

la mobil nu era oare Nicky Hilton? Niciunul dintre acești oameni nu-i datora nimic unei adolescente și, preț de o clipă, m-am simțit cuprinsă de indignare.

— Mai ții minte când ți-am spus că o să mă gândesc ce favoare să-ți cer la schimb? Ei bine, acum știu, a continuat Quinn. Vreau să o scoți pe mama din oraș în weekend.

Am izbucnit în râs.

— *Ce?* Glumești? Ce naiba... e deja vineri seară.

Quinn a scuturat din cap și a sorbit din paharul de șampanie.

— Atâta timp cât dispare până mâine după-amiază, e-n regulă.

M-am repezit și am mai luat o cupă de șampanie de pe o tavă și am băut cu sete.

— De ce? am întrebat-o provocator.

Quinn mi-a aruncat o privire usturătoare.

— Doar nu-ți închipui că o să mă apuc acum să-ți fac *confidențe?*

Cu asta a întrecut orice măsură. Mi-am atârnat geanta pe umăr, prefăcându-mă gata s-o iau din loc.

— Quinn, ceea ce-mi ceri tu e ridicol. Ce naiba de motiv aș putea să invoc ca s-o fac pe mama ta să dispară din oraș în următoarele douăsprezece ore?

— Hm, chestia asta *nu* mă privește pe mine, a răspuns punând paharul pe o masă. Născocește și tu ceva, nu știu, a zis trăgând adânc în piept, îngândurată, un fum de Marlboro. Ar fi mare păcat dacă toată munca ta s-ar duce pe apa sâmbetei.

Tonul pe care-mi vorbea — și aluziile — m-au făcut să mă simt de parcă îmi aruncase privirea mortală.

— Poftim?

Quinn și-a încrucișat brațele la piept.

— Zic și eu. Nu vrei să faci asta pentru mine? Atunci, mama va afla *totul*.

OK, ce-i al ei e-al ei, mi-am zis, fata asta era nemaipomenit de vicleană. Îmi venea să-i arunc șampania în față. Dar oricât de nebună era, făcusem un pact cu ea și trebuia să-mi respect promisiunea.

Mi-am mijit ochii spre ea și am băut încet restul de șampanie.

— Bine, am spus.

Apoi i-am întins paharul gol și mi-am croit drum printre petrecăreți înapoi spre mașină.

— Vorbești serios, dragă? Mâine-dimineață? a întrebat tipul de la agenția de voiaj. Nu e cam repede?

— Chestii dintr-astea se mai întâmplă în afaceri, am lătrat la telefon, accelerând pe La Cienega Boulevard, în drum spre casă. Iris tocmai m-a anunțat că trebuie să fie mâine în New York. Vrea să plece cu primul zbor. Bilet la clasa întâi. Preferabil la American Airlines; dacă nu se poate, merge orice.

Pe linia cealaltă, s-a auzit un bip.

— Nu închide, am spus preluând apelul. Alo?

— Bună, Taylor. Îți fac legătura cu Bob Glazer, a zis asistenta.

— OK, mersi.

Am intrat pe strada mea din Hollywoodul de Vest și am deschis ușile garajului cu telecomanda, adrenalina curgându-mi furtunos prin vene. După ce ieșisem de la Chateau Marmont, în timp ce mă târam pe Sunset Boulevard pe sub panourile publicitare, îmi venise brusc o idee genială — puteam scăpa de Iris trimițând-o la New York pentru o întrevedere cu Holden MacIntee. Holden se afla în continuare acolo, într-un turneu de presă, înaintea plecării de luni în Europa, unde avea să facă naveta

timp de două săptămâni, între Londra, Paris și Berlin. Era așadar ultima ocazie, înainte de a sărbători, pentru o întâlnire față în față între el și un reprezentant al Studiourilor Metronome. Iar când o sunasem ca să-i spun că Holden solicitase o întâlnire, Iris păruse mai mult decât dispusă să facă drumul.

Acum, tot ce mai aveam de făcut era să-i informez pe oamenii lui Holden.

Bob Glazer a venit la telefon.

— Taylor? a spus pe un ton țâfnos.

— Bună, am zis încercând să par veselă pentru a-mi masca disperarea.

— Ce vrei? Tocmai ieșeam pe ușă.

— Iris vrea să ia cina cu Holden mâine-seară la New York, am spus strecurându-mă în locul de parcare. Ca să discute despre *Evan*. Înaintea plecării lui în Europa.

Bob a oftat.

— Bine, bine. Cred că putem să aranjăm.

În starea mea de agitație, aproape că am sărit în sus și în jos pe scaun, ca o fetiță de doi ani. Toate rotițele mecanismului fuseseră puse în funcțiune. Sau aproape toate. Încă mai aveam de rezolvat problema transportului și cazării.

— Ei, ce-ai găsit? l-am întrebat pe tipul de la agenția de voiaj care mă aștepta la telefon.

— Avem un zbor care pleacă la 9 a.m. și aterizează la New York la 6 p.m. Clasa întâi. American. Și întoarcerea la ora nouă, duminică seară. Iar la hotel Mandarin au un apartament cu vedere spre stradă.

— Perfect. Mersi. Acum trebuie să închid.

Zece minute mai târziu, rezervasem o mașină în New York, îi trimisesem un e-mail lui Iris cu detaliile călătoriei și lui Quinn un SMS.

Totul e OK. Plecarea sâmbătă dimineață, întoarcerea duminică seară.

Și acum, în cele câteva minute pe care le mai aveam la dispoziție, trebuia să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Luke.

Mi-am întins rochia nouă pe pat, am închis ușa de la dormitor și m-am repezit înnebunită în baie, să fac un duș de trei minute. Când am ieșit, am auzit la televizor *Cezar și câinii*, emisiunea preferată a Magnoliei.

— Salut! a strigat Magnolia din bucătărie. Am niște taco Poquito Mas pentru tine.

— Trebuie să plec! Am întâlnire! am strigat și eu, deschizând ușa dormitorului; după care am scos un urlet.

Pe rochia mea de mătase de culoarea lavandei de la Calypso trona cea mai dezgustătoare creatură pe care o văzusem vreodată. Să fi fost câine? Sau un șobolan de canalizare uriaș? Ființa s-a holbat la mine printr-o claie de păr cenușiu încâlcit.

— Ce *mama dracului*?

— A, el e Woodstock, a țipat Magnolia alergând spre mine pe hol. Tocmai l-am luat de la adăpost. Voiau să te omoare, nu-i așa, puiule? a gângurit ea.

— Ai adus în casă *încă* un câine? am spus fără să mă obosesc să-mi ascund furia. Și l-ai lăsat să se așeze pe rochia *mea*?

— N-o să stea decât câteva zile. Nu-i așa că-i drăguț foc? E o corcitură de lhasa apso. Cred că nu-i trebuie decât o băiță și o să vezi pe urmă că se găsește cineva să-l ia.

— Avem deja doi căței în casă, pe care nu i-a luat nimeni, am șuierat eu.

Magnolia și-a strâns buzele frumoase, bosumflându-se.

— Dar, Taylor, voiau să-l eutanasieze...

— Ce-i aici? Adăpost pentru câini? am urlat la ea. Pentru că eu am avut impresia că-i un *apartament*. Deși Dumnezeu știe că acum arată mai degrabă a țarc pentru câini.

M-am dus spre pat și am împins potaia băloasă de pe rochia mea nou-nouță.

— Tocmai ce-am *cumpărat-o*! am urlat, ridicând-o ca să i-o arăt.

— Ei și ce? Are un pic de păr pe ea, a zis Magnolia pe un ton defensiv, luând cățelul speriat în brațe.

— M-a costat două sute nouăzeci de dolari! Și prețul nu include părul de câine! am țipat eu.

Magnolia s-a furișat spre ușă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? a mormăit ea. Te-ai schimbat.

— Ce?

Nu s-a uitat la mine, dar i-am auzit vorbele foarte clar.

— De când te-ai transformat într-o scorpie despotică?

Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp.

— Nu știu; și tu când te-ai transformat în nebuna cu căței care se uită la Cesar Millan în fiecare seară și nu mănâncă decât Poquito Mas? Ce mai urmează — să te apuci să tricotezi hăinuțe pentru câini sau așa ceva?

Magnolia și-a îngropat fața în blana dezgustătoare a lui Woodstock.

— Îl scot la plimbare, a murmurat. Petrecere frumoasă!

— Da, da.

M-am repezit în hol și m-am postat în fața oglinzii, ținând rochia pe lângă mine, netezindu-i faldurile mătăsoase și îndepărtând firele de păr ale lui Woodstock. Mi-am văzut reflexia în oglindă și imediat m-am înveselit. Culoarea liliachie îmi scotea ochii în evidență și se

potrivea perfect cu noul meu bronz. Aveam să arăt absolut fabulos în ea, exact așa cum prevăzuse vânzătoarea de la Calypso. Am tras aer adânc în piept. Tot ce mai aveam de făcut era să-mi trag rochia pe mine, să mă fardez puțin și să mă duc la întâlnirea care se anunța minunată. Totul era în regulă.

Nu, totul era *grozav.*

CAPITOLUL 28

— Bine-ați venit la Koi, m-a întâmpinat valetul deschizând portiera.

Am aruncat o ultimă privire de verificare în oglinda retrovizoare. Îmi ridicasem părul la spate pentru a-mi etala noii cercei, iar fardurile minerale cumpărate de la Sephora îmi făceau fața să strălucească. (Cum de nu folosisem loțiune bronzantă niciodată până atunci?) Din cauza lui Quinn, ultimele câteva ore fuseseră extrem de neplăcute, dar acum simțeam că lucrurile reveniseră la normal. Am răsuflat încă o dată adânc și am coborât din Civic. Și am realizat, zâmbind în sinea mea, că odată cu creșterea de salariu îmi voi putea permite și eu o mașină hibrid.

Barul era și mai aglomerat decât ultima oară când fusesem acolo și abia atunci mi-am dat seama că ar fi trebuit să sugerez un alt loc de întâlnire. Când Luke mă sunase ca să definitivăm aranjamentul, tocmai vorbeam pe cealaltă linie, așa că rostisem primul nume de restaurant care-mi venise în cap. Aveam oarecum idee de ce alesesem Koi — aici fusesem la prima întâlnire în L.A., oricât de nereușită se dovedise a fi în cele din urmă — și bănuiesc că subconștientul meu lucrase ca să mă facă să revin. Într-un loc după care nici măcar nu mă prea dădeam în vânt.

Luke nu-și făcuse încă apariția, așa că m-am strecurat pe lângă un grup de fete deja bete care urlau din toți rărunchii și se îndreptau direct către bar.

— Un martini cu suc de rodii, i-am cerut barmaniței cu față de Barbie. Cât mai iute cu putință.

În stânga mea, un tip într-o cămașă Tommy Bahama și cu lanț de aur la gât mi-a zâmbit, părând dispus să se avânte într-o conversație, dar i-am tăiat macaroana cu o privire semimortală. S-a întors cu spatele la mine — se vede treaba că începusem să mă perfecționez.

În timp ce așteptam băutura, am revăzut în gând cearta cu Magnolia. Când mă mutasem cu ea, nici prin cap nu-mi trecuse că aveam să împart apartamentul cu domnișoara Salvați Câinii. Cine naiba se credea? Ca să-mi reproșeze *mie* că m-am schimbat? Nu eu mă transformam treptat într-un membru al regnului animal. Și, oricum, ce voia de la mine? Să rămân toată viața o ratată? Eram o companie mai plăcută pe vremea când zăceam întinsă pe canapea, îndopându-mă cu înghețată și întrebându-mă dacă nu cumva era cazul să mă întorc în Connecticut, dacă nu chiar în Cleveland?

Poate că Magnolia era geloasă pe mine. Și ea era posesoarea unei diplome de la Wesleyan, însă își petrecea zilele adunând rahat de câine și epilând organe genitale. Nu era așadar lipsit de sens să-mi imaginez că-i displăcea succesul meu. La urma urmei, în câteva luni realizasem ceea ce-mi propusesem să realizez într-un an.

Barmanița a revenit cu cocktailul meu, pe care l-a pus cu grijă pe tejghea.

— Cincisprezece dolari, a zis întinzând mâna.

— Fac eu cinste, am auzit o voce masculină.

Am presupus că era Tommy Bahama și tocmai mă pregăteam să-i spun să o șteargă, când Mark Lyder s-a proptit lângă mine. Avea părul ciufulit în același stil perfect pe care i-l cunoșteam și ochii lui negri și mari păreau la fel de înșelător de prietenoși, chiar și când scana încăperea, în căutarea unor posibili parteneri de conversație mai importanți. Și, desigur, bărbia îi era punctată de peri nerași de două zile. Atât doar, că mai avea și acum un ochi vânăt.

— Felicitări, a zis aruncând pe tejghea cardul American Express negru. Cleveland a înscris un *home run*. Și ce mai *home run*, a adăugat cu un rânjet răutăcios. De la bază tocmai până la director executiv debutant la creație. Și la Holden MacIntee. Asta da, realizare! a spus ridicând paharul.

Am sorbit din cocktail fără să-i iau în seamă toastul.

— Și asta da, vânătaie. Ce-ai făcut? Te-ai apucat cumva de box?

Mi-a aruncat un zâmbet fals și mai strălucitor, precum Tom Cruise la un talk show.

— Hai că m-ai făcut să râd, Cleveland. Știi foarte bine cum am căpătat-o.

Am ridicat din umeri.

— Tot ce se poate. Nu îmi rămâne decât să sper că a meritat.

Șarpe ce ești, mi-a venit să-i azvârl în față.

— Și eu aș putea să-ți spun același lucru, a ripostat Mark.

Am ridicat din sprâncene, privindu-l cu toată răceala.

— Habar n-am despre ce vorbești.

M-am întors cu fața spre ușă, căutându-l din ochi pe Luke. Mark Lyder nu s-a dat bătut, continua să mă sâcâie. Ce Dumnezeu mai voia de la mine?

— Ai venit aici ca să iei cina? Sau ca să agăți clienți? Am auzit că suntem în criză.

— Uau, Taylor dragă, a clătinat el din cap. Se pare că nu ți-ar strica o lecție. Niciodată să nu arzi punțile. Mai ales aici, la Hollywood.

Eram pe punctul de a-i sugera să meargă să-și comande niște boabe de soia ca să-i crească sânii, când Luke a

intrat pe ușă îmbrăcat într-o jachetă maro din piele de căprioară și o cămașă crem cu nasturi de sus până jos. Nu-l văzusem niciodată altfel decât în costumul alb de tenis și efectul era impresionant. Părea cam agitat — și era foarte, foarte frumos.

Mark s-a răsucit pe călcâie ca să vadă la ce mă uitam cu-atâta interes.

— Ia te uită, a zis recunoscându-l pe Luke și luminându-se la față. Acum *chiar* că m-ai dat gata.

A luat o ultimă înghițitură, golind paharul și lăsându-l pe tejghea.

— Felicitări din nou, Cleveland, a sâsâit, după care s-a făcut nevăzut în sala de mese.

Mi-am lăsat și eu cocktailul la bar și mi-am croit drum, pe cât de repede îmi permiteau cizmele Jimmy Choo, către Luke. Mark Lyder și cu Kylie erau făcuți unul pentru celălalt — până și șerpii se împerechează, nu-i așa? —, iar eu n-aveam niciun chef să iau cina în apropierea lui.

Luke m-a văzut și mi-a oferit un zâmbet larg și călduros. Și inima mi-a tresărit un pic în piept.

— Scuze de întârziere. A trebuit să fac duș la club, a spus aplecându-se spre mine și sărutându-mă pe obraz. Uau! Ești foarte frumoasă, a adăugat privindu-mi apreciativ rochia mulată pe corp.

— Mulțumesc. Nici tu nu arăți prea rău.

A dat să-și scoată jacheta, dar l-am oprit punându-mi mâna pe brațul lui.

— Știi ceva? Te-ar deranja foarte tare dacă am merge în altă parte?

A chicotit. Aproape ușurat.

— Deloc. Locul ăsta nu e pe gustul tău? m-a întrebat arătând spre fetele bete și bărbatul care se holba la ele.

— Astă-seară, în niciun caz.

— Foarte bine. Atunci hai să mergem la mine în cartier. Ia-te după mine cu mașina.

— Pare o idee bună.

L-am urmat răsuflând ușurată. Și am aruncat încă o privire semimortală spre o roșcată care-l măsura pe Luke de sus până jos, de parcă voia să-l devoreze.

— Unde mergem?

A zâmbit.

— Îți place la plajă?

M-am ținut după Wranglerul lui Luke pe haoticul Lincoln Boulevard. Eram aproape sigură că ne îndreptam spre Venice și, deocamdată, împrejurimile nu mă impresionaseră prea tare; am zărit în trecere câteva restaurante cam deocheate și o duzină de indivizi care păreau că-și petrec mai mult timp în tovărășia sticlei cu băutură decât făcând orice altceva. Dar apoi am intrat pe o stradă mărginită de copaci și pe care se înșirau mici bungalouri simpatice, zugrăvite în culori aprinse. Aici era întuneric și liniște și, în timp ce luminile de poziție ale mașinii lui Luke continuau să înainteze spre apă, am început să simt mirosul sărat adus de vânt.

Într-un târziu, a oprit în fața unui restaurant în aer liber numit Hama Sushi, la doar câțiva pași de plajă.

— Ce zici, îți convine? m-a întrebat după ce am coborât din mașină și m-am apropiat de el. Nu cred c-o să avem probleme să găsim o masă liberă. Sper că n-o să strâmbi din nas că n-ai parte de cordon de catifea sau mai știu eu ce.

I-am dat în glumă un pumn ușor în braț.

— Pare grozav.

Deși localul nu se potrivea cu rochia mea cea nouă și superelegantă, îmi făcea plăcere să mă aflu atât de aproape de plajă. În plus, am constatat eu cu surprindere, mă simțeam mulțumită să scap de ochii iscoditori de la Koi — și în special de ochii lui Mark Lyder.

Pe o latură, restaurantul avea un spațiu mare, aerisit și acoperit cu o pânză de cort, în care pe un ecran uriaș rula un meci de fotbal fără sonor.

— Haide să ne așezăm dincoace, a spus Luke arătând spre o încăpere mai intimă din stânga intrării.

În timp ce treceam pe lângă barul de sushi, am auzit niște ovații; probabil că cineva tocmai marcase un *touchdown*.

— Nu e un local cu pretenții, dar prepară un *otoro*[1] fantastic, a spus Luke vesel, așezându-se la masă.

O chelneriță s-a apropiat cu o tavă cu prosoape fierbinți și, folosindu-se de un clește, ne-a oferit câte unul la fiecare.

— Știi ceva? De când m-am mutat în L.A., ăsta e locul cel mai apropiat de plajă în care am ajuns până acum, am spus, părându-mi-se și mie absolut incredibil.

— Nu știu ce rost are să te muți în L.A. dacă nu vrei să locuiești aproape de plajă, a zis Luke așezându-și prosopul pe farfuria lăsată de chelneriță. Faci surf?

— A, nu, am răspuns. Abia dacă mă țin pe picioare pe un skateboard, și trotuarele nu se clatină ca valurile.

— Aș putea să te învăț și asta, a spus el studiind meniul.

— Glumești? În plus, pe trotuare nu mișună rechinii.

Luke a rânjit și am simțit că roșesc. Nu-mi convenea deloc să mă arăt din nou tulburată, dar ori de câte ori mă

[1] Specialitate din carne de ton.

aflam în prezența lui, creierul și corpul meu păreau să nu mai comunice între ele.

A comandat platouri de ton alb fript, chifteluțe de pește seriola, japonez, salate de ierburi-de-mare, mormane de ghimbir „pentru doamna" (făcându-mi cu ochiul) când am menționat că-mi plăcea ghimbirul, și cești mari de ceai verde.

— Nu prea sunt băutor, mi-a mărturisit. Din cauza anilor de antrenament. Știu, sunt cam anost de felul meu.

Am clătinat vehement din cap.

— Glumești? Blocajele din trafic sunt anoste. Reclamele difuzate înaintea filmelor sunt anoste. Emisiunile TV de duminică seara sunt anoste. Dar tu, Luke Hansen, nu ești câtuși de puțin anost.

Și-a întins brațul peste masă și m-a prins de mână, iar mica tresărire pe care o simțisem mai înainte în inimă s-a transformat într-un tango în toată regula.

— Nici tu nu ești o persoană anostă, Taylor, a spus el. Ci foarte, foarte amuzantă.

O ușoară urmă de accent din Virginia s-a strecurat în vorbele lui și orice dubiu aș fi avut până în clipa aceea în privința sentimentelor mele față de el și-a luat zborul pe fereastră ca un stol de pescăruși.

Mai târziu, ne-am plimbat pe Abbot Kinney Boulevard, prin fața unor superbe magazine de decorațiuni interioare cu vitrine iluminate și a unor buticuri cu haine. La câteva blocuri distanță, se auzeau valurile. Briza oceanului era tăioasă și mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc.

— E cam rece în partea asta a orașului, am spus zâmbind.

— Poftim, a zis scoțându-și jacheta și punând-o tandru pe umerii mei.

Păstrase căldura corpului său și m-am înfiorat de plăcere.

— E mai bine așa? m-a întrebat aplecându-se ca să mă privească în față.

— Mersi. E foarte bine.

Am trecut de un bărbat adormit pe pragul unei uși, purtând pe cap ceva care aducea a coarne de cerb. Nasul lui arăta ca o minge roșie strălucitoare.

— O să ajungi să-ți placă L.A. în decembrie, a zis Luke, însă din tonul lui ușor melancolic am dedus că nu credea nici el ce spunea.

Am lăsat să cadă un dolar în paharul pe care bărbatul îl așezase în fața lui, pe trotuar, înainte de a adormi. Se apropia Crăciunul, momentul din an în care trebuia să dăruiești.

— Te duci acasă de sărbători? l-am întrebat.

— Nu, anul ăsta, nu, a răspuns clătinând din cap. Vor mânca tortul de fructe fără mine.

— Îți place tortul de fructe?

A clătinat iar din cap.

— Nu, era doar o figură de stil. Dar îmi e dor de casă în perioada asta a anului. Deși ninge și aici de Crăciun uneori — nu foarte des, dar avem și Crăciunuri albe.

— În Cleveland ninge întotdeauna de sărbători, am spus. E ca un soi de poruncă biblică sau așa ceva: *Și vei avea o furtună de zăpadă, timp de trei zile încheiate, chiar înainte de Crăciun, pentru ca nimeni să nu-și poată termina cumpărăturile.* Sau poate că-ți termini la timp cumpărăturile, dar rămâi fără hârtie de împachetat, așa că trebuie să vâri toate cadourile în pungi de hârtie groasă.

Am tăcut. Iarăși mă apucase logoreea, știam, dar nu mă puteam opri.

— Deși probabil că numai mie mi se întâmpla. Oricum, când am crescut, părinții mei scoteau cadourile din

pungile lor de hârtie, și eu la fel pe ale mele, și după aia mergeam cu toții în parc să hrănim gâștele canadiene, care nu migrează, chestie pe care o făceam de când am împlinit zece ani. Și pe urmă ne întorceam acasă și beam ciocolată caldă cu un strop de cremă de whisky Baileys. Mă rog, tradiția asta a început mult după ce am împlinit zece ani.

Dintr-odată, m-a cuprins dorul de părinți, de casa în care copilărisem, de dormitorul meu cu jocuri My Little Pony înșirate pe rafturi (în clasele primare), cu pereții zugrăviți pestriț (la gimnaziu) și cu afișe pe jumătate rupte cu formația The Cure (în liceu).

Într-un târziu, am reușit să mă opresc din turuială. Adevărul e că voiam să aflu mai multe despre *el*, numai că mi-era greu să-mi țin gura închisă. Am încercat să găsesc o întrebare cât mai potrivită — ceva despre Virginia, amintirea cea mai dragă din copilărie sau așa ceva, m-am pomenit în schimb întorcându-mă spre el și spunând:

— Deci vrei să predai tenis tot restul vieții?

Luke a izbucnit în râs.

— Asta e cam *non sequitur*[1], nu crezi? a spus îndemnându-mă să o iau pe o stradă lăturalnică pietruită. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, da, așa cred. Deși nu în Beverly Hills. Sigur, salariul e bun, mă ajută să-mi plătesc facturile și așa mai departe, ceea ce e grozav, dar aș prefera să predau lecții la copii.

— Serios?

Deasupra noastră, a apărut luna, joasă și rotundă și aproape portocalie. Zgomotul valurilor a crescut; am tras adânc în piept aerul sărat al mării. Pentru o clipă, am avut impresia că nu mă aflu de fapt în L.A. — cel puțin, nu în acel L.A. pe care-l cunoșteam.

[1] *Nu are logică* (în original în lb. latină; literal, *nu decurge*).

— Mda. Bun, să nu mă înțelegi greșit — să le predai adulților poate fi chiar plăcut. Majoritatea oamenilor termină liceul sau colegiul fără să-și fi asumat vreodată vreun risc sau să fi învățat ceva nou, așa că e incitant să fii angrenat într-un astfel de proces. Dar o bună parte din clienții mei par să dorească să învețe tenis din... rațiuni de ordin strict profesional, a adăugat Luke alegându-și cu grijă cuvintele. Din cauza asta mi-ar plăcea mai mult să predau la copii. Cred că ar fi grozav dacă aș avea cândva propria academie de tenis. Copiii nu se gândesc la altceva atunci când fac sport. Se implică total.

— Ai dreptate, l-am aprobat eu.

Și eu mă înscrisesem la cursul lui Luke tot pentru a avansa în carieră. Traversasem țara cu racheta Prince după mine, dar apoi o lăsasem să zacă luni în șir în dulap, fără s-o ating.

M-a condus pe o alee către o casă cu etaj zugrăvită într-un verde de nuanța mentei și decorată cu lumini albe de Crăciun. De la parter se auzeau muzică și glasuri.

— Vecinii de la parter dau un soi de petrecere de sărbători, a zis Luke dând nervos cu piciorul într-un tufiș de la marginea trotuarului. Vrei să intri ca să-i saluți? Sunt foarte de treabă, să știi.

Am ridicat din umeri. De ce nu? În plus, dacă Luke voia să mă prezinte prietenilor lui, ăsta era un semn bun, nu-i așa?

— Sigur, am răspuns.

Încăperea în care am intrat era confortabilă, cu lumânări parfumate care pâlpâiau. Pe măsuța de cafea, farfurii cu dulciuri tronau peste un morman de cărți ilustrate despre surf și artă, iar pe pereți, înrămate, erau fotografii alb-negru remarcabile, înfățișând valuri. Dinspre combina stereo venea în surdină o melodie a formației

Galaxie 500. Era o cămăruță încântătoare, dar în clipa aceea goală.

— S-au strâns probabil în spatele casei, a răspuns Luke la privirea mea întrebătoare.

A luat-o înainte pe hol spre o chicinetă care era, într-adevăr, plină cu vreo duzină de oameni. La vederea lui, toată lumea a strigat:

— Hei, salut!

Luke m-a condus spre o brunetă subțirică, în picioarele goale și îmbrăcată într-o rochie cu imprimeu floral, și spre un tip blond cu cioc, care purta o cămașă Neil Young.

— Dragilor, ea e Taylor. Taylor, fă cunoștință cu Julia și Tom. Casa e a lor.

— Mă bucur să te cunosc, a exclamat Julia întinzându-mi un pahar. Gustă dintr-ăsta. Lichior de ouă făcut în casă. Cu mult alcool, a spus făcându-mi cu ochiul. Și dacă n-o să-ți placă, avem și vin din belșug.

Tom s-a mulțumit să rânjească spre noi și să soarbă din bere.

— Nu mă dau în vânt după lichiorul de ouă, mi-a șoptit dând totuși noroc cu sticla de bere.

M-am simțit uimitor de bine-venită, având în vedere că mă aflam printre străini. Pe rafturi se înșirau borcane cu fructe și legume conservate în casă, iar pe masă era un coș cu flori uscate. O combinație de șic neconvențional și Martha Stewart[1] care m-a făcut imediat să mă simt ca acasă.

— Julia și Tom au grijă să mă hrănească, mi-a explicat Luke. Julia e o bucătăreasă nemaipomenită. Și o fotografa grozavă.

[1] Femeie de afaceri și scriitoare americană, celebră pentru emisiunile TV culinare.

— Dar o jucătoare de tenis jalnică, a adăugat Julia așezând niște pricomigdale pe o farfurie. Nu vrei să guști un biscuit?

Mi-a întins farfuria, din care m-am servit cu două, nu cu o pricomigdală. Dintotdeauna aveam o slăbiciune pentru pricomigdale.

Un tip deșirat, cu păr castaniu și îmbrăcat într-un soi de cămașă de cowboy cu nasturi de sus până jos, s-a apropiat de Luke și l-a bătut prietenește pe spate.

— Hei, mă bucur să te văd, a strigat. Ea e domnița despre care ne-ai tot povestit?

Luke s-a înroșit foarte tare la față și s-a holbat în paharul cu lichior de ouă.

— El e Hank, a spus încet.

Hank l-a privit amărât.

— Scuze, omule. Am făcut cumva vreo gafă?

Am chicotit și am sorbit o gură de lichior. Era delicios.

Julia a intervenit ca să-l salveze pe Luke din situația stânjenitoare.

— Luke ne-a spus că ești instructor de câini.

— A, nu..., am dat eu să spun, după care mi-am amintit la țanc de minciuna servită lui Luke. *Plimb* câini și sunt *instructor personal*, adică instructor de oameni, am zâmbit cu toată gura, ca și cum asta era cea mai banală slujbă din lume. Lucrez într-un mic studio din Hollywoodul de Vest. Îi zice Joylie.

Și, în clipa aceea, mi-am dat seama ce persoană drăguță era Luke — când îl întrebasem dacă intenționa să predea lecții de tenis tot restul vieții, ar fi putut să mă întrebe și el dacă plănuiam să epilez *testicule* toată viața. Numai că nu mă întrebase. Pentru că era un gentleman.

— Și ești o jucătoare de tenis foarte bună, a plusat Luke.

— Mă flatezi, am spus dându-i un ghiont ușor, în glumă.

— Vă stă bine împreună, mi-a șoptit Tom la ureche.

Mi-am mușcat buzele, cu privirea ațintită în podea. Din pricina lichiorului de ouă, căldura a început să se insinueze încet în corpul meu și m-am simțit cuprinsă de un amestec ciudat de emoție și tristețe. Emoție pentru că, hm, ceea ce se petrecea acum anunța un posibil... ceva între noi. Tristețe pentru că-l mințisem pe Luke și continuam să-l mint. Deci ce șanse avea cu adevărat acel „ceva" care tocmai se înfiripa între noi?

După încă o jumătate de oră de stat la taclale, Luke a arătat spre etaj. Am dat aprobator din cap. Îl voiam numai pentru mine.

Apartamentul lui Luke era mobilat mai sumar, dar la fel de confortabil. Pe pereții zugrăviți într-o nuanță caldă de gri fuseseră fixate rafturi pe care se odihneau, puse la întâmplare, romane și partituri muzicale. O canapea veche și decolorată era așezată sub o reproducere de mari dimensiuni a unei lucrări de Basquiat, iar pe podea era așternut un covor care părea lucrat manual. Am numărat nu mai puțin de patru chitare, trei acustice și una electrică.

— Presupun că știi să cânți la ele, am aruncat eu o remarcă genială.

A râs și a aprins două lumânări de pe pervazul ferestrei.

— Absolut. Vrei un ceai?

— Sigur, am răspuns urmându-l în bucătăria încăpătoare. Ai un apartament grozav. Și niște prieteni tare drăguți.

— Da, știu, a spus băgând în priză ceainicul electric. Sunt un om norocos. Amicii mei sunt niște oameni foarte interesanți. Tom conduce filiala Big Brothers de-aici, din

Venice — știi, sunt cei care le găsesc copiilor defavorizați din ghetouri câte un mentor adult.

Am dat din cap, bucuroasă că era vorba de organizația caritabilă, și nu de mizerabilul ăla de *reality show.*

Ceainicul a dat în clocot și Luke a turnat apă fierbinte în două căni.

— Cred că în curând o să mi se îndeplinească dorința — chestia cu predatul la copii. Tom vrea să-mi trimită niște puști înscriși la el în program pentru câteva lecții de tenis.

Mi-a întins o cană imprimată cu o imagine a docului din Santa Monica.

— Asta e foarte drăguț din partea ta, l-am lăudat eu cu toată sinceritatea.

A ridicat din umeri, modest.

— E meritul lui Tom. Dar mă bucur că pot să-l ajut.

M-am uitat gânditoare la ceaiul din cană.

— Cred că uneori uităm că L.A. înseamnă mai mult decât industrie de divertisment.

— Sigur că da, a zis Luke rânjind și conducându-mă înapoi în camera de zi.

Chiar *mult* mai mult, mi-am spus holbându-mă la el prin aburii care se ridicau din cană. Brusc, mi-am simțit tot corpul în flăcări. Metronome și Kylie și până și întâlnirea cu Michael Deming mi se păreau dintr-o altă lume, o lume complet diferită de cea intimă, din apropiere de ocean, în care mă aflam acum. Aici oamenii, încălțați în șlapi, mâncau sushi și discutau despre sport, nu despre filme, fetele beau lichior de ouă și lumea se întâlnea la o vorbă în camera de zi, nu în cartierul Hyde. Și în timp ce-mi trăgeam o pătură aspră de lână peste picioare, stând așezată lângă el pe canapea, mi-am dat seama că nu mai voiam să părăsesc lumea în care mă aflam acum.

— Hei, a zis Luke punându-și picioarele pe măsuța de cafea și uitându-se la mine cu o privire intensă. Știu că o să ți se pară un pic ciudat, dar asta e una dintre serile cele mai plăcute de care am avut parte de multă, multă vreme. Mulțumesc, Taylor.

Mi-am urcat și eu picioarele pe măsuță și m-am rezemat de el.

— Cu multă plăcere. Și eu voiam să spun exact același lucru.

Am lăsat cana de ceai pe măsuță. Luke s-a aplecat spre mine, iar eu mi-am ținut răsuflarea. M-a sărutat ușor pe buze, iar eu l-am mângâiat pe brațe. Și m-am înfiorat toată.

Pe pervazul ferestrei, lumânările pâlpâiau și zgomotul înfundat al petrecerii de la parter răzbătea până sus. Din combină răsuna acum melodia White Christmas, iar Hank[1] părea să cânte numai pentru noi.

— Putem să ne oprim, dacă vrei, mi-a șoptit după câteva minute, în timp ce-și strecura o mână caldă pe coapsa mea, pe sub rochia mea nouă de la Calypso. Numai să-mi spui. N-o să mă supăr.

Peste câteva ore, aveam să fiu în avion. Trebuia să dorm, să mă odihnesc. Și abia dacă-l cunoșteam pe Luke. Eram perfect conștientă de toate aceste lucruri, și totuși pentru nimic în lume nu voiam să mă ridic de pe canapea.

— Da, știu, am răspuns zâmbind și mi-am lipit fața de el.

[1] Clarence Eugene „Hank" Snow (1914–1999), cântăreț de muzică country.

CAPITOLUL 29

Trecuseră aproape douăsprezece ore și iată-mă privind spre o cu totul altă lume, pe geamul întunecat al taxiului verde-deschis. Nu mă aflam decât la câteva mile distanță de zona de coastă a statului Washington, dar la fel de bine aș fi putut să fiu pe Pământul de Mijloc[1]. Regiunea Puget Sound era plană și părea neprimitoare, într-o nuanță rece de ardezie, iar deasupra ei, munți uriași, acoperiți de brazi, se pierdeau în ceață. Drumul șerpuitor pe care o luase șoferul bărbos și mic de statură ca un spiriduș era pustiu.

— Mai avem mult de mers? am întrebat căscând.

— Aproape că am ajuns, a răspuns taximetristul zâmbindu-mi în oglinda retrovizoare. Aș putea să dau drumul la radio, dar nu prea se prind posturi pe-aici.

Aproape că am ajuns. Îmi tot repetam asta în minte de la patru și jumătate dimineața, când un taxi mă luase de-acasă pentru a mă duce la aeroport. Acolo mă îmbarcasem în cursa de ora șase spre Seattle, după care mă urcasem într-un hidroavion de două locuri pentru un zbor terifiant de patruzeci și cinci de minute spre Insula Orcas. (Evident, nu serveau votcă în avionul ăla cu elice, dar dacă ar fi făcut-o, m-aș fi gândit cu toată seriozitatea dacă nu era cazul să renunț și eu, măcar o dată, la regula

[1] În original, „Middle Earth", numele ținutului antic fictional creat de autorul J.R.R. Tolkien (1892–1973) în trilogia *Stăpânul inelelor* și alte romane.

aceea cu niciun-pahar-înainte-de-ora-trei.) Trebuie să recunosc — Michael Deming reușise de minune să-și descurajeze vizitatorii.

Dar, într-un fel, lungimea voiajului nu mă deranjase prea tare — îmi permisese să meditez ore în șir la cele petrecute cu o noapte înainte. Mi-am strâns mai bine hanoracul pe mine, am închis ochii și am derulat în minte scenele. Dacă era să descriu totul într-un singur cuvânt, fusese perfect. Luke se purtase atent și cu multă afecțiune — un gentleman sudist desăvârșit. La trei dimineața, mă condusese la Honda mea Civic și mă sărutase tandru, frecându-mă pe brațe ca să mă încălzească.

— Te sun, a zis, și am știut că avea să-și respecte promisiunea. M-am simțit minunat azi-noapte cu tine, Taylor.

— Și eu.

M-am întrebat ce făcea Luke acum. Mi-l imaginam cu plăcere cuibărit în patul lui încăpător și moale, poate trezindu-se doar atât cât să-și dorească să mai fiu acolo, lângă el. Din motive evidente, nu-i spusesem nimic despre călătoria mea.

Și aici era baiul, nu? Luke își închipuia că începuse să mă cunoască, dar jumătate din ce-i spusesem eu era numai minciună. M-am înfofolit și mai tare în jachetă, scuturând din cap. Nu, nu voiam să mă gândesc la asta. Nu încă. Pe moment, tot ce-mi doream era să-mi amintesc de întâlnirea noastră, iar când mă întorceam în L.A. urma să găsesc o modalitate de a-i mărturisi totul.

— Am ajuns.

Șoferul a intrat pe un drum îngust, nepavat. Brazi cu ramuri acoperite de zăpadă împiedicau razele de soare să pătrundă și troiene de nea mărgineau drumul. După o milă sau cam așa ceva de hurducături, am ajuns la o alee cu prundiș și am tras în spatele unei camionete Ford.

Singura clădire care se zărea în jur era o cabană joasă și primitivă care aducea mai degrabă a cocioabă de hobbit.

— Ești sigur că asta-i adresa? Deerhead Road numărul 4576? l-am întrebat pe taximetrist aruncând o ocheadă în direcția cabanei dărăpănate.

Părea într-o rână, iar veranda era mai largă în partea stângă decât în dreapta; toată construcția arăta ca și cum fusese ridicată de niște oameni care n-aveau nici cele mai elementare noțiuni de geometrie.

— Hei, nimeni n-a susținut vreodată că aici am fi în Beverly Hills, a ripostat enervat șoferul, parcând mașina.

— Poftim, am spus întinzându-i o bancnotă de cincizeci de dolari. Te rog să mă aștepți.

Am pășit afară în atmosfera rece și umedă. Pe bune, Michael Deming chiar locuia aici? În acest loc ajunseseră toate cărțile mele poștale? Nu, probabil că era o greșeală la mijloc. Geniile de la Hollywood nu trăiau în astfel de vizuini, oricât de excentrice ar fi fost.

După ce am căutat în zadar o sonerie, am ciocănit în ușa de placaj. Am așteptat bătând din picioare pe verandă și o grămăjoară de zăpadă, care stătuse până atunci în echilibru pe balustrada strâmbă, mi-a aterizat pe cizme cu o bufnitură ușoară.

După un moment, ușa s-a deschis și în fața mea a apărut un bărbat scund și slab, cu ochi căprui care fugeau în toate direcțiile, barbă lungă și o privire bănuitoare. Era greu să-l recunosc pe-acest bărbat din fotografiile luate pe platourile de filmare, unele dintre ele făcute cu mai puțin de un deceniu în urmă. Individul nu părea să cunoască înțelesul termenului „aparat de ras". Totuși, el era, nu încăpea îndoială.

— Domnul Deming? am spus. Sunt Taylor Henning de la Metronome. Agentul dumneavoastră v-a informat că vin?

Deming a încuviințat din cap.

— Da. Bine-ai venit, a răspuns încet dându-se la o parte ca să-mi facă loc să intru. Taylor. Ai un nume frumos. Și sunt sigur că ți-e foame. Îți place tonul? m-a întrebat cercetându-mă cu ochii lui galben-maronii.

— Ăăă... da, sigur, am răspuns ștergându-mă de noroi pe tălpile cizmelor.

Am mai zăbovit un pic în ușă. Cred că o parte din mine se întreba dacă omul nu-și ieșise complet din minți și nu intenționa cumva să mă taie într-o sută de bucățele cu care să-și asezoneze salata de ton.

Încăperea principală din casa lui Deming era o combinație între bucătărie, sufragerie și cameră de zi — chestie pe care un agent imobiliar din L.A. ar fi recomandat-o drept „stil rafinat", dar care aducea mai degrabă a Laura Ingalls Wilder[1]. Într-un colț se aflau două uși, despre care am presupus că dădeau spre dormitor și baie. Nu exista niciun televizor la vedere, însă pe pereți se înșirau rafturi pline de cărți și pe podea mai erau și alte teancuri de volume, ca niște stalactite. Un binoclu era pe masa de bucătărie, lângă o farfurie cu sandvișuri și un borcan cu sos Miracle Whip. Soba era una dintre drăciile alea descrise în *Căsuța din prerie*, care funcționează pe bază de lemne, nu de gaz.

Atunci am înțeles că Michael Deming nu trăia doar rupt de lume, ci și sub limita sărăciei. Fapt care m-a făcut să-mi scot jacheta de pe mine cu o nou-dobândită siguranță. Situația financiară dificilă în care se găsea avea să-mi înlesnească misiunea în mod semnificativ.

[1] Scriitoare americană (1867–1957), autoarea seriei de romane *Căsuța din prerie*, dedicată începuturilor vieții în Vestul sălbatic.

— Ia loc, te rog, m-a invitat amabil, arătând spre unul din scaunele simple, stil Shaker[1]. Ce-ai vrea să bei? Cafea?

— Da, mulțumesc, am răspuns.

De-acum mă simțeam cu mult mai relaxată. În buzunar aveam un bilet de loterie câștigător pe care eram gata să i-l ofer.

— Încă mă mai pricep să fac o cafea bună, nu că m-aș lăuda, a zis turnându-mi într-o cană din setul de zece piese Cuisinart care părea singurul aparat electrocasnic din casă fabricat după 1986.

A așezat cana în fața mea, după care și-a tras și el un scaun.

— Așadar, te cheamă Taylor.

M-a privit foarte intens și fără să clipească multă vreme. Dacă mă provoca la un concurs de holbat, atunci eram mai mult decât dispusă să-l las să câștige; m-am mulțumit să clipesc mărunt și să mă uit în jos, spre cana de cafea. Deming și-a dres glasul. Cine știe de când nu mai avusese ocazia să discute cu cineva? Poate că de săptămâni bune.

— După cum vezi, duc o viață foarte diferită de cea a confraților mei. Sau, mai corect spus, a foștilor confrați, a spus el cu un zâmbet umil. Și, fie că mă crezi, fie că nu, mă simt foarte fericit aici.

— Vă cred.

De fapt, nu-l credeam, dar mi se părea nepoliticos să-l contrazic. Acum, spuneți și voi, cât de fericit putea fi cineva care trăia într-o cabană de jucărie marca Lincoln Logs? Bietul om n-avea nici măcar un câine care să-i țină companie. (Îi puteam împrumuta eu câțiva, dacă era interesat...)

[1] Scaun ieftin, din lemn de pin, cu spătar, folosit de așa-numiții *shakeri* (literal, *tremurători*), sectă religioasă din sec. al XVIII-lea din Anglia.

— Îmi convine. Totul e simplu aici. Și liniștit, a adăugat tăind sandvișul în două cu un cuțit de friptură și împingându-l spre mine. Când am plecat din Los Angeles, eram foarte nefericit. Dar cred că m-am mai schimbat de-atunci.

Fără îndoială, mi-am spus. În mod cert, arăta altfel — i-ar fi prins bine o programare la colega mea de apartament. Dar nu am făcut decât să ridic din sprâncene, în semn de încurajare. Dacă avea chef de vorbă, atunci trebuia să-l ascult.

— Cum așa? am întrebat, apoi am mușcat din sandviș, care nu mi s-a părut nici pe departe rău deși, pe de altă parte, trebuie să recunosc că eram pur și simplu lihnită.

— Sunt sigur că ai auzit câte ceva despre ceea ce mi s-a întâmplat, a continuat Deming holbându-se melancolic în cana de cafea. Evident, a fost și vina mea, a scuturat din cap, zâmbind. Pe vremea aceea, luam drept bun tot ceea ce mi se spunea. Doamne, cât de idiot am putut să fiu!

Cunosc sentimentul, mi-am zis, păstrându-mi însă gândurile pentru mine. Îmi luase ceva timp ca să mă prind de măgăriile lui Kylie.

— Am fost nevoit să le ascult ordinele. Am fost nevoit să lucrez cu vedetele alese de ei. Și la final au remontat filmul în asemenea hal, încât a devenit de nerecunoscut, a clătinat el din cap, plin de regret. Acum, nu mai filmez decât natura sălbatică. E mult mai ușor să lucrezi cu veverițe și vulpi decât cu actori, a adăugat cu ochi scăpători.

Am izbucnit în râs.

— Aveți dreptate. Veverițele n-au pretenții la bucătari-șef personali și la bodyguarzi și n-am întâlnit până acum nicio vulpe arogantă și nesigură pe sine.

Deming s-a rezemat de speteaza scaunului, și-a dus mâinile la ceafă și, pentru o vreme, nu a făcut altceva

decât să se holbeze în tavan. M-am gândit cât avea să mai dureze toată tărășenia asta. Sigur, eram în favoarea unui proces bine chibzuit de luare a deciziilor, însă pe de altă parte, voiam să termin cât mai repede ca să trag un pui de somn. Eram atât de obosită, că mă mâncau mâinile. Mi-am ridicat privirea ca să văd la ce se holba Deming. La niște pânze de păianjen.

Într-un târziu, și-a dres glasul.

— Vreau să te întreb de ce, știind toate aceste lucruri despre mine, eu aș fi persoana cea mai indicată să fac filmul, Taylor. Am citit scenariul azi-noapte. Și da, cred că am înțeles în ce fel crezi tu că aș putea... contribui la îmbunătățirea lui. Dar întrebarea mea este de ce eu?

Și-a smuls privirea de pe pânzele de păianjen și și-a întors ochii deconcertanți către mine.

— De ce aș fi prima ta alegere?

Pentru că de șapte ani îți scriu o dată pe săptămână și pentru că tu ești responsabil pentru faptul că mă aflu aici, îmi venea să-i spun.

Dar nu puteam. În primul rând, pentru că simpla idee că primise scrisorile de la mine părea absurdă, acum, că aflasem cât de departe de civilizație trăia. Comunica probabil cu oamenii prin semnale de fum și suflând în corn. În al doilea rând, pentru că nu mă aflam acolo în calitate de fan. Ci de director executiv la departamentul de creație al Studiourilor Metronome. Și directorii executivi nu-și pun sentimentele pe tavă. Ci conving.

— Ar trebui să faceți acest film pentru că filmele sunt pasiunea dumneavoastră, domnule Deming, am spus plină de încredere, aplecându-mă în față și fixându-l cu aceeași privire sinceră pe care i-o aruncasem și agentului său, domnul Silver Bullet. Pentru că asta ar trebui să faceți. Nu să vă irosiți talentul într-o cabană de lemn. Ci să aduceți pe ecran o nouă poveste remarcabilă, adevărată.

A dat încet din cap, dar nu i-am putut descifra expresia feței. S-a întins și a scos dintr-un sertăraș o pipă pe care și-a pus-o, neaprinsă, în gură. O *pipă*? mi-am zis. Deci lua toată povestea asta cu retragerea în pădure la modul cel mai serios. De îndată ce avea să-și dea acordul, îi voi face cunoștință cu siropurile acelea super-sănătoase, super-L.A. ale lui Tom Scheffer, care aveau să-l readucă la normalitate.

— O să vă respectăm opiniile și viziunea, am continuat eu cu o voce tot mai puternică, sigură că am dreptate și că-l pot convinge și pe el — doar era în interesul *lui* să facă filmul. Vă lăsăm să faceți filmul așa cum doriți. Toți cei implicați în acest proiect au cea mai mare stimă pentru talentul dumneavoastră. Și unul dintre cele mai mari și strălucitoare staruri din lume dorește să lucreze cu dumneavoastră.

Deming a încetat să mai dea din cap și și-a scos pipa din gură.

— Cum îl cheamă?

— Holden MacIntee. *Vanity Fair* l-a proclamat cel mai popular actor.

S-a încruntat, concentrându-se. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă știa cine e Holden MacIntee. Dar nu, imposibil să nu fi auzit de el. Până și fetițele de doi ani știau cine e Holden MacIntee. Păstorii care pășteau turmele de iaci din Siberia știau cine e Holden MacIntee.

— Holden vă admiră foarte mult, am insistat dând la o parte sandvișul, cu toate că mi-era o foame de lup. Pur și simplu, vă adoră. Mi-a spus-o cu gura lui. Și distribuirea lui garantează încasări uriașe după premieră. De cel puțin douăzeci de milioane, în funcție de momentul lansării. Și asta nu-i decât o subestimare.

Deming a dat încet din cap spre mine, acum cu un zâmbet slab în colțul gurii. Afară începuse să ningă și pe

fereastra bucătăriei puteam zări fulgii mici dansând în aer. Mi-am amintit de L.A., însorit tot timpul anului, și de haosul minunat care domnea acolo, de la văile înverzite din Topanga Canyon până la benzile de circulație murdare și aglomerate de pe Fairfax Avenue și luminile orbitoare de pe docul din Santa Monica. Și brusc m-a cuprins dorul de casă. Cum să nu-ți placă L.A.-ul? În timp ce aici, în ținutul nimănui, totul era pustiu. Nimic de jur împrejur. Un loc în care Deming n-avea cum să mai reziste mult.

Omul mă urmărea în continuare cu privirea, dând din cap și zâmbind vag. Deja îl impresionasem, îmi dădeam seama de asta. Tot ce-i mai trebuia era un mic impuls.

— Și, în afară de asta, vă vom plăti mai bine decât ați câștigat vreodată, am spus și, incapabilă să mă stăpânesc, mi-am rotit ochii prin cabana dărăpănată, cu aparatele ei electrocasnice antice și mobilierul second-hand. Vă garantez.

Deming nu a răspuns pe loc, studiindu-mă în tăcere. Nu era prea vorbăreț de felul lui.

— Mulțumesc pentru vizită, Taylor, a spus în cele din urmă, ridicându-se de pe scaun. Ținem legătura.

— Știți, aș putea să vă spun de pe acum la ce cifră ne-am gândit. Cred că sunt autorizată să vă ofer această informație.

A surâs și a respins ideea cu o fluturare din mână.

— Nu-i nevoie. Ținem legătura.

În timp ce mă conducea spre ieșire, pășind pe covoarele de lână decolorate, m-am gândit dacă să-i mărturisesc sau nu despre scrisori. *Eu sunt,* îmi venea să-i spun. *Eu sunt fata care te hărțuiește de ani de zile!* Cel mai mare, cel mai nebun fan al tău. Dar n-ar fi părut un gest prea profesional. În plus, puteam să-i povestesc despre scrisori

cândva, la o cină, când aveam să vizitez platoul de filmare. Și să-l iau complet prin surprindere.

— Mulțumesc din nou, domnule Deming, am spus în prag, vârându-i cartea mea de vizită în palmă.

— Nu, nu, eu îți mulțumesc.

Și-a băgat din nou pipa în gură și pot să jur că ochii aproape că i-au scăpărat. Poate că se gândea deja la redecorarea casei cu banii pe care avea să-i câștige. Cabana putea fi transformată într-un loc cu adevărat plăcut, cu condiția să investești vreo sută de mii de dolari în ea. Apoi a închis ușa în urma mea.

— Du-mă înapoi la aeroport, te rog, i-am cerut șoferului.

Înainte de a-mi fixa centura de siguranță, mi-am strecurat mâna în geantă. Și, minunea minunilor, aveam semnal pe telefon. Am tastat un mesaj pe adresa de e-mail a lui Quinn.

CRED CĂ TOCMAI AM ÎNCHEIAT PRIMA MEA AFACERE!

Am rămas cu iPhone-ul în mână, în așteptarea răspunsului ei, de regulă rapid, dar care de data asta n-a venit. Ciudat, mi-am spus, vârând telefonul înapoi în geantă. Dar oricum, micul nostru pact era deja de domeniul trecutului.

În timp ce taxiul mă ducea înapoi, scârțâind pe drumul plin de hârtoape și acoperit de zăpadă, m-am rezemat de spătarul moale de vinil și m-am cufundat mulțumită într-un somn binefăcător.

CAPITOLUL 30

— Mobila ei va fi mutată, asta dacă nu cumva îți place, a spus Amanda cu un zâmbet forțat pe față, descuind ușa fostului birou al Melindei Darling.

Am pășit înăuntru și nu m-am putut stăpâni să nu scot un mic scâncet de satisfacție. De-a lungul unui perete erau rafturi roșii lăcuite și o canapea joasă din piele de căprioară, gri, cu perne din piele de oaie. Am ridicat storurile și soarele de iarnă a pătruns în cameră, iluminând totul ca un reflector.

— N-arată rău. Dar cred că albul ar da mai bine, am zis lăsându-mi geanta pe biroul Lucite lustruit; biroul *meu* Lucite.

— Ai programul pe computer, a continuat Amanda dându-și după ureche o șuviță din părul lung până la umăr. Și anunță-mă ce fel de tablouri și plante dorești, cu toate că va fi greu să rezolvăm totul până la vacanța de Crăciun.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul — purta cizme cu tocuri de imitație din lemn.

— Mai e ceva?

— Da, am răspuns. Aș vrea niște cappuccino.

Nu muream de poftă, dar nici n-am rezistat tentației — emoția de a avea la dispoziție pe cineva însărcinat cu adusul cafelei era prea mult pentru mine.

Amanda a părut aproape surprinsă. Totuși, nu făcea asta parte din îndatoririle ei?

— Nicio problemă, a spus după o mică pauză. Acum te las să te instalezi.

A închis ușa încet în urma ei. În toată nebunia asta cu promovarea, nu mă gândisem nicio clipă cine avea să fie asistenta *mea*. Îmi părea un pic rău pentru Amanda — se considerase atât de superioară mie în prima zi de lucru, atunci când stricasem copiatorul cu scenariul lui Paul Higgis, și acum era obligată să se ocupe de cafeaua *mea*. Bine măcar că nu avusesem ghinionul să-l am pe Wyman. N-aș fi putut să-l suport trăncănind cât era ziua de lungă despre cinematografia neorealistă postbelică. *Da, am văzut și eu* Umberto D., probabil c-aș fi țipat, *și e cel mai deprimant film din toate timpurile. Acum du-te și prepară-mi un nenorocit de suc de plante.*

M-am așezat în fotoliul meu Aeron și m-am uitat mulțumită în jur. Camera era mai mare decât dormitorul meu din Hollywoodul de Vest și cu mult, mult mai curată. Prima mea zi de lucru, când Kylie mă condusese pe coridoarele de la Metronome, părea acum dintr-o altă viață. Dacă cineva mi-ar fi spus că peste numai patru luni aveam să am propriul birou, cu numele meu scris pe ușă (TAYLOR HENNING, EXECUTIV CREAȚIE) și cu un proiect major pe țeavă, cu niciun chip nu l-aș fi crezut. Cu niciun chip.

Am deschis calculatorul Mac Pro. Plănuisem să iau prânzul cu Luke în cartierul Larchmont, dar poate că era mai bine să-i trimit rapid un e-mail. Noul meu computer arăta splendid — subțire și alb, cu un monitor de douăzeci și patru de inci cu o rezoluție clară precum cristalul și o tastatură ergonomică ce garanta o poziție la fel de relaxată în fotoliu ca la un masaj al mâinilor.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Intră, am spus rezemându-mă în fotoliul de șase sute de dolari al Melindei, cu șalele aproape cântând de plăcere.

Julissa a intrat, uitându-se aprobator în jur. Avea părul strâns în codițe și aerul unei fetițe de doisprezece ani.

— Drăguț, a exclamat. Ai reușit! Felicitări!

— Mersi.

I-am zâmbit dulce, încercând să nu dau impresia că sar de prea multă fericire, în noua mea situație. Nu voiam să mă port stângaci.

— Iris vrea să te vadă, a spus Julissa arcuindu-și puțin sprâncenele.

Desigur, Iris mă chema ca să mă felicite. Poate că-mi cumpărase o plantă cadou, ca să-mi transform și eu biroul într-o junglă tropicală.

— Acum?

— Mda, a dat Julissa din cap și s-a făcut nevăzută.

Străbătând coridorul în drum spre Iris, îmbrăcată într-o rochie neagră mătăsoasă, m-am simțit cu totul diferită de ceea ce eram în septembrie. Mai deșteaptă, mai încrezătoare în mine — la naiba, chiar și mai înaltă, deși poate că asta se datora tocurilor de opt centimetri. Am intrat în anticameră și vechiul meu birou mi s-a părut mic și părăsit.

Kylie tasta ceva la calculator, într-o rochie superbă din mătase de culoarea cafelei, petrecută peste talie, cu lumânarea aromată pâlpâind pe birou. Stătea poate ceva mai dreaptă în fotoliu și cu nasul ridicat cu câțiva centimetri mai sus în aer. Evident, era important pentru ea să nu lase sentimentul de înfrângere să răzbată prea tare la suprafață.

— Bună dimineața, Kylie.

M-am gândit că era mai bine să pășim cu dreptul în noua noastră relație. Și, la urma urmei, la ce mi-ar fi

folosit să mă port necivilizat cu cineva aflat într-o poziție inferioară mie?

— Bună dimineața, a răspuns ea cu răceală, fără a se opri din lucru.

Cam la genul ăsta de răspuns prietenos mă și așteptam. Mi-am zis că, în timp, aveam să trec peste resentimentele ei, dar pe moment nu era cazul să zăbovesc prea mult cu gândul la asta.

Mi-am ițit capul pe lângă un portocal în miniatură în biroul lui Iris.

— Ai vrut să mă vezi?

Iris stătea aplecată peste birou, cu capul în mâini, masându-și tâmplele cu degetele.

— Închide ușa, Taylor, a zis fără să-și ridice ochii spre mine.

Șovăitoare, am închis ușa după mine. Prin fereastra din spatele lui Iris se vedea un pom de Crăciun uriaș, împodobit cu imitații de cadouri, amplasat în fața platoului de filmare cu numărul 6.

— Cum a fost la New York? S-a întâmplat ceva?

Poate că avusese un zbor cu turbulențe sau poate că fusese mutată de la clasa întâi și obligată să stea lângă un tip foarte gras. Dar dacă Holden îi mulțumise pentru că solicitase întrevederea? La urma urmei, eu îi spusesem lui Iris că ideea întâlnirii față-n față îi aparținuse *lui*. Nu că ar fi fost o problemă — vestea cea bună referitoare la Deming avea să pună în umbră orice mică neînțelegere.

Într-un târziu, Iris și-a ridicat privirea. Avea gura făcută pungă, de parcă tocmai gustase ceva amar, și fața ei căpătase o nuanță cenușie ciudată, bolnăvicioasă.

— De câte ori te-ai întâlnit cu fiica mea? m-a întrebat.

Mi s-a pus un nod în gât. Quinn. Ce naiba făcuse?

— Fiica ta? Nu înțeleg.

— Nu face pe proasta cu mine, a spus Iris pe un ton rece, luându-și ochelarii de pe nas și azvârlindu-i pe birou. De câte ori? O dată? De două ori? a insistat cu glas neprietenos și aspru.

Pentru moment, am rămas fără cuvinte.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți arăt ce s-a întâmplat. După ce m-ai făcut pachet și m-ai trimis la New York.

A răsucit spre mine monitorul cu plasmă de douăzeci și doi de inci, arătându-mi un articol de pe site-ul TMZ. com. Și titlul.

Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă

Știți să scrieți pe litere *dezintoxicare*? Quinn Whitaker, fiica în vârstă de șaisprezece ani a lui Iris Whitaker de la Metronome, a lăsat totul să se vadă (data viitoare poate c-ar fi bine să-ți pui un sutien pe tine, Quinn) la petrecerea anului, în timp ce mămica era plecată din oraș. Starletele hollywoodiene Rumer Willis, Vanessa Hudgens, Hania Barton, împreună cu jucăria masculină a lui Quinn, actorul/DJ-ul Blake Miller, s-au alăturat tinerei gazde și au sorbit din sticlele cu lichior SoCo, complet dezbrăcați în jacuzzi. Cine-i acum cea mai râzgâiată fată bogată din L.A., Jamie Lynn[1]?

Am înghițit în sec.

— Dumnezeule! am spus.

Quinn nu era o sfântă, știam asta, dar nici prin cap nu-mi trecuse că avea dezmățul în sânge.

— Știi că până acum n-am lăsat-o *niciodată* singură acasă în weekend? Numai că de data asta s-a întâmplat ca

[1] Jamie Lynn Marie Spears, cântăreață și actriță, sora mai mică a lui Britney Spears.

tatăl ei să fie la filmări în Vancouver. Și când *tu* m-ai sunat și mi-ai spus că asta era ultima ocazie de a-l întâlni pe Holden pentru a discuta cu el despre film, m-am gândit că fiica mea s-a făcut mare și că de-acum încolo pot avea încredere s-o las singură acasă.

Iris a bătut cu vârfurile degetelor în Black Berry și am auzit cum dădea cu piciorul în ceva pe sub birou. Era atât de agitată, încât realmente nu putea sta locului.

— Într-o singură noapte, toată munca mea de ani de zile — să stau cât mai mult cu ea, să luăm cina împreună în fiecare seară, să mă asigur că nu se transformă într-o victimă a Hollywoodului, ca multe altele —, totul, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

S-a ridicat în picioare și mi-a întors spatele.

— E incredibil ce-ai făcut.

Îmi părea îngrozitor de rău pentru Iris, dar tot nu înțelegeam de ce dădea vina pe mine. Bun, Quinn dăduse o petrecere — dar ce avea asta de-a face cu mine?

— Nu înțeleg, am spus.

— Ce ți-ai închipuit c-o să se întâmple? Că a vrut să scape de mine ca să stea *singură* în liniște?

Dintr-odată, am simțit nevoia să mă așez dar, ciudat, mi era frică. Nu-mi plăcea ce turnură luase conversația.

— Quinn mi-a povestit totul, să știi. Despre mica voastra înțelegere, a zis Iris răsucindu-se spre mine și clătinând din cap, ca și cum nu-i venea să creadă. Faptul că te-ai folosit de o adolescentă..., a spus făcând apoi o mică pauză. Știi, în toți acești ani de când sunt la Hollywood, niciodată nu am mai văzut pe cineva care să se coboare atât de jos pentru a-și atinge scopurile.

Nu am putut să mă uit în ochii ei — m-am holbat în jos, spre podea. Simțeam cum mă cuprinde greața și, odată cu ea, pricepeam tot mai limpede ce mă aștepta.

Quinn îi povestise totul mamei ei, ceea ce era greu de înghițit. Nu ne înțeleseserăm să păstrăm secretul?

— Și asta nu-i decât partea cea mai bună a lucrurilor. Azi-dimineață am primit un telefon de la Michael Deming.

Mi-am ridicat ochii, plină de speranță. Situația mea nu era prea roz, asta era clar — dar afacerea cu Deming avea să șteargă totul cu buretele, nu-i așa?

— Mi-a spus că nu i-a plăcut deloc de tine.

Mi-a luat câteva clipe bune ca să înțeleg ce spune, dar când, în sfârșit, am pătruns sensul vorbelor ei, m-am simțit de parcă aș fi fost lovită drept în stomac.

— Cum? am icnit, pierzându-mi răsuflarea.

Iris a ridicat o mână în aer.

— Să văd dacă-mi amintesc ce mi-a spus. A, da, că ești obraznică. Arogantă. Și „întruchipezi întocmai rațiunile pentru care a renunțat să mai facă filme", ca să-l citez exact. Se pare că ai trăncănit despre cât de gras este cecul pe care o să-l încaseze. Ca și cum așa am proceda noi, la Metronome, ca să atragem marile talente: le promitem că le umplem portofelele.

Așteptam totuși în continuare vestea cea bună. Lui Deming n-avea decât să nu-i placă de mine — important era să-i placă filmul.

— Dar o să facă *Evoluția*, nu-i așa?

— Nu, Taylor, n-o să facă filmul ăsta. Și acum, Bob Glazer amenință cu boicotarea studiourilor, a spus Iris zâmbind vag. Holden nu va mai lucra cu noi niciodată. Nu după ce a refuzat un contract de douăsprezece milioane de dolari pentru un film regizat de Judd Apatow și al cărui scenariu încă nici nu există.

Și-a mijit ochii și abia atunci mi-am dat seama de unde învățase Quinn figura cu privirea mortală.

— Așa că nu numai că ai distrus proiectul și m-ai făcut pe mine de râs, dar ai pus toată firma într-o situație neplăcută.

Când am reușit să respir din nou, nu am putut face altceva decât să izbucnesc în plâns. Am rămas împietrită în fața biroului lui Iris și am lăsat lacrimile fierbinți să-mi curgă pe obraji.

— Din fericire, proiectul lui Kylie cu Troy Vaughn e aproape definitivat și are șanse mari să se materializeze, a spus Iris cu răceală. Altfel, ar fi fost un adevărat dezastru. Așa că, după ce ieși, poți să-i spui, te rog, lui Kylie să vină la mine?

— Desigur, am reușit să îngaim.

Niciodată în viața mea nu mă mai simțisem atât de îngrozitor. Dar, în timp ce-mi ștergeam nasul cu mâneca frumoasei mele rochii Rebecca Beeson, mi-am spus că asta era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru a fi la Hollywood — viața unui director executiv de creație e plină de suișuri și coborâșuri.

— Ah, și încă ceva, Taylor. Ești concediată. Începând din clipa asta.

Cu acest ultim șoc, ca un pumn încasat în plină figură, am deschis ușa și am zărit-o doar în fugă pe Kylie holbându-se la mine înainte să-mi bag capul între umeri și să trec pe lângă ea în mare grabă. În drum spre ieșire, am arătat spre biroul lui Iris.

— Vrea să te vadă, am șoptit.

Apoi am străbătut coridorul care pulsa de lumini către biroul care fusese, timp de cinci minute, al meu. Amanda stătea la computer; și-a ridicat ochii spre mine, gata să-mi ofere paharul de cappuccino, dar a înghețat când m-a văzut. A deschis gura, apoi a închis-o la loc și am avut impresia că zăresc o umbră de înțelegere trecându-i peste

față. Și nu mi s-a părut a fi prea tristă pentru nenorocirea care se abătuse asupra mea.

Nu cunoștea detaliile, dar avea să le afle într-un minut. De fapt, am și auzit bipul unui IM pe computerul ei și aș fi putut să pariez că mesajul venea de la Kylie. După numai două minute, Cici, Wyman, Tom Scheffer și toți ceilalți aveau să afle și ei, și nu voiam să fiu de față când se întâmpla asta. Mi-am înșfăcat geanta și haina de pe birou. Am zărit un om de la serviciul de pază înaintând spre mine pe hol, dar n-aveam nevoie de nicio escortă ca să ies cât mai repede de-acolo.

CAPITOLUL 31

Trei ore mai târziu, intram cu mașina într-un spațiu de parcare în diagonală de pe Larchmont Boulevard, foarte aproape de locul unde o găsisem pe Quinn, în fața magazinului Pinkberry, cu atâtea săptămâni în urmă. Am oprit motorul și m-am holbat, epuizată și îngrețoșată, prin parbriz. De când plecasem de la fostul meu loc de muncă, condusesem mașina fără niciun țel, încercând să-mi dau seama cum de făcusem totul praf atât de iute. Acum, mintea îmi ajunsese în sfârșit la suprasaturație, și nici să plâng nu mai aveam putere.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și m-am cutremurat. Aveam ochii injectați și roșii, cu pungi rozalii înflorind dedesubt și obrajii pătați. Nasul părea să se fi mărit cumva, și până și buzele îmi erau umflate și arătau groaznic. Dacă Luke nu o lua la sănătoasa la vederea mea, trebuia să-i ofer o explicație cât mai rezonabilă pentru starea în care mă aflam. Și ce aveam să-i spun? Adevărul, ca să mă confrunt pe urmă, în mod inevitabil, cu furia și dezamăgirea lui? Sau să pretind că făcusem o alergie urâtă la un câine ciobănesc pe care-l plimbasem? Acest din urmă argument pe care-l luasem în considerare dovedea cât de deprimată eram. Mi-am zis însă că sosise vremea să dau cărțile pe față. Dar mai întâi trebuia să împachetez povestea într-un asemenea fel, încât să nu dau impresia de hărțuitoare și seducătoare lipsită de orice scrupule, și abia după aceea să-i explic lui Luke ce mi se întâmplase la

serviciu. Iar el avea să mă sprijine, cu siguranță. Și să știe ce era de făcut ca să repar lucrurile.

Mi-am tamponat nasul cu puțină pudră și mi-am dat cu niște gloss MAC pe buze, apoi am ieșit în răcoarea zilei, pornind spre localul Le Petit Greek. Larchmont Boulevard nu-mi părea la fel de atrăgător ca în ziua în care încheiasem târgul cu fiica lui Iris, cea care mă înjunghiase în cele din urmă pe la spate. Sub cerul de culoarea oțelului, Moș Crăciunul și renii în miniatură atârnați deasupra trecerii de pietoni arătau țipători și de prost-gust. Luke avea dreptate: L.A.-ul nu era făcut pentru sărbătorile de iarnă.

Am trecut pe lângă un magazin cu lenjerie de pat și un centru comercial cu încălțăminte sport și am intrat în sala de mese decorată simplu, în alb cu verde, a restaurantului. Ici-colo fuseseră așezate coșuri pitorești cu lămâi, iar pe pereți erau atârnate fotografii mari cu scene rurale din Grecia. Majoritatea meselor erau ocupate și chelnerii mă ocoleau, purtând în mâini platouri cu souvlaki și gyros. L-am descoperit cu greutate pe Luke, după ce mi-am întins gâtul într-un mod inconfortabil și mi-am încordat ochii umflați de plâns. Un chelner a tușit lângă mine și am făcut un pas lateral ca să mă dau la o parte din calea lui. Atunci l-am zărit pe Luke, așezat la o masă de două persoane, lipită de perete. Dar nu era singur. Cu el mai era o femeie și nu mi-a luat decât o secundă ca să-mi dau seama cine era și ce căuta acolo.

M-am repezit printre mese, cu inima în gât.

— Asta-i întâlnirea *mea* cu Luke, am șuierat.

Kylie s-a întors spre mine și mi-a zâmbit dulce, ca și cum se aștepta să mă vadă.

— A, ai venit. Tocmai vorbeam despre tine.

Surâsul i s-a transformat în rânjet — evident, nu mă vorbise de bine.

— I-am explicat lui Luke că lucrăm împreună. Sau, mai bine zis, că am lucrat.

I-am aruncat o privire disperată lui Luke. S-a uitat la mine cu o expresie goală întipărită pe față, apoi și-a întors capul. Probabil, Kylie îi povestise totul. Dar cum de știuse unde să dea de el? Și cum de aflase că-l cunoșteam? În clipa în care mi-a căzut fisa, m-am simțit ca o proastă, precum cea mai proastă persoană din lume. Mark Lyder. *Niciodată să nu arzi punțile, Taylor*, așa îmi spusese. *Mai ales aici, la Hollywood.* Da, el îi spusese lui Kylie despre mine și Luke, iar Kylie îl convinsese cumva pe Luke să-i acorde o întrevedere.

Nu credeam că pot să mă simt mai rău de-atât, dar uite că era posibil.

— Pleacă, te rog, i-am spus lui Kylie cu voce joasă. Luke n-are nimic de-a face cu povestea asta.

— Ba sigur că are, a răspuns ea pe un ton chipurile inocent. Luke a fost un alt mod de-al tău de a te lua de mine. Hai, recunoaște!

Luke s-a uitat în farfurie.

— Gata, Kylie, ajunge, a murmurat.

Dar Kylie nu-și încheiase socotelile cu mine. Părea în stare să-mi frece ridichea la nesfârșit.

— Și presupun că tot tu ai fost în spatele sosirii întâmplătoare a lui Luke la Chateau, nu? a spus, apoi a dat din cap, fără să aștepte răspunsul meu. Mi-am închipuit eu. Ce să zic, un truc de mare clasă.

Îmi venea să mor ascultând-o vorbind, dar ce era să fac? Toate acuzațiile pe care mi le aducea erau adevărate. Am rămas acolo, în picioare, încleștându-mi și descleștându-mi pumnii. Nu trebuia să plâng — nu în fața lui Kylie, deși asta era tot ce-mi doream. Luke s-a foit în scaun. Tot nu se uita la mine.

— OK, Kylie, am spus. Ai terminat? Ai făcut destul rău. Acum poți să pleci.

Kylie s-a ridicat în picioare și și-a netezit rochia de mătase de culoarea cafelei.

— Ți-ai închipuit că ești mai bună decât mine, a zis, aproape cu veselie, luându-și poșeta. Uită-te bine în oglindă. Pentru că *tu* îmi provoci acum *greață.*

Mi-a aruncat un ultim zâmbet triumfător, apoi și-a azvârlit geanta Kooba pe umăr și și-a croit drum către ușă printre mesele rotunde aglomerate.

— Luke, te rog, lasă-mă să-ți explic, am spus așezându-mă.

Am simțit din nou lacrimile adunându-mi-se în ochi și am clipit ca să le alung.

— E-adevărat? m-a întrebat cu voce răgușită și cu privirea ațintită în continuare în jos.

Am tras aer adânc în piept. Gata cu minciunile!

— Nu sunt instructor personal, și nici nu plimb câini. Am venit în L.A. pentru că am vrut să fac filme. Asta e tot ce mi-am dorit să fac în viață.

Luke a pufnit din nas.

— Știi bine că nu asta te-am întrebat.

Am vrut să-l prind de mână, dar m-am temut că o să și-o retragă. Așa că, în schimb, am luat un șervețel de pe masă și l-am făcut ghemotoc în pumni. Îmi era îngrozitor de greu să-i mărturisesc adevărul.

— Recunosc, prima lecție de tenis cu tine am programat-o ca să-i fac în ciudă lui Kylie.

Luke a început să dea din cap, uitându-se tot în jos, la fața de masă. Îmi venea să mă opresc — uram faptul că-l făceam să sufere atât de tare. Și abia acum, când voiam să mărturisesc totul, îmi dădeam seama cât de ticăloasă fusesem și cât de aproape să pierd pe cineva care părea într-adevăr să conteze. Am răsuflat adânc și am continuat.

— Și pe urmă am aranjat s-o prinzi pe Kylie cu Mark Lyder, dar asta s-a întâmplat înainte să te cunosc mai bine, și...

În sfârșit, Luke și-a ridicat spre mine ochii frumoși și triști. Însă glasul lui nu era trist, ci aspru, la fel de aspru precum glasul lui Iris în dimineața aceea.

— Nu vreau să mai aud nimic. Nu pot avea încredere în tine. Credeam că știu cine ești.

Șervețelul mi-a căzut pe podea și am întins mâna peste masă spre Luke. Dar s-a ferit înainte ca eu să apuc să-l ating. Simțeam cum mă trec valuri de disperare.

— Dar *sunt* cine știi tu că sunt. Noaptea aceea, cu tine, în Venice, a fost *cât se poate de reală* pentru mine.

Luke a pufnit.

— Numai că am petrecut-o cu o cu totul altă persoană decât cea de acum.

Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

— Trebuie să plec.

Am încercat să-l prind de haina de catifea, dar s-a tras înapoi.

— Luke, eu nu sunt Kylie. Știu că am greșit, dar..., am bălmăjit eu, de-acum fără să-mi mai pese că ajunsesem să-l implor. *Sunt* cea cu care ți-ai petrecut noaptea. Luke, te rog...

— În clipa asta nu mai știu cine ești, a răspuns cu o expresie împietrită și hotărâtă. Și nu sunt deloc sigur că vreau să aflu.

După care s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

Mi-am îngropat fața în mâini și, când am înălțat-o din nou, câteva minute mai târziu, pe masă trona o farfurie de calamari prăjiți, cu bietele lor corpușoare plutind în ulei de măsline și suc de lămâie.

— Domnul a dat comanda, a spus chelnerul. Mai doriți ceva?

— Doar nota, am șoptit.

Doar nota și o cu totul altă viață.

— Scuză-mă, te rog, unde e cantina?

Fata pe care o oprisem purta o fustă ecosez gri și o pereche de colanți; s-a uitat curioasă la mine și a arătat cu degetul în spatele meu, spre coridor.

— Încolo, și pe urmă la stânga, a spus aranjându-și cordeluța lată de pânză de pe cap. Și nu e cantină, ci *sală de prânz.*

— Mă rog, am mormăit eu și m-am întors, luând-o înapoi.

Carleton făcea într-adevăr cinste numelui său pompos — aducea mai degrabă a conac supradimensionat, nu a liceu de fete. Colonade albe acoperite de iederă marcau perimetrul clădirii principale și până și podelele păreau făcute din marmură. Mă simțeam un pic vinovată că mă furișasem în școala unde învăța Quinn, însă din fericire nimeni nu mă oprise. Probabil că arătam ca o profesoară particulară elegantă, genul pe care orice elevă îl place.

Pe coridor erau mai multe uși de lemn cu decorațiuni sculptate. De dincolo de ele răzbătea zgomot de voci adolescentine gureșe. Am pășit șovăitoare peste un prag și m-am trezit în mijlocul unei cantine — pardon, *săli de prânz* — care ar fi făcut bufetul de la Metronome să crape de rușine. Nu existau televizoare cu ecrane late, dar lipsa de divertisment high-tech era din plin compensată de ambianță. Soarele se strecura înăuntru prin ferestrele duble care urcau până la tavan, iar fetele puteau alege fie mesele cu piedestal aurit, fie sofalele somptuoase de catifea, împinse la perete, pentru a mânca sushi sau salate.

Într-un târziu, am dat cu ochii de Quinn, înconjurată de un grup de fete; mânca iaurt Fage Greek, cu acolitele ei în fuste ecosez, așezate la picioare. Doar simplul fapt că-i vedeam fața îngâmfată și plină de sine m-a făcut să mă simt cuprinsă de furie. Atunci când stătusem la masă la Le Petit Greek, holbându-mă la calamarii ăia tâmpiți imediat după plecarea lui Luke, singurul lucru rațional pe care puteam să-l fac îmi păruse a fi să merg s-o caut pe Quinn. Voiam s-o aud explicându-mi motivele pentru care mă trădase.

M-am îndreptat de spate și m-am apropiat de sofaua roșie pe care Quinn stătea tolănită ca un pașă. Una dintre fete a observat că merg spre ele, însă n-a spus nimic. S-a mulțumit să se zgâiască la mine până ce m-am proptit drept în fața lor — și am deschis gura.

— Trebuie să vorbesc cu tine, am spus.

Quinn s-a întors spre mine.

— Pentru ce naiba să vorbești cu mine?

Una dintre fetele așezate pe podea a chicotit și le-am văzut și pe celelalte răsucindu-se ca să se uite la mine. Evident, prezența mea era complet deplasată în acea sală plină de adolescente îmbrăcate în uniforme și atrăgea multă atenție.

M-am străduit să-mi mențin vocea cât mai joasă.

— Am făcut ce mi-ai spus să fac. Mi-am riscat slujba pentru tine. Și tu m-ai trădat? I-ai spus totul mamei tale? Cum ai putut?

Glasul mi-a tremurat, deși am încercat cu disperare să-mi păstrez calmul.

— Foarte ușor, a spus Quinn ridicându-se și aruncând paharul de iaurt în coșul de gunoi. *Nimic nu e din vina ta.* Nu asta te-am învățat? m-a întrebat zâmbind afectat. Eu fac întotdeauna ce vreau. Știai asta foarte bine. Așa că de ce te-ai fi așteptat să mă port altfel cu *tine*?

N-am găsit niciun răspuns. Quinn avea dreptate. În tot acest timp, nu se abătuse nicio clipă de la ceea ce era: o fată care se folosise de mine, care trișa și trăda pe oricine pentru a-și atinge scopurile. Și tocmai pentru că era așa, îi cerusem de fapt ajutorul.

Ea măcar știe cine este, mi-am zis. Luke spusese că nu mai știe cine sunt. Și adevărul era că nici eu nu mai știam.

— Gata? Ai terminat? a zis Quinn și, înainte să apuc să mai spun ceva, s-a făcut nevăzută.

Cârdul de gâște — amicele lui Quinn — au mai rămas câteva clipe pe sofa, holbându-se toate la mine — unele cu priviri pline de milă, altele de dispreț — după care, una câte una, s-au ridicat în fustele lor ecosez și au trecut pe lângă mine, lăsându-mă singură în mijlocul unei săli de prânz de liceu.

Hollywoodul e ca un liceu de fițe, așa spusese Mark Lyder. Și nu se înșelase. Numai că nu știam care dintre cele două posibilități era mai rea.

CAPITOLUL 32

Crăciun fericit, emporiu! Crăciun fericit și ție, minunată bancă![1]

Pentru prima oară, cel puțin din câte-mi aminteam, scena finală în care Jimmy Stewart alerga pe strada principală din Bedford Falls nu reușea să-mi stoarcă lacrimi. De fapt, abia dacă mai eram în stare să simt ceva. Am apăsat pe butonul de pauză al DVD-ului și am derulat filmul înapoi.

De pe canapeaua pe care zăceam de șase zile, m-am întins și am luat de pe podea încă un sandviș Philly Steak&Cheese Hot Pocket. L-am mâncat fără să mă ridic; de-acum, stăpâneam perfect arta de a digera stând întinsă.

Mă perfecționasem și în arta de a sta trează fără a mă gândi la nimic. Datorită televiziunii. Citisem undeva că creierul e mai activ atunci când doarme decât când se uită la televizor și, după o săptămână de asemenea anesteziere plăcută, puteam să confirm că da, televizorul era, după lobotomie, lucrul cel mai grozav din lume. Și în mod cert mai ieftin și mai la îndemână. Atâta timp cât zăceam întinsă pe canapea, în fața ecranului care pâlpâia, puteam petrece o zi întreagă fără a da cu ochii de privirea de oțel a lui Iris, de zâmbetul dulce al lui Luke,

[1] Replică din filmul *O viață minunată* (1946), în care un bărbat este împiedicat să se sinucidă, în Ajunul Crăciunului, de către îngerul său păzitor, care-i demonstrează cât de mult a influențat el viețile celor din jur.

de rânjetul afectat și triumfător al lui Kylie. Și puteam să ignor și amintirea vocii tăioase a lui Quinn și a umilinței unei zile care începuse cu concedierea mea și sfârșise cu escortarea afară din cantină — pardon, *sala de prânz* — de către o femeie zdravănă, cu părul strâns într-o plasă, care-mi spusese că aș face bine să-mi găsesc fete de vârsta mea cu care să mă joc.

Abia când mergeam la culcare, toate aceste imagini îmi năvăleau în minte. Așa că, înainte de a mă băga în pat, mă îndopam cu înghețată, ca să-mi amorțesc creierul și papilele gustative și să mă cufund într-o apatie bogată în zaharuri.

Magnolia s-a oprit în fața mea, cu sprâncenele ei frumoase încruntate și cu nasolul ăla de Cabbage în brațe.

— Ești sigură că te simți bine? Ai nevoie de ceva?

Ne împăcaserăm — ea se oferise să-mi ducă la curățătorie rochia cumpărată de la Calypso, iar eu îi cerusem iertare pentru că sugerasem că era pe punctul de a se apuca să tricoteze hăinuțe din păr de câine. Căzuserăm de acord că ne aflam amândouă sub un stres puternic (de pildă, în ziua aceea Magnolia avusese de-a face numai cu clienți foarte păroși) și ne pecetluiserăm prietenia cu obligatoriul taco Poquito Mas.

Jimmy Stewart tocmai începuse să alerge pe stradă, când imaginea a înghețat. Cu telecomanda în mână, Magnolia s-a cocoțat pe brațul canapelei.

— Taylor? Mai ești aici? și-a fluturat ea câteva degete manichiurate prin fața mea.

— N-am nimic, am informat eu televizorul.

— N-ai primit niciun răspuns? m-a întrebat gesticulând spre laptopul pus pe jos, lângă sandvișurile Hot Pocket. Ai fost chemată la vreun interviu?

— O, am spus ridicându-mă în fund. Sunt sigură că da. Numai că n-am mai verificat corespondența de ceva vreme.

Magnolia și-a dres glasul și a spus cu blândețe:

— Taylor, eu nu sunt maică-ta sau mai știu eu cine și n-am de gând să te pisez, dar n-ai cum să-ți găsești de lucru dacă nu te străduiești să cauți.

Mi-am răsucit capul spre ea, ca să mă vadă dându-mi ochii peste cap.

— Nu înțeleg ce e așa de grozav să ai o slujbă. Tu o urăști pe a ta iar eu nu am putut s-o păstrez pe-a mea. Nu văd de ce n-aș putea să zac pe canapeaua asta încă o lună. De exemplu, am aflat o mulțime de chestii utile despre cum să cureți jgheaburile, uitându-mă la HGTV. Și mulțumită lui PBS, acum știu mult mai multe despre sepii. Știai că unele specii pot lua toate culorile curcubeului?

Magnolia a oftat din greu.

— Te porți de parcă ai înnebunit, Taylor.

Nu i-am răspuns. Chiar *simțeam* că înnebunisem. Mi-am încrucișat picioarele și am observat că purtam nu numai doi ciorapi diferiți, dar și doi *pantofi* diferiți. I-am azvârlit din picioare — ce nevoie aveam de încălțăminte? Doar n-o să mă mai scol niciodată de pe canapea.

— Am putea să ieșim să bem ceva, a propus Magnolia. Îți fac cinste cu un cocktail Bloody Bishop.

Am râs cu amărăciune.

— Urăsc cocktailurile. Dar mersi frumos. Și, pe bune, îmi pare foarte rău că m-am purtat ca o cățea. Știu că sunt o ratată. Păcat că lucrurile au evoluat așa. Dar acum nu mai e nimic de făcut. Mi-am distrus singură viața.

Magnolia l-a lăsat jos pe Cabbage și m-a luat de mână.

— Hei, nu-ți mai plânge de milă. Nu e totul pierdut.

— Ba da, am spus. Tot orașul știe ce mi s-a întâmplat la serviciu, n-au cum să nu fi aflat cu toții. Așa că pot la fel de bine să-mi iau adio de la o slujbă nouă. Șefa mea mă consideră o scursură. Până și prietenul meu homosexual m-a părăsit.

Era adevărat. Nu mai auzisem nimic de Brett de când îl lăsasem baltă cu weekendul la Sonoma, fără să-i ofer vreo explicație. Și, din câte se părea, iadul nu suferea comparație cu furia unui prieten gay dezamăgit.

— A, și ca să nu uit, am continuat, enumerând pe degete. Tipul cu care mă întâlneam — sau mai degrabă cu care începusem să ies —, un tip pe care realmente îl plăceam..., crede despre mine că sunt un om rău, am adăugat, prea deprimată ca să mai plâng.

— Uite ce este, lucrurile o să se îndrepte, ai să vezi. Taylor, tu ești un om bun și oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune. Tot ce trebuie să faci este să gândești pozitiv.

Mi-am fluturat mâna în aer, respingând ideea.

— Astea nu-s decât promisiuni deșarte, Mags, am spus. Sfaturi mai bune găsești în telenovela *Zile din viața noastră.*

Magnolia a chicotit.

— Vezi, ce ți-am spus? Încă nu ți-ai pierdut simțul umorului. Și asta e important.

S-a ridicat în picioare și l-a luat iarăși în brațe pe Cabbage. Apoi i-a strigat pe Woodstock și Lucius, care au apărut în goană, într-un nor de păr și respirație puturoasă. Dumnezeule, animalele alea erau absolut dezgustătoare. Pe de altă parte, nici eu nu eram tocmai frumoasă în clipa aceea.

— Scot cățeii la plimbare, a zis Magnolia. Vrei să-ți iau ceva?

M-am răsucit și am lăsat pe farfurie sandvișul Hot Pocket mâncat pe jumătate.

— Nu, mersi, drăguțo. Ne vedem mai încolo.

Odată cu plecarea Magnoliei, puteam reveni la filmul siropos al lui Frank Capra. Am oftat mulțumită și am apăsat pe butonul „Pornește".

Nu s-a întâmplat nimic. Jimmy Stewart a rămas încremenit în mijlocul unui pas. Am apăsat din nou pe buton și dintr-odată scena s-a modificat, Jimmy a apărut la el în casă, înconjurat de familie și prieteni și cu muzica genericului de final în fundal.

— Rahat, am spus.

Oare urmărisem DVD-ul de-atâtea ori încât îl stricasem? Posibil.

Ca un boșorog artritic și pe jumătate infirm, m-am lăsat să alunec de pe canapea și m-am dus să caut un alt DVD (uimitor cât de repede te pot părăsi reflexele și abilitatea de a-ți coordona mișcările). Magnolia nu avea decât filme despre câini, așa că am apelat la stocul meu, demn de încredere, alcătuit din cinci filme. Printre care, iată, și *Jurnalul unei fete.* Favoritul meu.

Dar nu l-am scos din teanc. M-am dus în schimb spre raftul de cărți, de unde am luat scenariul Danei. Era singura hârtie pe care o aveam în casă și, oricum, în momentul acela nu-mi mai era de niciun folos.

Am scos capsele cu care erau prinse foile și le-am întors pe verso. Am luat un pix de lângă pat și am început să scriu.

Dragă Michael,
Îmi pare foarte rău.

CAPITOLUL 33

— OK. Ce să fie, Blue Balls sau Crack Is Wack[1]?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a înghițit în sec, nervos.

— Ați spus Blue Balls? a întrebat cu o voce tremurătoare.

— O, nu vă luați după denumire, am răspuns eu veselă. Nu vă fie teamă. Și, ca să știți, săptămâna asta avem o promoție la Woolly Mammoth[2]. Așa că, dacă vă epilați fundul, ați putea la fel de bine să vă epilați și spatele.

Erau cuvinte pe care nici prin cap nu-mi trecuse vreodată că aveam să i le spun unui străin, dar astfel de termeni grosolani de ademenire făceau parte din îndatoririle mele de recepționeră la salonul Joylie.

— Foarte bine, le iau pe toate, a zis bărbatul cu voce înfundată.

Telefona probabil de la serviciu. Și acum, pe bune, cui i-ar conveni să fie surprins de colegi făcând o programare pentru smulgerea părului din părțile cele mai intime ale corpului? Am notat programarea în registrul supradimensionat, m-am servit din nou cu un pumn de bomboane Tootsie Rolls de pe farfurioara aflată pe birou și am încercat să nu iau în seamă melodia *Last Christmas* a

[1] Expresii argotice care, în context, se referă la epilarea testiculelor, respectiv a fundului (literal, *bile albastre*, respectiv *cocaina e o porcărie*).

[2] Epilarea spatelui (literal, *mamutul lânos*).

formației Wham! pe care cei de la postul de radio păreau să o repete la nesfârșit. Până la Crăciun mai era doar o săptămână.

Bine măcar că aveam o slujbă. Magnolia fusese atât de drăguță, încât mi-o oferise după ce Kitty, fosta recepționeră, fugise în Vegas ca să se mărite cu unul dintre clienții păroși de la Joylie. (Fusese o cerere în căsătorie de pomină! Bărbatul — un bancher care conducea un Ducati și pe care Magnolia îl poreclise „Omul cu covor de păr" — o rugase pe Magnolia să-i epileze părul de pe piept în formă de inimioară, după care mersese la recepție, cu un inel cu diamant prins într-unul din sfârcuri, și îngenunchease în fața lui Kitty. „Și ea a spus *da*", țipase Magnolia, scandalizată de proasta judecată a colegei sale.)

Așa că acum iată-mă, într-un halat roz, răspunzând la telefoane, la fel cum făcusem și la Metronome, numai că pe jumătate de leafă și niciun pic de glorie. Nu fusesem în stare să le spun părinților despre eșecul meu lamentabil — voiam să amân vestea dezamăgitoare până după Crăciun. Și nici nu-mi sunasem foștii colegi de facultate — nu că păstrasem cine știe ce legături strânse cu ei. Mai mult decât atât, în ultima vreme nu mă mai logasem pe contul de IM, de teamă să nu primesc vreun mesaj de la Brandon și să fiu forțată să-i explic ce se întâmplase. Nu-mi convenea ca Brandon să afle și să fiu pusă în postura de a-l auzi jubilând — „Ți-am spus eu!" — de pe cealaltă coastă a țării.

M-am uitat pe fereastra din sticlă de oglindă la mașinile care treceau pe stradă și mi-am cuprins capul în palme. Afară, un tip în pantaloni de pânză nepotriviți pentru vremea aceea și o cămașă Oxford șifonată se plimba încolo și încoace pe trotuar, evident, vorbind la telefonul celular. Avea înfățișarea celor pe care-i vezi pe holuri și în

sălile de așteptare atunci când se dau probe — zâmbetul acela, disperarea aceea zeloasă. Ca un câine care fusese lovit cu piciorul, cum ar fi spus Magnolia, dar care nu-și pierdea speranța că cineva îl va lua într-o bună zi și îl va transforma în animal de companie.

Aveam senzația că eșecul devenise ceva contagios și că o adevărată epidemie se răspândise prin tot Hollywoodul de Vest. În jurul meu nu vedeam decât actori, scriitori, regizori și alți oameni cărora zeii Hollywoodului le refuzaseră favorurile. Erau vizibili imediat ce priveai dincolo de aparențe — prezenți în cafenele, pe banda de alergare din centrele de fitness, pe traseele de cățărare din Runyon Canyon. Se întâlneau de regulă în fața magazinelor Whole Foods din Santa Monica și Fairfax, unde păreau să piardă vremea cât era ziua de lungă, mâncându-și salatele la caserolă, cu câte un exemplar din *L.A. Weekly* în mâini. Începusem să înțeleg că în orașul ăsta oamenii puteau trăi toată viața *așteptând* — așteptând o slujbă, așteptând o iubire, așteptând acea proverbială lovitură pe care aveau tot atâtea șanse să o dea cât are un bulgăre de zăpadă să-ți cadă în cap. Dar dacă te gândeai la șansa asta suficient de intens, măcar te făcea să te scoli zilnic din pat.

— Cum stăm cu programările? a întrebat Magnolia ieșind din salonul de epilare și aplecându-se peste mine ca să se uite în registru. O, nu! Nu iarăși! Tipul ăsta nu se *spală*.

Am zâmbit ușor.

— Aș putea să-l sun ca să-i spun că dușul e o condiție prealabilă obligatorie ca să se bucure de aceste servicii, am propus sorbind din cafea — cafea *gratuită* din sala de recreere a salonului; renunțasem la paharele de mochaccino de cinci dolari. Hei, crezi că George Michael i-a mituit cumva pe DJ-ii americani? Zi și tu, dau *Last Christmas* întruna. De ce? Așa se întâmplă în fiecare an?

— Anul trecut le căşunase pe *Grandma Got Run Over by a Reindeer*[1]. Dintr-un motiv sau altul, tipilor de la KIIS FM li s-a părut nemaipomenit de amuzant. Poți să iei pauza de prânz acum, dacă vrei, a zis Magnolia uitându-se la ceasul de la mână. O jumătate de oră.

M-am sculat și mi-am luat geanta. Nu-mi dădusem seama cât de foame îmi era.

— Mersi. Vrei să-ți aduc ceva?

— În afară de un dop pentru nas? Nu, n-am nevoie de nimic.

S-a așezat pe scaunul meu și eu mi-am dezmorțit picioarele întinzându-mi un tendon încordat.

— Încă o săptămână fără Buddha Ball, și o să mă dezmembrez complet.

Magnolia și-a băgat creionul în gură și m-a privit gânditoare.

— Să știi că te descurci de minune aici, Taylor. Te-au instruit bine în lagărul ăla de prizonieri, a rânjit ea. Te-ai gândit vreodată să-ți iei licența de cosmeticiană? Mi-ar face plăcere să te ajut. Și poți oricând să intri în salon ca să mă urmărești la lucru.

Mi-am înghițit lacrimile și i-am aruncat cel mai larg zâmbet fals de care mă simțeam în stare. Era drăguț din partea Magnoliei că se oferea să mă ajute, dar cu niciun chip nu mă vedeam capabilă să aplic ceară fierbinte pe organele genitale ale locuitorilor Hollywoodului.

— O să mă mai gândesc. Mă întorc în douăzeci de minute.

[1] *Bunica a fost călcată de un ren* — cântec de Crăciun lansat în 1979.

Din fericire, nu mă aflam într-o situație chiar atât de disperată. Aveam ceva bani puși deoparte în contul meu de economii și un șifonier plin cu haine de firmă pe care, la o adică, puteam să le vând pe eBay sau altfel, dacă lucrurile luau o întorsătură cu adevărat proastă. Quinn mă trădase, dar n-avea să-mi ceară niciodată hainele înapoi.

Era o vreme însorită și răcoroasă, o zi de iarnă anormal de senină. Mi-am tras fermoarul jachetei de catifea ca să mă apăr de vânt. Cine spune că în L.A. nu e niciodată frig nu știe ce vorbește; în ultimele zile, pur și simplu înghețasem. Deși poate că nu atât din cauza vremii, ci pentru că în ultimele trei săptămâni slăbisem vreo cinci kilograme. Dieta cu sandvișuri Hot Pocket și înghețată, pe care o urmasem imediat după ce fusesem concediată, sfârșise prin a mă scârbi în asemenea hal de orice mâncare, încât acum puteam intra în cei mai strâmți dintre blugii strâmți. Eșecurile aveau și ele partea lor bună.

Am coborât pe lângă bloc, până la localul afgan specializat în chebap. Platoul lor cu falafel la cinci cincizeci era cea mai bună afacere din oraș. După aceea, urma să studiez oferta de cosmetice de la drogheria din colț. Ca și cum mai aveam vreun motiv să mă fardez. Fără carieră. Fără iubit. Ce rost mai avea?

Mi-am amintit de Luke și am simțit o apăsare pe piept. De fiecare dată când zăream un Wrangler alb pe stradă, de fiecare dată când mă uitam la rochița mea dragă de tenis atârnată în dulap, de fiecare dată când treceam pe lângă un nenorocit de restaurant de sushi, tristețea mă lua pe sus ca un val uriaș. Întâlnisem bărbatul perfect și, cât ai clipi din ochi, îl pierdusem. Nu reușisem să-l conving că nu sunt o impostoare nerușinată, cu toate că-mi dădusem toată silința. Îl sunasem, îi trimisesem e-mailuri și SMS-uri, dar nu-mi răspunsese niciodată. Renunțasem până și la ideea de a-l hărțui la locul de muncă deși, credeți-mă, mă gândisem serios s-o fac.

După ce avea să mai treacă ceva vreme, urma să compun o scrisoare cu explicații pe care să i-o las în cutia poștală. În felul ăsta, avea să afle și punctul meu de vedere și cât de rău îmi părea pentru ceea ce făcusem. Și puteam s-o sun și pe Iris. Nu numai pentru a-i vorbi despre cariera mea, ci și pentru că fusese cel mai bun și mai corect șef pe care aveam să-l am probabil vreodată și-i datoram măcar recunoașterea meritelor.

Am ciugulit din falafel în timp ce mergeam pe stradă. Singura persoană față de care reușisem să-mi deschid inima fusese Michael Deming, deși presupuneam că nu primise nici ultima mea misivă. (*Am fost o proastă,* îi scrisesem. *Am vrut să-ți spun ce mult au însemnat filmele tale pentru mine, dar mi-a fost prea jenă...*). Am clătinat din cap, amintindu-mi de tâmpeniile mele, și m-am dojenit singură: „Idioato, idioato". Un tip fără adăpost, cu vestă roșie și o pălărie violet murdară pe cap, s-a uitat la mine plin de simpatie, zicându-și probabil în sinea lui că eram nebună, după care m-a acostat ca să mă întrebe dacă eram vreo celebritate. Compliment neînsemnat și nesincer pentru care i-am dat un dolar.

Sigur, mai fusese și Dana McCafferty, observatorul inocent al întregii afaceri. După o conversație ezitantă la telefon, presărată cu bâlbâieli și pauze, o convinsesem într-un târziu, cu trei zile în urmă, să vină la o întâlnire la Urth Caffe. Apăruse fără rucsac în spate, dar cam cu aceeași privire de băiețel de clasa a cincea. Întâlnirea fusese, evident, extrem de neplăcută. De data asta, Dana se mulțumise să fixeze podeaua în mare parte și să dea din cap, lucru pentru care n-aveam de ce s-o învinovățesc. Fusese pe punctul de a semna contractul de reprezentare

cu agenția Ingenuity atunci când afacerea căzuse. Acum, nimeni nu-i mai răspundea la telefon.

M-am simțit atât de îngozitor, încât nici n-am putut să-mi beau paharul de ceai verde cu lapte din față.

— Crede-mă, n-am vrut să-ți distrug viața, am spus.

Dana a dat din cap, jucându-se cu un pachețel roz de îndulcitor Sweet'n Low.

— Măcar am ajuns foarte aproape, răspunsese cu vocea ei mică.

— O să-ți găsești un alt impresar, ai să vezi.

Vorbele sunaseră goale, cu toate că fusesem sinceră. Și asta pentru că, la urma urmei, ce știam eu?

Singurul lucru bun care mi se întâmplase fusese împăcarea cu Brett. Inspirată de confesiunile făcute Danei și lui Deming, îmi sunasem prietenul gay plângând, cerându-i iertare cu răsuflarea tăiată pentru că-l lăsasem baltă și pentru că mă purtasem ca o ticăloasă, mă rog, tot tacâmul.

— Așa, scuipă tot, regină a dramei! țipase Brett. Mda, ai dat-o în bară, dar îți accept scuzele. Consideră că ne-am pupat și ne-am împăcat.

Mă și invitase la El Guapo în urmă cu câteva seri, dar nu mă simțisem în stare să dau ochii cu eventualii oameni de la Metronome. Acceptasem însă cu bucurie o invitație pentru altă dată. Brett Duncan era singurul prieten pe care mi-l făcusem în L.A. și intenționam să-l păstrez.

Am continuat să merg pe bulevard, mestecând — abia dacă ciugulisem din prânzul meu. Ar fi trebuit să-i dau și mâncarea bărbatului fără adăpost, căci oricum îmi pierise toată pofta gândindu-mă cum îmi făcusem singură viața praf.

— Taylor?

M-am întors și aproape că am scăpat falafelul din mână.

Iris Whitaker și-a scos de pe nas ochelarii Chanel — eram aproape sigură că erau aceiași pe care Quinn îi purtase când ne întâlniserăm la Malibu Country Mart — și m-a privit. În ochii ei nu am citit disprețul la care mă așteptam, ci un fel de uimire îngândurată. M-am scuturat de firimiturile de năut de pe bărbie și i-am aruncat un zâmbet cât se poate de șovăitor.

— Unde te duci? m-a întrebat ea blând.

Blând. Ce Dumnezeu se întâmpla?

Am cântărit în minte varianta unui răspuns care să nu implice noțiunea de depilare: *Eram în drum spre drogherie,* aș fi putut să spun. Sau: *Am un prieten care locuiește aici, în cartier.* Și, într-un fel, această din urmă scuză era reală — bărbatul fără adăpost mă plăcea, doar îi dădusem bani. Însă ceva din expresia lui Iris — curioasă, prietenoasă — m-a făcut să mă decid să fiu sinceră cu ea. Asta și faptul că aflasem deja ce dezastru putea să provoace o minciună.

— Am fost să-mi cumpăr o gustare, am zis gesticulând spre falafel și apoi în față, spre salonul Joylie. Uite, acolo lucrez.

Iris s-a zgâit la vitrină.

— Tocmai voiam să intru.

— Da?

Nervoasă, am lăsat să cadă restul de falafel într-un coș de gunoi. Cu niciun chip nu aveam să mă îndop în fața celui de-al șaptelea cel mai important jucător de la Hollywood.

— Pot să-ți obțin un discount.

Mi-am dat seama de prostie chiar în timp ce o spuneam și am bătut rapid în retragere. Iris își permitea, fără îndoială, o epilare Bikini Wax sau orice altceva la prețul întreg.

Iris a chicotit.

— Nu intenționam să-mi fac o programare. Am vrut să te văd, a zis trăgându-și pardesiul bej pe lângă corp.

M-am holbat la ea cu ochi mari și mirați.

— Serios?

— Azi-dimineață am primit un telefon de la agentul lui Michael Deming. Cel cu care te-ai întâlnit. Cum îl cheamă? Arnie...?

— Arnie Brotman.

M-am cutremurat, amintindu-mi cât de agresiv mă purtasem cu el, cât de prostește de încrezută. Și m-am întrebat ce gândea individul despre mine acum. Nu că ar mai fi contat.

— E un tip cam ciudat, a punctat Iris zâmbind ușor. În fine, m-a sunat ca să mă anunțe că Deming s-a răzgândit. Vrea să facă filmul.

— Poftim?

M-am apropiat de ea, ca și cum voiam să aud mai bine. Imposibil să fi rostit ea vorbele astea, precis erau numai în închipuirea mea.

Iris a izbucnit în râs.

— Deming vrea să facă filmul, a repetat ea.

— Da?

Din pricina șocului, mi s-au înmuiat genunchii; m-am uitat în jur după o bancă pe care să mă așez. Evident, nu exista așa ceva în apropiere, așa că m-am proptit de latura lipicioasă a coșului de gunoi. *Dezgustător* — dar nici că-mi păsa.

— Da. Se pare că a intervenit ceva, ceva care l-a determinat să se răzgândească, a zis Iris urmărindu-mă cu atenție, de parcă bănuia că procedasem într-un anume fel ca să-mi îndrept greșeala, oricât de greu de crezut ar fi fost asta. Ai vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

Am clătinat din cap. Problema mă depășea, realmente.

— Nu, n-am.

Mi-am amintit de cabana ciudată a lui Deming, de sandvișurile lui cu ton, de obiceiul pe care și-l făcuse de a filma veverițe și vulpi. Dumnezeu știe că n-aveam să-l înțeleg niciodată.

— E însă un tip imprevizibil, din câte știu, mi-am dat cu părerea într-un târziu.

— Mda, a încuviințat Iris. Ei bine, după asta l-am sunat pe Bob Glazer ca să-i dau vestea cea bună și — a făcut ea o pauză dramatică — Holden și-a dat și el acordul.

Bărbatul fără adăpost căruia îi dădusem bani a trecut pe lângă noi târșâindu-și picioarele și rânjind — spre mine sau spre vocile pe care le auzea în cap, imposibil de știut.

— Glumești!

Iris a zâmbit cu căldură.

— Slavă Domnului, are încă liber în program.

Îmi venea să țip de bucurie — îmi venea să sar în brațele lui Iris — și aș fi fost în stare să-l sărut pe buze pe tipul fără casă. Povara grea a vinei care-mi apăsase umerii de când o dădusem în bară cu Iris, cu Studiourile Metronome și cam cu tot restul lumii s-a ridicat dintr-odată. Până la urmă, totul se aranjase. Răul pe care-l făcusem nu fusese iremediabil. Eram *liberă.*

— Iris, e incredibil, am întins eu brațele, ca pentru a cuprinde tot Hollywoodul de Vest. Mă bucur foarte mult pentru tine!

Iris a ridicat în aer o mână frumos manichiurată.

— Există însă un șpil.

Ochii ei păreau că mă sfredelesc și vântul îi flutura pe obraji șuvițele ondulate de păr roșcat.

— Un șpil?

— Da. Deming nu vrea să facă filmul decât dacă lucrezi cu el.

Mi s-a părut din nou că nu aud bine.

— Cine? Eu? am întrebat prostește.

Iris învârtea ușor în mână ochelarii de soare, zâmbindu-mi.

— I-a spus lui Arnie că o vrea în echipă pe fata care i-a trimis o mulțime de scrisori în ultimii ani... Presupun că tu ești aceea, nu?

Surprize, surprize — serviciile poștale americane mă scoseseră din încurcătură. Greu de crezut, dar adevărat. Am încuviințat din cap.

— Da, eu am fost.

— Deci să înțeleg că ați corespondat? a întrebat Iris arcuindu-și o sprânceană.

Am simțit că roșesc. Șapte ani de cărți poștale. Cât de expansive și exuberante fuseseră primele — și cât de idioate și de naive! Îmi părea rău pentru vechea Taylor; aș fi vrut să mă pot întoarce în timp și s-o avertizez să nu privească realitatea cu atâta inocență și uimire.

— Într-un fel. Vreau să spun că... da, i-am scris și... mă rog, e greu de explicat.

Evident, nu era deloc greu, însă nu voiam ca Iris să aibă cunoștință și de acea parte din mine care se purtase ca o hărțuitoare.

A dat din cap.

— În fine, indiferent ce-ai făcut, se pare că a avut un anume impact.

După aceea, zâmbetul i-a dispărut pentru o clipă, de ajuns cât să-mi amintesc de privirea mortală pe care mi-o aruncase în ziua aceea la birou. Și mi-am simțit din nou nervii întinși la maximum. Mi-am mușcat buzele și am așteptat să continue.

— Ca să fie totul foarte clar, Taylor, tot nu-mi convine ce ai făcut.

Mi-am ferit privirea — nu mă puteam uita în ochii ei.

— Da, știu.

— Și nici faptul că ai implicat-o pe fiica mea în toată povestea asta. Va trebui să mă faci să uit ce s-a întâmplat. *Dar* — a adăugat ridicând un deget în aer — ești o fată deșteaptă. Și ambițioasă. Și cu gusturi excelente în materie de film. Lucruri de care avem nevoie.

Am continuat să mă holbez la trotuar, așteptând-o să ajungă unde voia. Îmi făcea plăcere să aflu că mă considera deșteaptă și ambițioasă, dar în zilele noastre a fi deșteaptă și ambițioasă nu era îndeajuns pentru a-ți plăti chiria — se chema însă că ai succes dacă îți permiteai o epilare braziliană sau un *Crack Is Wack*. Și, apropo de asta, aveam să întârzii la serviciu. M-am uitat nervoasă înainte, spre ușa de la salonul Joylie.

Iris și-a îndreptat umerii și și-a pus mâinile în șolduri.

— Ești angajată. Începi după sărbători, a spus brusc.

După care și-a împins ochelarii înapoi pe nas și s-a răsucit pe călcâie.

— Ah, a zis întorcându-se spre mine. Era să uit. Crăciun fericit!

— Și ție, Iris, am răspuns dându-mi seama dintr-odată că rânjeam ca o idioată: era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care aș fi putut spera să-l capăt.

Am urmărit-o pe Iris înaintând împotriva vântului, cu părul fluturându-i pe umeri, către Mercedesul ei argintiu Seria 700. Până la urmă, poate că filmele nu erau întru totul false. În viața reală *existau* și finaluri fericite. Mi-am scos iPhone-ul din geantă și, după o clipă, mi-a răspuns o voce familiară.

— Alo!

— Dana? *Ia ghici!*

CAPITOLUL 34

Shara, recepționera cu păr negru ca pana corbului, care nu mă plăcuse niciodată, dar niciodată, mi-a zâmbit enigmatic în timp ce traversam holul de la intrarea în Studiourile Metronome și îmi treceam legitimația prin scanner. Odată ajunsă dincolo de ușile mari de sticlă, am trecut de birourile directorilor executivi, care mă copleșiseră atât de tare în prima mea zi de lucru. Toată lumea era ocupată cu telefoanele și BlackBerry-urile. *Quelle surprise,* cum ar fi spus Kylie. Cici și-a dat la o parte părul de pe frunte; Wyman s-a holbat la mine prin ochelarii lui cu rame negre de tocilar-cinefil. Mi-am ținut capul foarte sus și am privit drept înainte. Nu-mi păsa prea tare dacă se bucurau de întoarcerea mea sau nu. Pe coridor, am trecut pe lângă Lisa Amorosi. În luna în care lipsisem, se pare că descoperise minunile fierului de îndreptat părul și firele crețe din naștere stăteau acum linse și frumos strânse la spate într-o coadă lucioasă. M-a observat cu întârziere și mi-a oferit un zâmbet vag.

O parte din mine s-a întrebat dacă din cauza hainelor pe care le purtam: o bluză de culoarea prunei, cu mâneci lungi și un motiv floral drăguț aplicat, de la magazinul Forever 21, și o pereche de pantaloni negri de tweed de la Banana, cumpărați de la reduceri. Niciun obiect de îmbrăcăminte de pe mine nu costa mai mult de patruzeci de dolari, fapt care în mod cert nu se încadra în trendul general de la Metronome. Dar... la naiba, mi-am zis.

Chiar trebuia să mă împopoțonez în ținute de valoarea primei rate la o mașină?

Am continuat să străbat coridorul, pe lângă gurile căscate, spre camera lui Iris. Măcar acum aveam să stau la biroul lui Kylie, iar ea se va afla în partea opusă a etajului, în încăperea care-i aparținuse înainte Melindei Darling. N-aveam nici cea mai vagă idee ce urma să-i spun lui Kylie. Stătusem trează jumătate din noapte încercând să-mi formulez în cap cel mai civilizat salut de care eram în stare, pentru a ajunge în final la concluzia că ceea ce spuneam era mai puțin important decât felul în care rosteam cuvintele. Trebuie să recunosc, asta era o lecție învățată de la Quinn. În plus, de-acum înainte intenționam să nu mai pierd atâta timp gândindu-mă cum să mă comport cu cei din jur. Pentru că aveam să fiu eu însămi. Poate că intenționam să mă bazez pe o filosofie răsuflată — Quinn nu m-ar fi aprobat cu niciun chip —, dar care era cea mai potrivită pentru mine. Și după ce aveam să mă port frumos cu Kylie, urma să-mi văd de treburile mele. Și să devin cea mai bună asistentă personală pe care o avusese Iris vreodată.

Dar când am pătruns în anticamera biroului-junglă al lui Iris, am găsit pe altcineva la masa lui Kylie, răspunzând la telefoane. Mi-am dres glasul și fotoliul s-a răsucit spre mine.

— Taylor! a strigat Julissa ridicându-se în picioare.

— Julissa!

M-am repezit s-o îmbrățișez. Cu părul strâns la spate într-un coc șic și cu ochii mânjiți cu fard de pleoape, Julissa părea cu zece ani mai bătrână ca ultima dată.

— Uau, arăți grozav, am spus admirându-i rochi drăguță și ghetele de piele întoarsă. În ton perfect cu stilul Metronome.

— Mersi, a zis înroșindu-se la față și așezându-se pe scaun, cu un aer aproape timid. Bine-ai revenit!

— Mă bucur că m-am întors.

Fotografii în rame ieftine cu Julissa și prietenii ei amuzându-se luaseră locul ramelor scumpe, și un cap uriaș de păpușă Dwight Schrute[1] înlocuise lumânarea parfumată. Vrafuri de scenarii tronau peste tot.

— Ia stai. Ești...?

— Mda, a rânjit Julissa. De săptămâna trecută.

— Dumnezeule mare, Julissa, ce veste minunată! am țopăit eu de bucurie, fapt care a făcut-o să chicotească. Felicitări!

— Crede-mă, și pe mine m-a luat prin surprindere, a șoptit Julissa confidențial, dând să-și ciufulească părul dar oprindu-se la timp. Însă după ce Kylie a fost promovată și tu ai plecat..., a adăugat cu voce stinsă.

— Foarte bine, meriți postul.

Mi-am luat geanta J. Crew bleumarin, veche de patru ani, și m-am întors spre fostul meu birou, acum din nou gol.

— Cred c-o să sun IT-ul ca să vină să-mi instaleze computerul aici.

Julissa s-a uitat încruntată la mine. Dacă privirea ei n-ar fi fost atât de amabilă și de uimită, aș fi putut să o compar în momentul acela cu cea pe care mi-o arunca Kylie.

— Ce-ai spus? m-a întrebat.

— O să mă instalez aici.

— Stai așa. Iris nu ți-a spus nimic?

— Ce să-mi spună?

[1] Personaj din serialul TV *The Office* (*La birou*).

Am simțit cum mă cuprinde panica — oare Iris se răzgândise? Traversasem tot holul ăla ridicol, care arăta ca un *screen saver*, cu capul sus, pentru a fi pe urmă dată din nou afară?

— Nu aici o să stai.

În clipa aceea, ca și cum fuseseră înțelese, Iris a apărut ca din senin, cu pardesiul ei Burberry pe braț, un pahar de *venti mocha* într-o mână și legănând în cealaltă mână o geantă Louis Vuitton.

— Bună dimineața, Taylor.

— Iris, i-am strâns eu mâna, nesigură de ceea ce trebuia să fac în continuare. Tocmai voiam să mă așez aici.

Iris mi-a zâmbit cald, făcând cute la coada ochilor.

— M-aș bucura să lucrezi pentru mine, dar locul tău nu e aici. Ci acolo, a zis arătând în direcția biroului Melindei.

— Dar ce s-a întâmplat cu...?

Iris s-a întors și a pornit spre biroul ei.

— Julissa, vrei, te rog, s-o conduci pe Taylor?

Julissa a sărit de pe scaun.

— Haide, Henning. Vino după mine.

În timp ce străbăteam holul, trecând pe lângă încăperea în care puteai să tragi un pui de somn, pe lângă Cici, care mâzgălea ceva (și care m-a privit și ea cu o expresie ciudată, de nepătruns), pe lângă sala copiatoarelor și bucătărie, m-am aplecat și am șoptit:

— Care-i treaba cu Kylie?

Julissa mi-a aruncat un zâmbet puțin cam obrăznicuț.

— Să zicem că lucrurile nu i-au ieșit tocmai bine lui Kylie.

M-am oprit din drum. Wyman a trecut în goană pe lângă noi, lăsând în urmă o dâră de iz de spray de corp Axe.

— Cum adică?

— *Divergențe creative,* asta a fost explicația oficială. În traducere, Kylie a dat-o în bară. Și-a închipuit că obținuse acordul celor de la Ingenuity, când de fapt ei nu intenționaseră nicio clipă să-l lase pe Troy Vaughn să facă filmul. L-au convins în schimb să se implice în altul, cu Owen Wilson. Hai mai repede, m-a tras Julissa de braț nerăbdătoare.

Am urmat-o spre biroul pe care-l mai ocupasem o dată, pentru foarte scurt timp, sorbind gânditoare din cafea. Nu-mi era deloc greu să-mi închipui ce se întâmplase: ca să se răzbune pe ea pentru fiascoul de la Chateau, Mark Lyder și amicii lui o trăseseră pe Kylie în piept. Am meditat câteva clipe la povestea asta și am hotărât în sinea mea că-mi părea sincer rău pentru Kylie.

Ne-am apropiat de biroul care avea curând să fie al meu și o fată și-a ridicat ochii spre noi din computer.

— Sheila, a spus Julissa, ea e Taylor, director executiv la creație și șefa ta. Taylor, fă cunoștință cu Sheila, noua ta asistentă. Tocmai a absolvit colegiul Grinnell și e, bineînțeles, înnebunită după filme.

Sheila avea păr castaniu scurt și ochi căprui imenși. Cerceii din aur lungi i-au atins ușor umerii când s-a ridicat ca să-mi strângă mâna.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc.

— Și eu, am spus, apoi i-am șoptit Julissei: Ce s-a întâmplat cu Amanda?

Julissa m-a informat, tot șușotind, că Amanda solicitase să fie mutată și acum era asistenta Lisei Amorosi. Era o veste foarte bună pentru mine. Pentru că-mi doream o asistentă fidelă, așa cum îmi sugerase Quinn, nu una care să mă saboteze.

Sheila a deschis un sertar, a scos o cheie și mi-a dat-o.

— E de la ușa biroului tău, a spus zâmbind.

Am luat-o cu un gest nepăsător, ca și cum nu însemna nimic pentru mine — ca și cum nu reprezenta punctul culminant al unor luni de vărsare de sânge și sudoare și lacrimi. Am strâns-o în palmă. Dacă mă mutam vreodată în alt birou, aveam să pun să fie turnată în bronz cheia asta.

— La zece e ședință cu personalul, a zis Sheila uitându-se pe notițe. Iar după aceea iei prânzul cu Bob Glazer și Holden MacIntee. E-n regulă dacă fac rezervare la Ivy?

— Sigur, am răspuns încercând să par blazată, ca și cum luam zilnic prânzul într-un restaurant unde salata Cezar era o minunăție pentru care merita să faci moarte de om și toți cei care însemnau ceva la Hollywood sorbeau apă Pellegrino în timp ce făceau afaceri.

Apoi am deschis ușa noului meu birou. Masa de lucru Lucide și fotoliul Herman Miller erau în continuare acolo și cineva așezase pe un raft o vază cu gladiole într-o nuanță aprinsă de roz. Elegantul computer Macintosh era la locul lui, la fel și ferestrele care dădeau spre parcarea mărginită de palmieri.

— Camera a fost proaspăt zugrăvită. Și mai târziu o să-ți aduc niște cataloage cu mobilier. Bugetul pe care-l ai la dispoziție pentru instalare este de trei mii de dolari, dar o să văd dacă reușesc să obțin mai mult.

Trei *mii*?

— Hm, cred că e suficient.

Sheila a ieșit din cameră și eu mi-am trântit geanta pe birou și am deschis computerul. Care a clipit grațios, prinzând viață. Pe urmă m-am cufundat în fotoliu și m-am gândit pentru o clipă să-mi așez picioarele pe birou, dar am decis că prea semăna a clișeu, a scenă finală din *O femeie face carieră.*

Sheila și-a băgat capul pe ușă.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut?

Zelul ei m-a făcut să zâmbesc — îmi amintea de mine.

— E OK, Sheila. Pot să mă servesc și singură.

Mi-a surâs și s-a făcut nevăzută. Din celălalt capăt al încăperii am auzit-o pe Julissa oftând.

— Taylor, ar trebui să profiți de puterea pe care o ai, a zis ea prefăcându-se exasperată. S-o pui pe fătucă să-ți pregătească un sirop de plante. Unul din ăla de culoarea noroiului, după care se dă în vânt Tom Scheffer. Sau poate nu, a continuat chicotind.

Mi-am aruncat brațele în aer, ca și cum aș fi vrut să cuprind în ele tot noul meu birou, atât de frumos. Îmi venea să sărut masa de lucru, dar nu eram sigură că ar fi fost un gest potrivit.

— Chiar am rămas fără cuvinte. Uită-te și tu în jur, am zis.

— Taylor!

Sheila a reapărut ținând în mâini un pachet mare și dreptunghiular, învelit în hârtie de ambalaj maro.

— Cineva ți-a trimis un cadou pentru noul birou.

— Cine?

A sprijinit obiectul de perete.

— Nu știu. Dar e deja înrămat, a spus ieșind.

Julissa a ridicat din sprâncene.

— Hm, cadouri! Hei, ar fi cazul să mă întorc la treburile mele. Felicitări din nou!

M-a îmbrățișat iarăși.

— Și, dacă vrei, poți să faci pe șefa cu mine. La urma urmei, acum ești director executiv.

— Mda, așa s-ar zice.

După ce a închis ușa în urma ei, am îngenuncheat în fața pachetului. Am dat la o parte hârtia de ambalaj, m-am sprijinit pe călcâie și am simțit cum îmi dau lacrimile.

Era afișul original la *Jurnalul unei fete.* Iar în partea de jos, o dedicație: *Pentru Taylor, scriitoarea mea favorită. Numai bine. Michael Deming.*

M-am ridicat în picioare și m-am uitat pe fereastra din sticlă de oglindă.

— Mulțumesc, am spus încet către dealurile Hollywoodului care se zăreau în depărtare.

CAPITOLUL 35

— *Tăiați!*

Michael Deming și-a scos căștile și și-a mai vârât în gură o lamă de gumă de mestecat Doublemint.

— Dana? și-a întins el gâtul spre scaunele de executivi grupate în spatele său. Dana? Am nevoie de tine.

— Sunt aici! a țipat ea.

De pe scaunul ei directorial de lângă mine, făcut pentru persoane de trei ori cât ea, Dana McCafferty a alunecat pe podea în pantofii ei comozi marca Keds.

— Taylor, poți să-mi ții astea, te rog? m-a întrebat întinzându-mi căștile.

— Nicio problemă.

Am luat căștile, mi le-am atârnat la gât și am mai sorbit o gură de cafea.

Dana și-a dat ochii peste cap.

— E atât de neajutorat, a zis, însă zâmbind și apropiindu-se de Deming, care se fâțâia dincolo de camerele de filmat, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Era a treia zi pe care o petreceam pe platourile de filmare la *Evoluția lui Evan* și încă nu știam cu certitudine ce se aștepta de la mine, în calitate de director executiv însărcinat cu supravegherea filmărilor de către Studiourile Metronome. Din câte îmi dădeam eu seama, totul era deocamdată în regulă — se înscriau în grafic și în buget și, poate cu excepția prea multor consultări secrete cu Dana McCaffery, lucrurile se mișcau în direcția bună. Mi-am ferit ochii de soarele care stătea să apună și mi-am

strâns pe corp jacheta Old Navy din imitație de piele de oaie. Se apropia luna mai, dar aici, la nord de San Francisco, în bucolicul Marin County, iarna părea să nu se fi terminat încă. De jos, de la picioarele mele, s-a auzit un scâncet.

— Șșt, Jerry, am spus aplecându-mă ca să-l ridic în brațe pe noul meu cățeluș.

Cei de la adăpostul de animale mi-l prezentaseră pe post de corcitură de ciobănesc, ceea ce însemna că n-aveau nici cea mai vagă idee ce rasă era. Îl luasem pentru a-i înlocui pe Lucius, Cabbage și Woodstock, care fuseseră cu toții, în chip miraculos, adoptați. S-a zbătut un pic în brațele mele — încă nu ne cunoșteam suficient de bine —, dar l-am mângâiat pe spinare, așa cum o văzusem de un milion de ori pe Magnolia procedând.

— Jerry Maguire, fii băiat cuminte, i-am spus eu drăgăstos la ureche.

Jerry s-a uitat la mine cu ochii lui căprui rugători și a scheunat.

— Da, da, știu că viața de câine e tare grea, am gângurit eu, un obicei nou pe care nu-l puteam controla.

Nu-mi propusesem să-i vorbesc așa, ca unui bebeluș, dar renunțasem să încerc să mă port altfel. În plus, lui Jerry părea să-i placă, deși era greu să-mi dau seama ce se petrecea în creierul lui mic cât o boabă de mazăre. Imediat ce mă întorceam în L.A., aveam să mă uit la emisiunea *Cezar și câinii* împreună cu Magnolia și să-l înscriu pe Jerry la un curs de dresaj. Alaltăieri-noapte avusese loc un mic accident taman pe pantofii mei. Noroc că erau vechi.

— Taylor! mi-a făcut Michael Deming semn să mă apropii.

Stătea lângă Dana și Holden, la câțiva pași de aparatele de filmare. În spatele său se afla un părculeț pe care-l

populaserăm cu figuranți — un bărbat care plimba un ogar italian îmbrăcat într-un puloveraș, o femeie care citea ziarul — și îl luminaserăm cu reflectoare. În centrul scenei se afla banca pe care Holden și obiectul interesului său romantic, interpretat de o tânără necunoscută, cu păr auriu natural și buze roșii și cărnoase, trebuiau să-și frângă unul celuilalt inima în fața camerelor de filmat. Urmărisem toate scenele trase, însă dublele începuseră să devină monotone, așa că acum îmi îndreptasem atenția spre bufet, o abundență de sandvișuri și prăjiturele delicioase pentru actori și echipa de filmare. Tocmai dezbăteam în sinea mea posibilitatea de a mă servi cu ceva, însă nu era decât ora unsprezece — mult prea devreme pentru a începe să mă îndop cu masa de prânz.

M-am apropiat de trio, cu Jerry în brațe.

— Care-i treaba, dragilor?

— Cred că Evan ar trebui să plângă la scena asta, a zis Holden, care arăta nemaipomenit într-un pulover de cașmir și cu barba nerasă de două zile. Doar se desparte de iubita lui. Și e un tip sensibil.

— Nu, nu, l-a contrazis Michael clătinând din cap. Fără lacrimi. Nici nu încape vorbă.

Îi promisesem lui Michael mână liberă și intenționam să mă țin de cuvânt, dar m-am gândit că nu strica să aflăm și o a treia opinie.

— Tu ce crezi, Dana?

Dana s-a strâmbat.

— Fără lacrimi, a răspuns ea. Lacrimile nu-i stau în caracter lui Evan.

M-am întors spre Holden, care părea ușor iritat.

— Hai să încercăm fără lacrimi, am zis. Uneori, subtilitatea este arma cea mai puternică din arsenalul unui actor, am adăugat zâmbind, ca și cum aveam habar ce spuneam.

Holden a dat cu piciorul în pământ, încuviințând din cap; (câteodată) putea încasa grațios înfrângerile.

— Bine, dacă așa ziceți voi, a spus dându-și părul pe spate. Presupun că e-n regulă.

Când ne-am întors spre scaunele noastre, Dana mi-a șoptit:

— Se poartă ca o primadonă.

— Măcar ascultă de sfaturile rezonabile, i-am răspuns în timp ce ea se cocoța pe scaun.

Și-a luat carnețelul în mână — deja lucra la un nou scenariu — și mi-a aruncat o privire.

— Iar Deming te adoră, a zis ea. Nu-i treaba ta să fii zilnic aici, dar fără tine pare pierdut.

Mi-am întors ochii spre Deming și l-am văzut plimbându-se încolo și încoace împreună cu operatorul, discutând următorul cadru. Ciudat, adevărul este că mă simțeam mândră de el. În cursul preproducției, în timp ce căutam actorii și locurile de filmare, și evaluam bugetul, Deming se comportase cu mine răbdător și modest, ba chiar îmi oferise sfaturi, cu toate că era clar ca bună ziua că habar n-aveam ce fac. Ieșiserăm de nenumărate ori la cină, râseserăm, trăncăniserăm și ne comparaserăm părerile referitoare la ultimele lansări — el recunoscuse, destul de jenat, că-i plăcuse cel mai nou film al lui Will Smith — și deveniserăm astfel, cel puțin după mine, prieteni buni. O dată mă invitase la apartamentul pe care-l închiriase vizavi de locul de filmare și-mi făcuse un sandviș cu ton „de dragul vremurilor trecute". Ba chiar avusese intenția să-mi facă lipeala cu un scenarist din Oregon pe care-l cunoștea.

Propunere la care spusesem însă pas. Încă mă mai gândeam la Luke, deși nu mai auzisem nimic de el, nici măcar după ce-i trimisesem scrisoarea aia lungă și, speram eu, nu din cale-afară de imploratoare, în care-i oferisem

propria versiune a celor întâmplate. Mă mângâiasem însă cu gândul că toate cele petrecute erau parte a procesului de maturizare și găsire a unui rost în viață. În cadrul căruia, inevitabil, drumurile tale se despart de ale unora dintre cei pe care-i simți la un moment dat aproape.

Sigur, fusesem la o singură întâlnire cu Luke, așa că nu aveam de ce să fiu atât de visătoare, însă mă lăsam purtată de nostalgii. La urma urmei, nu de asta pretinsesem că sunt altfel decât eram în realitate?

Oricum, în mare parte mă simțisem minunat. Ultimele luni, în care mă dedicasem detaliilor producției filmului, îmi ocupaseră tot timpul, și fuseseră pe cât de nebune, de fantastice și frustrante și satisfăcătoare pe cât sperasem. Iar pe parcursul lor mă condusesem după o singură regulă: *fără prefăcătorii.* Regulă care deocamdată funcționase foarte bine. Se dovedise că a pune întrebări atunci când nu știai răspunsurile nu era, la urma urmei, chiar așa de greu.

La picioarele mele, Jerry a început să scâncească și să tragă de lesă, amintindu-mi că nu-l scosesem la plimbare de la micul dejun.

— OK, am înțeles, gălușcuță, i-am șoptit.

Gălușcuță? Pe bune, dacă nu încetam, aveam să mă fac de râs.

— Mă întorc repede, i-am spus Danei, prinzând capătul lesei lui Jerry. Mă duc să fac un tur cu monstrul ăsta.

Înainte ca Dana să apuce să răspundă, unul dintre tehnicieni, o matahală cu păr blond-roșcat și o privire gravă și prostească, s-a apropiat de mine.

— Tu ești Taylor Henning? m-a întrebat. Cineva vrea să te vadă, a spus arătând cu degetul mare peste umăr, spre parcarea din spate.

— Cine?

A ridicat din umeri.

— Un tip.

Cu un elastic scos de pe încheietura mâinii mi-am strâns părul umflat de vânt și mi-am dat pe buze cu puțin balsam Chopstick, din buzunar. Era probabil directorul executiv, venit să negocieze turele cu mine. Am trecut pe lângă un grup de caravane, apoi pe lângă bufet, de unde am înșfăcat o prăjitură cu fulgi de cicolată. Garderobiera, o fată pe nume Heather, mi-a făcut cu mâna și i-am răspuns la fel.

Am cotit după rulota cu echipamentul audio și l-am oprit pe Jerry în lesă. În fața mea stătea Luke Hansen, în blugi, o geacă Carhartt și bocanci, aducând mai degrabă cu un chipeș șofer de camion decât cu un instructor profesionist de tenis. Aproape că era să-mi cadă prăjitura din gură, de surpriză.

— Dumnezeule, am exclamat înghițind cu greu.

— Bună, a zis el îndesându-și mâinile în buzunare și rânjind spre mine timid.

— Ce cauți aici? am reușit să îngaim.

Jerry a lătrat o dată, apoi s-a așezat în fund și a început să scâncească.

Luke s-a uitat în jos spre Jerry, apoi din nou la mine, cu o privire întrebătoare.

— Ce câine drăguț, a spus zâmbind din nou. Mâine mă duc la o nuntă în apropiere, în San Rafael. Niște prieteni de-ai lui Tom și Julia. Și când am auzit că pe-aici e locul unde se lucrează la filmul ăla al tău, m-am gândit că... aș putea să dau de tine. E câinele tău? a întrebat uitându-se la Jerry.

— Îhî, am spus. Obsesia pentru câini a colegei de apartament s-a prins și de mine. Mă rog, nu e tocmai o obsesie. Adică, n-am o cană imprimată „Îmi iubesc câinele” sau așa ceva, dar acum îmi plac câinii, așa că...

Am lăsat fraza neterminată. Nu voiam să mă bâlbâi pentru că Luke reapăruse brusc în viața mea și părea că nu mă mai urăște.

A izbucnit în râs.

— Cum îl cheamă?

— Jerry. De la *Jerry Maguire*, am răspuns, conștientă că numele era destul de jenant, dar oricum mai bun decât cel sugerat de Magnolia — John, de la John Cusack.

Luke s-a aplecat și l-a mângâiat, iar Jerry s-a răsucit pe spate, cu limba scoasă de extaz.

— Deci Magnolia te-a contaminat și pe tine?

— Hm?

Luke și-a îndreptat spinarea.

— Până la urmă, m-am dus la salonul ăla despre care mi-ai povestit. Joylie. Și am descoperit că ai lucrat într-adevăr acolo.

Am zâmbit stânjenită.

— Pentru puțină vreme.

— În fine, nu contează. Am cunoscut-o pe colega ta de apartament, care m-a lămurit în anumite privințe. Ea mi-a spus că te găsesc aici.

M-am uitat la el plină de speranțe. Să fi realizat Magnolia ceea ce scrisoarea mea nu izbutise? Îl convinsese pe Luke că nu eram cea mai netrebnică persoană de pe lume? Mags avea abilități de comunicare excelente cu ființele canine, asta era adevărat, dar nu știam în ce măsură calitățile o slujeau și atunci când avea de-a face cu instructori de tenis înalți și arătoși.

— Ai apelat și tu la serviciile oferite de salon? l-am tachinat pe Luke, întrucât gluma mă făcea să cred că încă mai dețineam controlul inimii, care-mi zvâcnea în piept, ceea ce era — desigur — o iluzie.

A râs.

— Prefer să mă ocup singur de igiena mea personală, mersi frumos. Cum merge treaba cu filmările?

Am aruncat o privire în spate, spre platou. Michael Deming dădea indicații privind deplasarea unui cărucior, căci avea să se filmeze o scenă lungă în mișcare.

— Chiar foarte bine, am răspuns cu toată sinceritatea. Nu-mi vine să cred, după... după toate cele întâmplate.

Nu voiam să aduc în discuție eșecurile mele, dar se părea că nu aveam cum să le evit. Și oricum, era bine să lămurim totul.

— Ai primit scrisoarea mea? am întrebat după o clipă de tăcere.

Luke și-a ferit privirea.

— Da. Dar n-am citit-o. Am aruncat-o. Îmi pare rău.

Am dat din cap. Mi se părea cât se poate de normal.

— Înțeleg, am spus luându-l pe Jerry în brațe. Am fost o ticăloasă.

Un vânticel s-a pornit să bată și petalele florilor de măr de lângă noi au plutit în aer ca niște fulgi de nea. Ochii lui Luke aveau culoarea cerului.

— Da, ai fost o ticăloasă, a zis el. Dar am priceput. Am priceput că nu așa ești tu cu adevărat. Doar că la momentul acela erai un pic confuză.

Da, mi-am zis, eram confuză. Dar acum nu mai eram — acum știam ce vreau, și ce voiam stătea chiar în fața mea.

— Poți s-o mai spui o dată.

Luke a întins mâna și l-a mângâiat pe Jerry pe cap. O adiere din parfumul masculin, cald și curat, al mâinilor lui a ajuns la nările mele.

— Ei bine, tocmai ce am ajuns și m-am cazat într-o casă, la douăzeci de minute de aici, împreună cu Tom și Julia, dacă vrei să faci o pauză. Și... nu am cu cine să merg la nuntă, mâine. Dar dacă ai de lucru, înțeleg.

Am făcut un pas spre el. Dincolo de cei prezenți, l-am auzit pe asistentul de regie cerându-le tuturor să facă liniște.

M-am uitat în jur la membrii echipei, răspândiți fiecare la locul lor, pregătiți să filmeze o nouă scenă, și la Deming, rezemat în scaunul său. Dana stătea alături și, micuță cum era, tresărea întruna de emoție. Nu cunoscusem pe nimeni niciodată atât de optimist și entuziast ca ea. Holden își trosnea degetele, așteptând să-i vină rândul la replică. Îmi mărturisise cât de mult îi lipseau exercițiile de Buddha Ball și stabiliserăm să mergem împreună la sala de yoga de aici, din Martin. Era într-adevăr un tip grozav. Totul și toți din jur erau grozavi.

— Cred că se pot lipsi un pic de mine, am zis.

A lăsat în jos mâna cu care-l mângâiase pe Jerry pe cap și m-a prins de încheietură.

— Ești sigură? Pentru că acum ești ditai directorul executiv.

Am râs și am ridicat din umeri. Simțeam furnicături pe piele acolo unde mă atinsese.

— Nu e decât un job.

După care l-am lăsat jos pe Jerry, l-am luat de mână pe Luke și am plecat împreună, în bătaia vântului de primăvară, cățelușul lătrând pe lângă noi. În urma noastră, camerele continuau să filmeze.